Titlu original (eng.): The Other Side Of Sunset

(~ ^ Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale SIMONS, ANNA

Grădinile raiului / Anna Simons Traducător: Cornelia Alexoi-Shili Bucureşti: Alcris, 2008.

ISBN 978-973-121-096-4

I. Micu Aurelian (Editor)

II. Drăghici Ioan (Lector)

821.111. 31 = 135.1

Colecţia „ EL si EA '

ANNA SIMONS

Grădinile raiului

Traducerea şi adaptarea în limba română de CORNELIA ALEXOI-SHILI

ALCRIS Romance

562.O MIE DE LUMANAR 5
563.PANDORASI MAGICIANUL 5 567. FAIACU UNICORN 5
577. IESIEANI 5
578.O DRAGOSTE CAZUIADIN CER 5 5801 DFICULIAIIE IUI KAIE 5
583.SUBVRAIAIUBIRD 5
584.PREJUDECAII SI IUBIRE 5
585.AVENTURADRAGOSIH 5
586.MADONACU PARUL DEAUR 5 5817. POKIREIULFEMEDIUBDE 5 588.VARAINDIANA 5
591. DACAESAIRADEZ 5
592.O LUME INIREGAINIRE NOI 5
593. FULIAIALUMIREG 5 594 VEIIAIORDEO NOAPIE 5 595. OAMERICANAIN MEXIC 5 596.2BORJLINMII 5 597. O CAPCAN AMUII PREASECDUCA5
599. SBCREXULOUSIINEI 5
600. DRAGOSIETOAQAA 5
601. VEIEXAN 5 603. UMBEDE PRECUM CRESIALUL 5
604; FRUMOSULMEUAVENHJI3ER 5 605. KAREN 5
607.BARBAIJJLDENTHPOLI 5
608. VBCHDESEHJRI 5
609.MAME MAMPLAIOARE 5
610.VIIIORUL NE ZAMBESIE 5
611. MIREASAFUGARA 5
612.SINGURIINJUNGLA 5
613.MESERIADEACMIA 5
615.UNBARBAT NEMILOS 5
616. NAUFRAGIAII 5
617.CUMAIFRUMOSLANI 5
620.SENHNAESIEZ1UA 5
621.UNAMERICAN LALONDRA 5
625.FAIADIN PADURE 6
626. NOAPIEASFANIA 6
627.DOAMNADN OGLINDA 6
628.CASAIORIE PE MADISONAVENUE 6 629-SIIUIAVE6 633. JURAMANISUB SIELE 6
636.CAUIAND O NOUADRAjOSIE 6
637.FLACARI DEARGINI 6
638. VS DEVACANIA 6
639.CASADE LANGARAU 6 640. O GUVERNANIACURACASA 6 641 SAU CUNOSCUI INZANZBAR 6
642UNOHHASCUMr 6
643. CAPRINFARMEC 6
644.IMBARCAREOANDESIINA 6
645.IUBIRE IZBAVIOARE 6
646. ABISUL 6
647. INIALNIRE IN SAFARI 6 6481 DURERIDISPAHJIE 6

Capitolul 1

Cu o noapte înaintea nunţii mamei, când se întoarse acasă de la birou, Imelda o găsi pe aceasta în bucătărie, albă toată la faţă, stând de vorbă, la o ceaşcă de cafea, cu o femeie ce părea poliţistă, deşi în acel moment era îmbrăcată sportiv.

Nu era prima oară că poliţia locală venea la Margaret Calthorpe cu veşti proaste.

In urmă cu nouă ani, pe vremea în care Imelda avea doar unsprezece, tatăl ei fusese călcat pe stradă de o maşină. Mama ei rămăsese atunci, singură, cu trei copii minori de crescut, fără niciun ban şi cu o casă cu chirie.

De astă dată, însă, vestea era mai puţin şocantă. Persoana a cărei moarte le fu anunţată era domnişoara Florence Maud Partridge, care împlinise, deja vreo şaptezeci şi cinci de ani.

Problema era însă că fusese una dintre rudele lui William Calthorpe şi, deşi soţia lui o întâlnise doar o singură dată, pe vremea când Imelda avea doar câţiva anişori, le rămaseră toate lucrurile bătrânei. Nu cine ştie ce, probabil, pentru că nu auziseră niciodată că ar fi fost o persoană

bogată. Oricum, era destul de straniu că se gândiseră la ei, deşi nu ţinuseră niciodată legătura.

- Se pare că suntem singurele rude pe care le mai avea. Cele zece pisici şi cele două potăi pe care le îngrijise au rămas la un vecin, până se va găsi cineva să le ia de acolo. Oh, draga mea, cum ni se pot întâmpla toate astea? exclamă doamna Calthorpe. Chiar acum...

- Nu te îngrijora, mamă, mă voi ocupa eu de tot. Nu trebuie să te stresezi acum cu astfel de lucruri.

- Cum o să poţi face totul, iubito? Trebuie să mergi la Norfolk, să aranjezi funeraliile şi. Nu e chiar aşa de simplu. Eşti atât de tânără şi de neexperimentată, se tângui ea, nevenindu-i să creadă că a fost posibilă o asemenea întâmplare într-o perioadă a vieţii ei în care trebuia să facă faţă atâtor schimbări majore.

- Da, da. Mă pot descurca, nicio grijă, o asigură Imelda pe mama ei, după care se întoarse spre faţa plăcută a poliţistei. Mama mea se va căsători mâine dimineaţă şi va pleca din oraş, împreună cu tatăl meu vitreg, pentru două săptămâni. Dacă eu voi pleca la Norfolk mâine, după festivitatea de căsătorie a mamei şi voi sta acolo până sâmbătă, cred că voi reuşi să rezolv toate problemele, nu-i aşa? Nu poate fi chiar atât de complicat încât să nu mă descurc.

- Da, cred că da, domnişoară Calthorpe, răspunse poliţista, extrem de amabilă. Totul depinde de faptul dacă domnişoara Partridge a lăsat vreo instrucţiune cu privire la proprietate şi la animalele pe care le avea. Dacă n-a făcut-o, lucrurile se complică, într-adevăr. Din informaţiile noastre, ştim că a fost dusă la spital sâmbătă şi a murit a doua zi dimineaţă. Mai întâi n-a vrut să anunţe pe nimeni că e în spital, dar pe urmă s-a răzgândit şi a dat această adresă. Nu există, de altfel, nimeni altcineva care să fie în

măsură să se ocupe de problemele legate de
înmormântare.

- Am uitat de ea, săraca, spuse doamna Calthorpe, cu lacrimi în ochi. A fost cea mai mare dintre surorile mamei fostului meu soţ. Era o persoană foarte. excentrică. Am văzut-o o singură dată, demult, când am plecat cu soţul meu într-o vacanţă la Sheringham. In drum, ne-am abătut puţin, s-o vizităm şi pe ea. Ştiu că avea o mică prăvălie, cam ciudată, pe atunci. Dar nici eu nici soţul meu n-am mai adus niciodată vorba despre ea. Ne ieşise complet din minte, după vizita pe care i-am făcut-o. De altfel, nici n-am avut niciodată posibilităţi pentru a călători atât de departe.

Curând după plecarea poliţistei, ceilalţi doi tineri membri ai familiei Calthorpe sosiră acasă, împreună cu Ben Dereham,viitorul lor tată vitreg, un om extrem de cumsecade, care era, în acelaşi timp şi profesorul lui John, la şcoala de gramatică.

La moartea tatălui lor, John avea doar opt ani, iar acum, la cei şaisprezece ani ai lui, era un bărbat în toată puterea cuvântului, înalt şi bine legat, care rupea, deja, inimile a o sumedenie de fete.

Lucy Calthorpe avea acum cincisprezece ani şi era extrem de mândră de fratele ei.

- Nu crezi că e periculos ca Imelda să meargă singură la Norfolk, Ben? întrebă doamna Calthorpe, după ce îi explică viitorului ei soţ, cu lux de amănunte, tot ce se întâmplase în absenţa lui.

Era vacanţa de Paşte şi John şi Lucy îl ajutaseră pe Ben să-şi mute lucrurile din apartamentul în care stătuse până atunci, la ei.

Ben era văduv de mai mulţi ani şi avea o fată, căsătorită în Noua Zeelandă.

- Nu e o sarcină prea plăcută, dar sunt convins că se va descurca la fel

de bine cum aş fi făcut-o eu sau tu, răspunse el, privind-o pe Imelda cu un zâmbet afectuos, aşa cum făcea întotdeauna, cu toţi ceilalţi copii ai viitoarei lui soţii.

- Oricum, nu-ţi poţi strica luna de miere cu înmormântarea unei bătrâne de care nici n-am fost niciodată prea apropiaţi, mamă, remarcă Lucy, care spunea întotdeauna deschis, tot ceea ce avea de spus.

-Ah, nu vorbi aşa, Lucy, mi-e destul de ruşine că am uitat de ea, după moartea tatălui tău. Nu avea pe nimeni altcineva pe lume, sărăcuţa, şi ea, probabil n-a vrut să ne deranjeze, astfel că n-a mai luat nici ea legătura cu noi. Dar e foarte greu să fii atât de singur, în viaţă.

In acea noapte, în timp ce Imelda era în pat, citind încă, doamna Calthorpe intră încet în camera ei de la ultimul etaj al casei.

Până nu de mult, cele trei dormitoare de la primul etaj fuseseră închiriate, pentru a întregi, alături de salariul Imeldei, veniturile familiei.

După ce vorbiră câteva minute, doamna Calthorpe declară:

- Trebuie să merg la culcare. Am venit doar să-ţi mulţumesc pentru ajutorul extraordinar pe care mi l-ai dat întotdeauna, de la moartea tatălui tău. Eşti o fiinţă atât de sensibilă, Melly, iubito. N-a fost deloc drept că a trebuit să dai în casă cea mai mare parte a salariului tău şi regret foarte mult că s-a întâmplat aşa. Am suferit întotdeauna că n-am avut alte posibilităţi, pentru a nu munci tu pentru noi şi pentru casă, atât de mult.

- Nu era drept să te las pe tine să te descurci de una singură cu noi toţi, spuse Imelda, gentilă. De-acum încolo te va ajuta Ben, iar eu o să pot să-mi reînnoiesc garderoba, surâse ea, încercând s-o mai înveselească pe mama ei, care, oricum, a doua zi trăia un eveniment deosebit de important pentru ea şi, de fapt, pentru toată familia.

După plecarea mamei, Imelda stinse lumina şi reflectă la modul în

care se va schimba viaţa ei însăşi, odată cu recăsătoria mamei ei. Cât timp va mai locui aici, va continua să contribuie la cheltuielile casei, dar recunoştea că i-ar plăcea dacă ar putea folosi o mai mare parte din salariu pentru nevoile ei, pe care nu le prea luase în seamă,niciodată.

In ciuda a ceea ce-i spusese mamei, cu privire la îmbrăcăminte, Imelda nu se simţise deloc frustrată, în anii care trecuseră, din cauza faptului că avea haine puţine. Spre deosebire de alte fete de vârsta ei, Imelda nu suporta să-şi piardă ore şi ore prin magazine, căutând haine la modă.

Avea însă o pasiune secretă, cu care spera că se va putea răsfăţa, în curând. Poate chiar imediat după ce se va întoarce de la Norfolk.

Anticipând bucuria pe care o va simţi la realizarea acestui vis, adormi zâmbind.

La ora cinci, în după-amiaza următoare, Imelda era în faţa standului de ziare şi reviste, din gara Liverpool, plimbându-şi ochii peste paginile colorate ale revistelor, pentru a cumpăra ceva de citit pentru cele două ore de călătorie care o aşteptau până la Norwich.

Se urcă apoi în tren, cu aproape o jumătate de oră înaintea plecării acestuia, aşa că avu destul timp să caute un loc retras, în colţul unei banchete dintr-un compartiment absolut liber. După ce îşi aşeză valijoara în plasa de bagaje, îşi scoase cu grijă pălăriuţa stacojie, pe care o purtase la cununia mamei ei, scuturându-şi cu grijă buclele castanii, care fuseseră strânse la ceafă, într-o clamă spiralată.

Pe parcursul evenimentului, John Calthorpe fusese foarte vesel, tot timpul, iar Lucy îi ţinuse isonul. Eu nu m-am simţit nicicum, îşi spuse Imelda.

A fost întotdeauna foarte diferită de fraţii ei, atât ca aspect fizic, cât şi

din punct de vedere al caracterului. Ca şi cum ar fi provenit dintr-un cu totul şi cu totul alt tip de gene. I-ar fi plăcut să fi fost brunetă ca Lucy, şi să fi avut inteligenţa fratelui ei. Oricum, dacă n-ar fi fost atât de săraci, ar fi mers cu siguranţă la facultate. Aşa, fusese nevoită să abandoneze studiile pentru a-şi putea ajuta familia.

Făcuse însă progrese remarcabile în profesia ei şi de la stadiul de simplă dactilografa, reuşise să ajungă asistentă de secretară.

Nu-i plăcea foarte mult ceea ce făcea, dar era o muncă destul de bine plătită, cu care putuse asigura strictul necesar supravieţuirii familiei, până reuşiseră să închirieze dormitoarele.

Acum aş putea să mă mut într-o firmă mai mare, reflectă ea relaxată în colţul său, cu ochii peste revista pe care o cumpărase, gândindu-se în acelaşi timp la Ben şi la mama sa, al căror tren plecase din Paddington de mai bine de două ore.

In acel moment, o doamnă cu părul strâns în coc, înaltă şi subţire, deschise uşa compartimentului şi intră înăuntru.

Era foarte bine îmbrăcată şi, judecând după bagajul pe care-l ţinea în mâini, făcuse probabil o călătorie de o zi la Londra. Ii zâmbi Imeldei politicos şi se aşeză în colţul opus, după care dispăru în spatele ziarului de seară.

Imelda continuă, la rândul ei, să se delecteze cu revista elegantă pe care o ţinea în mâini:

Tânăra domnişoară Calthorpe nu ieşise din Londra de zece ani.

După moartea tatălui ei nu mai avuseseră bani pentru a mai face vreo călătorie sau pentru a pleca undeva în vacanţă. Astfel, când trenul trecu prin zona Suffolk. îşi lăsă cu grijă revista pe genunchi şi contemplă emoţionată câmpurile înverzite, presărate, pe ici, pe colo, cu câte o casă.

Trăind în inima Londrei, Imelda aproape uitase, în mijlocul exploziei populaţiei, că o mare parte a locuitorilor Angliei, trăiau în această pace desăvârşită, bucurându-se de toate plăcerile unei vieţi în cadrul idilic de la ţară.

Unul dintre controlori, trecu de-a lungul coridorului, amintindu-le pasagerilor că puteau servi ceaiul la vagonul restaurant.

Imelda şi femeia din faţa sa, se ridicară în picioare în acelaşi timp.

In clipa în care Imelda se dădu uşor la o parte pentru a-i face loc să treacă prima, femeia se uită spre revista pe care tânăra o abandonase pe banchetă şi spuse zâmbind:

- Am observat că te interesează acest gen de lucruri... Şi pe mine... Ce anume colecţionezi?

- Ah, n-am reuşit să am colecţia pe care mi-aş fi dorit-o. Am o serie întreagă de agăţători metalice, dar cred că nu sunt decât nişte vechituri fără valoare.

- Ah, încuietorile metalice sunt foarte drăguţe, răspunse femeia. Şi eu îmi cumpăr o mulţime, ori de câte ori colind magazinele de antichităţi pentru a cumpăra diverse lucruri pentru colecţiile mele. Vrei să facem cunoştinţă şi să bem un ceai împreună? Eu mă numesc Elizabeth Wingfield.

- Ce plăcut e aici, spuse Imelda, când se aşezară la una dintre mesele vagonului restaurant.

- Până unde mergi?

- Până la Norwich.

- Ah, ce bine. înseamnă că avem ceva timp să stăm de vorbă. Eşti de acolo?

- Nu. Eu locuiesc la Londra. Ce anume colecţionaţi, doamnă

Wingfield?

- Unelte pentru cusut. Ştii, despre ce vorbesc? Degetare, perniţe pentru ace, bobine de sidef pentru aţă. Lucruri de felul acesta. Ceea ce îmi doresc acum, dar e foarte greu de găsit, e un dispozitiv de tivit, în formă de pasăre. Caut aşa ceva de şapte ani. Spune-mi de agăţătorile tale. Câte ai?

- Doar treizeci, răspunse Imelda. Sunt festonate cu argint. Au fost destul de scumpe, pentru mine. Cea mai scumpă dintre ele are forma unui briceag şi m-a costat şaptezeci de bănuţi. Există agăţători care sunt inscripţionate cu o serie întreagă de reclame, dar astea costă mai mult de zece peni.

- Ce interesant! Ce fel de reclame?

- Victoriene.

- Dă-mi un exemplu, te rog.

- De pildă, una dintre ele sună cam aşa: „ Foloseşte apărătoarea de cauciuc pentru tocurile ghetelor şi le vei dubla viaţa şi confortul”.

- Ah, foarte interesant.

Câteva minute după întoarcerea în compartiment, unul dintre controlori deschise în grabă uşa şi o întrebă contrariat pe doamna Wingfield, în momentul în care îi văzu biletul:

- Ştiţi că sunteţi în vagonul de clasa a doua, doamnă?

- Da, ştiu, mulţumesc.

După plecarea controlorului, doamna Wingfield declară surâzând:

- Trenul acesta e mult mai puţin aglomerat decât de obicei. Imi luasem bilet la clasa întâi pentru a fi sigură că voi găsi un loc liniştit. Am nimerit însă lângă o doamnă extrem de plictisitoare, aşa că m-am ridicat şi am pornit în căutarea altui loc. Sunt foarte fericită că te-am întâlnit pe tine,

draga mea, am avut nişte discuţii extrem de interesante. Aş vrea să-ţi propun să te conduc la adresa la care trebuie să ajungi, împreună cu nepotul meu, care mă aşteaptă la Norwich. Serviciile taxiurilor acolo nu sunt tocmai bune.

Imelda dădu uşor din cap:

- Ah, sunteţi foarte amabilă, dar cred că voi lua un autobuz, pentru că adresa la care trebuie să ajung e la cincisprezece mile de Norwich.

- Trebuie să aştepţi foarte mult un autobuz, pentru că cei mai mulţi locuitori din zonă au maşinile lor, aşa că n-au un orar fix. Unde trebuie să ajungi, exact?

- Imelda îi spuse şi doamna Wingfield exclamă, entuziasmată:

- Dar noi locuim la doar două mile de acolo! Nici nu mă gândesc să te las să iei autobuzul.

Când ajunseră în staţia Thorpe, după ce făcură câţiva paşi pe peron, doamna Wingfield se întoarse bucuroasă spre Imelda şi-i spuse, surâzătoare:

- L-am văzut deja pe Charles. Ah, e şi Beatrix Otley cu el, adăugă ea, uitându-se cu mai multă atenţie.

Bărbatul înalt şi brunet care se apropie de ele şi o sărută pe doamna Wingfield pe obraji era, în ciuda a tot ceea ce-şi imaginase Imelda despre el, din spusele femeii care-i ţinuse companie, trecut de treizeci de ani.

După ce o prezentă nepotului său şi femeii care-l însoţea, doamna Wingfield anunţă, surâzătoare:

- Domnişoara Calthorpe merge în direcţia noastră, aşa că i-am propus să o ducem noi la destinaţie.

- Bineînţeles că o vom duce, replică tânărul, politicos. Pot să vă iau eu bagajul, domnişoară? întrebă el.

Nici el şi nici Beatrix Otley nu zâmbeau atât de mult ca doamna Wingfield, dar se vedea că erau nişte persoane binevoitoare.

Când ajunseră în maşină, doamna Wingfield se întoarse spre Imelda şi o întrebă, cu aceeaşi căldură ca şi până atunci:

- La cine te duci, draga mea? Noi cunoaştem foarte multe persoane din regiune, astfel că e posibil să-i ştim şi pe prietenii tăi.

- îrebuie să ajung la casa domnişoarei Partridge. Din nefericire, ea a murit ieri, la spital.

Câteva secunde după aceea, toată lumea din maşină amuţi.

Apoi, doamna Otley întrebă cu ochii măriţi de surpriză:

- Ah, e vorba despre domnişoara aceea bătrână, care avea un magazin îngrozitor de prăfuit şi plin de pânze de paianjeni şi de şoareci? Nu ştiam că a murit.

- Da. Era mătuşa tatălui meu. N-am cunoscut-o, însă.

- Dar draga mea copilă, nu poţi sta în acea casă, spuse doamna Wingfield. Am cunoscut-o pe domnişoara Partridge cu ani în urmă, pe vremea când trăia mama ei. Pe atunci, casa era fără niciun cusur, dar acum, nu poţi sta în ea.

- Ah, voi sta la cineva, sau la un han. Poate voi sta la vecinii care au luat pisicile în îngrijire.

- Ah, va fi foarte greu să găseşti pe cineva care să aibă spaţiu pentru a te putea găzdui, şi nu găseşti niciun hotel care să servească şi masa. Vei sta, însă, la noi.

Imelda începu să protesteze, spunând că nu vrea să-i deranjeze, dar doamna Wingfield o întrerupse imediat, asigurând-o că ei au întotdeauna o cameră liberă pentru musafiri şi vor fi foarte fericiţi s-o aibă ca oaspete.

- Aţi spus că n-aţi întâlnit-o niciodată pe domnişoara Partridge,

domnişoară? întrebă doamna Otley.

- Ultima dată când au vizitat-o părinţii mei, eu aveam doar un an şi ceva. îatăl meu a murit, iar mama n-a putut să vină acum la Norfolk, aşa că a căzut în sarcina mea să mă ocup de funeralii şi să văd ce pot face cu pisicile, explică Imelda.

- Nu mai avea alte rude?

- Nu, din câte ştiu eu.

- Aproape am ajuns, spuse doamna Wingfield. Vrei să vezi casa în seara asta, domnişoară? întrebă Charles Wingfield, pe un ton destul de amuzat, ceea ce o făcu pe Imelda să-l suspecteze că nu era de acord cu modul în care se grăbea bunica lui să ofere ospitalitate străinilor.

După câteva momente, însă, adăugă:

- Cred, totuşi, că n-are niciun rost să vă opriţi acum acolo. Casa nu are lumină electrică şi probabil nu veţi găsi nici gaz pentru lampă, pentru că bătrâna domnişoară avea reputaţia că se culcă întotdeauna înainte de a se lăsa seara, pentru a face economie, spuse pe acelaşi ton amuzat Charles Wingfield.

- Da, ai dreptate, am uitat asta, răspunse doamna Wingfield. Să lăsăm însă trecutul, Charles, şi să vedem ce putem face pentru domnişoara Calthorpe.

Capitolul 2

Proprietatea mătuşii sale avu darul s-o surprindă cu totul pe Imelda, care fusese cât se poate de uimită înainte de asta, de modul în care arăta localitatea unde ajunsese, un adevărat conglomerat de stiluri din diverse secole.

Banca şi farmacia erau construite în stil georgian, prăvălia şi coaforul arătau ca nişte colibe, iar poşta se afla într-o vilă superbă, de cărămidă roşie, în stil eduardian.

Domnişoara Partridge locuise într-o casă foarte mică, separată de strada principală doar printr-un trotuar. Ferestrele erau acoperite cu nişte perdele din dantelă de Nottingham, dar chiar şi de la distanţă se putea observa că nu mai fuseseră spălate de ani şi ani.

-Arată cam straniu totul, nu ţi se pare? întrebă doamna Wingfield, în momentul în care nepotul său opri maşina în faţa casei. Totuşi, e o casă victoriană foare solidă, astfel că dacă va fi zugrăvită şi curăţită, ar putea arăta chiar foarte atractiv.

- Ah, e nevoie de mai mult decât atât pentru a putea fi locuibilă, comentă Beatrix Otley.

- Nu a mai fost aranjată, deloc, de când a fost construită, spuse doamna Wingfield.

După asta porniră din nou şi mai merseseră încă două sau trei mile, după aprecierea Imeldei, până când opriră în faţa unei porţi înalte, flancată de doi piloni groşi, de piatră. înăuntrul curţii se vedea o casă spaţioasă, cu o grădină în faţă.

Charles Wingfield se dădu jos din maşină şi deschise portiera dinspre scaunul pasagerilor, pentru a o ajuta pe doamna Otley să coboare.

- Noapte bună, Elizabeth. Noapte bună, domnişoară Calthorpe, spuse aceasta.

- în această casă am locuit eu mai întâi, spuse doamna Wingfield, în timp ce nepotul ei o conduse pe doamna Otley şi aşteptă până când aceasta îşi găsi cheile şi intră. Mi-a părut rău când am părăsit-o. Casele mici sunt mult mai relaxante decât cele mari. Casa pe care o vei vedea şi în care locuiesc acum e mult mai mare, construită pentru a putea avea o duzină de servitori. Eu folosesc însă doar doi. Doamna Betts îmi găteşte, iar domnul Betts face aproape tot restul, surâse ea. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ei.

După întoarcerea lui Charles, mai merseseră încă puţin pe o stradă îngustă, apoi cotiră pe lângă o pădurice şi, imediat după aceea, Imelda zări un conac în stilul reginei Anne.

în momentul în care maşina opri în faţa porţii, trei copii veseli ieşiră din casă, alergând. Fetiţa, cea mai mică dintre ei, după toate aparenţele de vreo şase ani, era îmbrăcată în pijama şi strângea cu grijă în braţe un ursuleţ.

Copiii erau urmaţi de o doamnă între două vârste, care se străduia din răsputeri să-i domolească.

- Au fost cuminţi, doamnă Betts? întrebă doamna Wingfield. Ce avem la cină? Ceva uşor, sper. Domnişoara Calthorpe va rămâne peste noapte la noi.

- Bună seara, domnişoară, spuse doamna Betts. Avem friptură şi budincă, azi, continuă ea, uitându-se zâmbitoare spre doamna Wingfield.

- Ah, într-adevăr, o combinaţie pe gustul meu, răspunse doamna Wingfield.

Intre timp, după ce-i rugă pe copii să-şi ajute bunica şi pe domnişoara Imelda la bagaje, Charles dispăru, pentru a duce maşina în garaj, undeva în spatele casei.

Douăzeci de minute mai târziu, în timp ce Imelda se aranja puţin în vederea cinei, în camera ce-i fusese recomandată, Henry unul dintre cei trei nepoţi ai doamnei Wingfield, care avea probabil în jur de zece ani, veni s-o conducă într-un salonaş din aripa din spate a casei.

- Sora mea s-a dus la culcare. Pentru că e vacanţă, eu am voie să stau mai mult seara, spuse el.

In timp ce Imelda şi doamna Wingfield se pregăteau să ia loc la masa din sufragerie, apăru şi Charles.

- Pot să mă uit la televizor? îşi întrebă Henry unchiul. Doamna Betts mi-a spus că e de-acord.

- Da, dar doar o oră.

- Doamna Betts are televizor, dar eu şi Charles preferăm să ne petrecem serile în alt mod. El preferă să citească, atunci când e liber, iar eu mă delectez cu câte o tapiserie.

- Iţi place să coşi, domnişoară Calthorpe? întrebă Charles.

Din tonul pe care-l folosise, Imelda îşi dădu seama imediat că o întreba doar din politeţe şi că nu era interesat de fapt de nimic în legătură cu ea. Întrebarea lui avu deci darul s-o irite destul de mult pe tânăra fată. Dacă tot nu-şi putea ascunde indiferenţa, era mai bine s-o ignore, se gândi ea.

- Câteodată, sunt nevoită să cos rochii pentru mine şi pentru sora mea, răspunse Imelda. Dar n-aş putea spune că mă pasionează.

- Da, e o preocupare specifică doamnelor între două vârste, surâse doamna Wingfield. Nici eu n-am fost preocupată de astfel de treburi, până după patruzeci de ani.

în timpul celui de-al doilea fel de mâncare - o salată din fructe proaspete - Charles consideră de cuviinţă să-i adreseze Imeldei o altă întrebare:

- Nu crezi că ești puţin prea optimistă, când te gândești că vei găsi pe cineva să ia pisicile doamnei Partridge? Cred că ar fi mai bine să renunţi la această idee, domnişoară Calthorpe.

- Poate, răspunse încet Imelda.

îşi puse apoi încă puţină frişcă peste salata de fructe şi-l privi, cu coada ochiului.

Faţa lui îi amintea de ducele de Wellington, aşa cum era reprezentat

într-o copie a unui tablou, din camera lui James. Probabil că femeile lui preferate erau tipul amazoanelor. Cu ele, în mod sigur nu şi-ar fi permis să vorbească pe acest ton.

-Vă rog să mă scuzaţi, spuse el peste câteva momente. Eu îmi voi bea cafeaua în bibliotecă.. .Mai am ceva de lucru.

După plecarea lui, doamna Wingfield întrebă zâmbind:

- Ţi-ar face plăcere să-mi vezi colecţia? Dacă Charles tot s-a retras în sanctuarul lui, hai să ne bem cafeaua la mine, vrei?

Doamna Wingfield îşi ţinea colecţia de instrumente pentru cusut în vitrina unei camere de la etaj.

- Iniţial, această încăpere a fost de fapt un dormitor. Am transformat-o în camera mea de primire, iar eu mi-am mutat patul în vestiarul de alături, explică doamna Wingfield. Nu ţin nimic încuiat. Poţi să-ţi alegi tot ce vrei, continuă ea, punându-şi o pereche de ochelari şi aşezându-se pe un scaun, cu o tapiserie în mână.

In următoarea jumătate de oră, în timp ce acul doamnei Wingfield străpungea de zor tapiseria, Imelda se uită cu interes la toate obiectele din vitrină, punând fel de fel de întrebări în legătură cu obiectele pe care nu le recunoştea.

După aproape o oră de la intrarea lor în încăperea colecţiilor, Charles îşi făcu şi el apariţia, cu o bătaie scurtă în uşă.

- Am pus câinele în culcuşul lui, îşi anunţă el bunica, după care se întoarse spre Imelda: Sigur nu vrei să telefonezi acasă, doamna Calthorpe? Cred că e mai bine ca ei să ştie unde-ţi petreci noaptea, pentru a nu se îngrijora.

- Da, într-adevăr, du-te şi sună-ţi mama, Imelda, spuse şi doamna Wingfield. Charles îţi va arăta unde e telefonul.

- Trebuie să formezi zero, mai întâi, spuse el în timp ce coborâră scările. Pari foarte tânără, pentru a te ocupa de problemele pentru care ai venit. Câţi ani ai?

- Am douăzeci de ani. Dumneavoastră, domnule Wingfield ? replică ea.

- Mult prea bătrân pentru a nu mă asigura, atunci când plec într-o călătorie, că voi avea unde să trag, în momentul în care ajung la destinaţie, spuse el cu sarcasm.

Dacă nu s-ar fi gândit că asta ar supăra-o pe doamna Wingfield şi că până în oraş sunt trei mile de acolo, Imelda ar fi plecat chiar în acel moment pentru a-şi petrece noaptea la cea mai apropiată poliţie. S-ar fi simţit, desigur, mult mai bine, decât sub acelaşi acoperiş cu Charles Wingfield.

încercă însă să-şi stăpânească nervozitatea, în timpul convorbirii cu fratele său.

După ce termină de vorbit, Imelda aşteptă ca operatoarea să-i spună cât anume avea de plătit pentru minutele consumate, după care urcă la etaj, luă în grabă banii din poşeta sa şi coborî din nou, pentru a-i pune lângă telefon.

- Sper că mama ta nu s-a supărat că ai acceptat să stai peste noapte la nişte străini, spuse doamna Wingfield, în momentul în care Imelda se întoarse în camera colecţiilor.

Imelda îi explică atunci motivul pentru care mama sa lipsea în acea seară de acasă.

- Doamne, Dumnezeule!... exclamă doamna Wingfield. Nu-i de mirare că arăţi atât de obosită. Dacă aş fi fost în locul tău, eram deja în pat. Vrei să--ţi fac o băutură relaxantă, pentru a-ţi fi mai uşor să adormi

într-un pat străin? întrebă ea şi fără să mai aştepte un răspuns, se ridică şi deschise uşiţele unui bufet din spatele său, în care se afla un ibric electric şi câteva ceşcuţe.

- Eu beau întotdeauna o ceaşcă de ciocolată fierbinte înainte de culcare, pentru a reuşi să adorm mai repede, continuă doamna Wingfield.

- Nu, mulţumesc, răspunse Imelda şi vă mulţumesc încă o dată pentru amabilitatea cu care v-aţi purtat cu mine.

- Eşti mai mult decât binevenită aici, copila mea. Somn uşor şi vise plăcute, atunci, spuse doamna Wingfield cu zâmbetul ei permanent.

Intrând în dormitorul care-i fusese rezervat pentru acea noapte, Imelda constată cu surpriză că nu lipsea nimic, acolo, din ceea ce un musafir ar fi putut să-şi dorească.

Pe noptiera de lângă patul larg şi elegant era o carafă mare cu apă şi o cutie cu biscuiţi. Pe măsuţa alăturată, câteva cărţi şi reviste. Baia era, de asemenea, dotată cu toate cele necesare, dar surpriza cea mai mare a constituit-o pentru Imelda sticla cu apă fierbinte pe care o găsi sub aşternut.

Când se trezi a doua zi dimineaţă şi se uită la ceas, Imelda se îngrozi. Era deja ora opt.

Acasă, deşteptătorul o trezea întotdeauna la ora şapte şi crezuse că această obişnuinţă era destul de bine fixată în mintea ei pentru a se trezi, instinctiv, la aceeaşi oră şi în dimineaţa aceea.

Inainte de a părăsi încăperea, douăzeci de minute mai târziu, Imelda îi auzi pe cei trei Wingfield vociferând de zor sub fereastra ei.

Uitându-se înspre locul de unde veneau glasurile, îi văzu jucându-se prin iarba din curte, veseli nevoie mare. Erau îmbrăcaţi la fel, în cămăşuţe de jerseu crem, cu pantalonii vârâţi în ghetuţe. In seara precedentă fusese

mult prea ocupată cu toate problemele ei, pentru a observa cât de drăgălaşi erau.

Se îndepărtă zâmbind de fereastră şi ieşi grăbită.

Când ajunse pe la jumătatea scărilor ce duceau la parter, nu rezistă tentaţiei de a se uita cu mai multă atenţie la tabloul de pe perete, reprezentând o scenă de picnic la mijlocul secolului optsprezece, şi intitulat foarte sugestiv, ,, Ospăţul pescarilor".

Nu zăbovi însă acolo decât câteva secunde, pentru că vocea lui Charles Wingfield, care urmă imediat după fâşâitul nervos al unui ziar, o trezi brusc la realitate:

- Cât are de gând să mai rămână aici domnişoara Unde-Stau?

- Se va întoarce duminică la Londra, replică doamna Wingfield, zâmbind. Se pare că n-o prea agreezi. De ce? Eu o găsesc foarte drăguţă.

- N-am spus că n-o agreez, dar vreau să-mi iau masa liniştit, fără a fi implicat în problemele funeraliilor domnişoarei Partridge.

- Nimeni nu te implică în aceste probleme, dragul meu.

- Având în vedere că tu eşti foarte preocupată s-o ajuţi pe această tânără, nu cred că asta nu mă va atinge şi pe mine, într-un fel sau altul. E foarte ciudat cum apar aceste rude îndepărtate, întotdeauna, când e de prins un ciolan. Cred însă că domnişoara Lipici va rămâne cu buzele umflate, dacă şi-a închipuit că se va alege cu vreun oscior din toată întâmplarea asta.

- Eşti foarte cinic, Charles. Sunt sigură că nu de asta a venit.

- Ai fost întotdeauna prea încrezătoare, bunicuţo.

Doamna Wingfield râse cu poftă la această replică a nepotului ei.

- Dacă bătrâna domnişoară Partridge a avut vreun ban, deşi mă îndoiesc profund, i-a cheltuit desigur pe toţi, cu pisicile ei.

După asta, se auzi din nou foşnetul nervos al ziarului, iar cei doi nu-şi mai spuseră nimic.

Realizând că dacă ar intra imediat s-ar putea bănui că auzise conversaţia, Imelda rămase încă vreo câteva minute pe scări, după care intră, surâzătoare, încercând din răsputeri să-şi ascundă aversiunea faţă de Charles.

- Bună dimineaţa. îmi pare rău că am întârziat, spuse ea.

Doamna Wingfield puse deoparte scrisoarea pe care o citea şi o privi pe deasupra ochelarilor.

- Bună dimineaţa, dragă. Cum ai dormit?

- Foarte bine, mulţumesc. Bună dimineaţa, domnule, adăugă ea apoi, uitându-se cu drăgălăşenie spre Charles, care se ridică în picioare, oferindu-i locul la masă.

- Mă duc să mai cer o ceaşcă de cafea pentru mine şi s-o anunţ pe doamna Betts că ai venit, spuse Charles în loc de salut. Ce preferi să mănânci la micul dejun domnişoară, ăăă... Calthorpe? Noi am mâncat şuncă, dar tu preferi probabil un ou fiert, adăugă el.

- Eu aş vrea nişte floricele de porumb, dacă se poate, răspunse fără ezitare Imelda, întorcându-se spre doamna Wingfield, pentru că observase câteva pungi cu acest tip de cereale pe bufet.

- Serveşte-te, draga mea, spuse doamna Wingfield surâzând îngăduitoare.

Apoi, în timp ce nepotul său se întoarse cu cafeaua, doamna Wingfield adăugă:

- Din păcate, astăzi trebuie să ţin o conferinţă la Institutul femeilor, Imelda. Te voi duce la casa domnişoarei Partridge în drumul meu spre Norwich, şi te voi lua de acolo la ora cinci, când mă voi întoarce acasă. Aş

fi vrut să te pot ajuta cu tot ceea ce e necesar în demersul tău, dar cred că domnul Saxtead de la poliţia oraşului e cea mai indicată persoană pentru asta. E un om foarte drăguţ, vei vedea. Lucrează în această provincie de mulţi ani.

- Da. De altfel şi poliţista care ne-a anunţat moartea mătuşii Florence ne-a spus că ne putem baza, întru totul, pe poliţiştii de aici.

- Eu trebuie să plec, spuse Charles, sărutându-şi bunica pe obraji. Ne vedem diseară, adăugă el, cu o privire scurtă spre Imelda.

Nu cred că mă vei mai vedea vreodată, se gândi Imelda.

Doamna Wingfield o lăsă pe tânăra londoneză în faţa porţii casei domnişoarei Partridge. Nu înainte însă de a o prezenta vecinei care luase în grijă pisicile, doamna Bessie Medlar.

- Pe mine nu mă interesează, dacă sunteţi rudă cu don'şoara Partridge sau nu, spuse femeia, postându-se în faţa Imeldei cu hotărâre. Eu am ordin de la sergentul de poliţie să nu dau drumu' la nimeni în casă, şi gata. „ Dacă vine cineva, să mă caute pe mine, doamnă Medlar", aşa mi-a zis.

- Ai vreun act cu care să te poţi legitima, Imelda? întrebă doamna Wingfield, în timp ce o conduse pe protejata ei spre postul de poliţie.

- Da, Ben - tatăl meu vitreg -mi-a spus că s-ar putea să am nevoie. Am certificatul de naştere,certificatul de căsătorie al mamei cu tatăl meu şi toate actele tatălui meu.

Doamna Wingfield o lăsă, aşadar, în faţa poliţiei şi-şi continuă drumul.

- Bună ziua, spuse sergentul Saxtead, surâzând politicos, imediat ce o văzu. Mă aşteptam să veniţi, domnişoară Calthorpe, adăugă el, după ce Imelda se legitimă. Dacă mă aşteptaţi câteva minute, vom merge împreună la casa domnişoarei Partridge şi veţi putea vedea toate documentele lăsate

de aceasta. Sper să nu fiţi foarte şocată de ce veţi vedea acolo. Domnişoara Partridge era foarte bătrână şi foarte neglijentă. Probabil că pisicile au mâncat şobolanii şi şoarecii, dar e plin de păianjeni şi de gândaci.

în ciuda aşteptărilor Imeldei, sergentul Saxtead era un bărbat tânăr şi extrem de arătos, care se purta cu o politeţe şi o căldură ieşite din comun.

- Aţi petrecut noaptea în Norwich, presupun, spuse el şi se îndreptă spre maşina poliţiei, invitând-o pe Imelda să-l urmeze.

Aceasta îi povesti cum o întâlnise pe doamna Wingfield şi cum aceasta îi propusese să-şi petreacă noaptea la ea.

-Da, e o persoană extrem de drăguţă, replică sergentul, demarând. V-a spus ce s-a întâmplat cu părinţii copiilor?

- Ah, nu, n-am vorbit despre asta.

- Au pierit într-un accident de avion. Eu eram aici deja de ceva timp, când s-a întâmplat nenorocirea. Au fost câteva tragedii în familia Wingfield. Doamna Wingfield şi-a pierdut ambii fii în ultimul război. Soţul ei murise înainte de asta, fiind foarte bolnav, în urma rănilor pe care le suferise la sfârşitul Primului Război Mondial. Domnul Charles Wingfield a fost foarte afectat de toată această tragedie. Ştiu că a stat o perioadă pe o insulă din Mediterana.

- Ce a făcut acolo?

- N-aş putea să vă spun.

Imelda se bucură de faptul că nu era singură, imediat ce intră în casa domnişoarei Partridge.

- Aţi citit vreodată „Marile speranţe", domnule sergent?

- Nu, dar am văzut filmul, răspunse acesta. Da, şi eu m-am gândit la atmosfera din „Marile speranţe”, când am intrat prima dată aici. In altă

ordine de idei, domnişoară Calthorpe, vreau să vă spun că n-am găsit niciun act şi nicio poliţă în această casă, cu toate că domnişoara Partridge era foarte activă şi ştiu că mergea o dată pe lună la Norwich. Probabil că făcea nişte plăţi acolo sau depunea bani în bancă, încă n-am reuşit să aflu nimic. In casă, oricât am scotocit, n-am găsit niciun indiciu în acest sens. Aveţi vreo idee unde şi-ar fi putut ţine actele?

- V-aţi uitat în sertarul secret al secreterului?

- Nu. Unde e acesta? întrebă el, uimit.

Imelda ridică tăblia secreterului, a cărei deschidere era camuflată cu nişte şine maro. Catifeaua verde, cu care era căptuşit sertarul, era încă într-o stare foarte bună, iar în nişele speciale, se găseau câteva creioane şi două tocuri de scris.

- Nu toate secreterele au sertare ascunse, preciză Imelda, analizând cu atenţie obiectele dinăuntru, după care apăsă cu grijă capacul unui sertăraş încrustat în fundul spaţiului catifelat.

- Dumnezeule! exclamă segentul. Sunteţi extraordinar de deşteaptă, domnişoară. Cum ai ştiut de acest sertăraş?

- Pasiunea mea e să colind magazinele de antichităţi. în unele dintre ele am văzut astfel de secretere, spuse ea, luând cu grijă hârtiile găsite înăuntrul cutiei secrete.

Printre ele se afla copia trasă la indigo, a unui document făcut de mătuşa sa, în urmă cu nouăsprezece ani.

„ Toate bunurile mele, mobile şi imobile, orice am şi de oriunde, le las moştenire nepoatei mele, Imelda Jane Calthorpe."

De această copie era prins, cu un ac cu gămălie ruginit, antetul unei firme de avocaţi din Norwich.

La ora douăsprezece şi jumătate, Imelda încheiase deja toate

demersurile necesare pentru ca mătuşa să fie înmormântată în cimitirul local, alături de părinţii ei, sâmbătă dimineaţa.

De asemenea, fixă o întâlnire cu avocatul domnişoarei Partridge, pentru a doua zi.

în plus, la recomandarea sergentului Saxtead, Imelda aranjă să se cazeze, pentru următoarele trei nopţi, la doamna Walsham, o văduvă care locuia într-o vilă foarte îngrijită de la marginea oraşului.

Tocmai se întorsese la locuinţa domnişoarei Partridge şi se pregătea să meargă după nişte cumpărături, când auzi un ciocănit uşor în uşa din spatele casei.

Era doamna Otley, care ţinea în mână un coş plin cu de-ale gurii.

- Bună, spuse ea surâzând cu căldură. M-am întâlnit mai devreme cu Charles, care mi-a spus că Elizabeth e plecată toată ziua la Norwich, aşa că m-am gândit să-ţi aduc ceva de mâncare pentru prânz. Cum merg lucrurile?

- Ah, intraţi. E foarte drăguţ din partea dumneavoastră că v-aţi gândit la mine, doamnă Otley.

- Ah, nu te formaliza, te rog. Spune-mi Beatrix. Pe tine cum te cheamă?

- Imelda. E atât de murdar aici, nici nu ştiu unde te poţi aşeza, ca să nu-ţi murdăreşti hainele.

Beatrix era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni crem şi un pulover lung, sport, pe deasupra, încins cu un cordon metalic, care îi punea foarte bine în evidenţă talia subţire şi elegantă.

- Inţeleg, spuse ea îngăduitoare şi o urmă pe Imelda în sufragerie, care era partea cea mai sordidă a casei.

- Unde sunt pisicile? continuă doamna Otley, surâzând. Se spune că

domnişoara Partridge avea douăzeci.

- Doamna Medlar, care locuieşte în casa vecină, mi-a spus că sunt doar şapte, zâmbi Imelda amuzată. Noi am văzut doar două, când am fost acolo.

- Noi?

- Eu şi poliţistul, care m-a escortat la intrarea în casă.

- Inţeleg, răspunse doamna Otley, începând să despacheteze cele aduse. Ai rezolvat tot ce ai avut de făcut aici?

- Cu excepţia faptului că n-am cu ce să luminez această casă, da.

- Ce Dumnezeu vei face cu hardughia asta? O vei vinde?

- Cred că da. Nu m-am gândit încă.

Prânzul pe care-l adusese doamna Otley era de-a dreptul delicios şi Imelda mâncă totul, cu multă poftă.

începură cu o supă fierbinte, de carne, continuară cu o salată de somon cu garnitură de orez şi sfârşiră cu brânză şi biscuiţi, după care băură câte o cafea.

- A fost un prânz extraordinar de gustos, comentă Imelda surâzând cu recunoştinţă. Cum se face că eşti liberă astăzi? Am înţeles din cele spuse de doamna Wingfield că ai un magazin de antichităţi.

- Ah, Elizabeth ţi-a vorbit deja despre asta? Astăzi e o sărbătoare tradiţională aici, aşa că n-ar fi fost nimeni interesat să intre în magazinul meu, răspunse doamna Otley. Am lăsat-o, oricum, pe vânzătoarea mea să se ocupe de magazin, astăzi. De obicei, joia călătoresc în ţară, în vederea unor noi achiziţii. Nu e o treabă foarte uşoară să găseşti antichităţi. Sunt vechituri, cât cuprinde, dar pe mine mă interesează doar lucrurile de cea mai bună calitate.

- Da, mi-a spus doamna Wingfield.

- Mi-am făcut însă câteva relaţii în lumea asta, aşa că încerc să mă descurc, continuă Beatrix. Dacă vrei, te pot pune în legătură cu cineva care să te scape de toate gioarsele astea, adăugă ea.

- Sunt de acord cu faptul că n-au fost îngrijite, dar consideri că tot ce e aici sunt doar. gioarse? întrebă Imelda.

- Ah, sunt câteva obiecte care ar putea interesa vreun colecţionar obscur, dar nu se pot lua prea mulţi bani pe ele, comentă Beatrix.

- Eu cred că orice lucru ce a fost făcut cu cel puţin cincizeci de ani în urmă, poate fi un obiect de colecţie, spuse Imelda. Dacă cineva cumpără acum de la mine pe nimic, peste câţiva ani ar putea fi pentru el o comoară.

Oricum, această discuţie o făcu pe Imelda să se gândească la faptul că Beatrix nu fusese cu totul şi cu totul dezinteresată, venind la ea cu prânzul. Mai degrabă era ceea ce mama ei îi spunea adeseori. Sprotul care-ncearcă să prindă macroul.

După plecarea doamnei Otley, Imelda se duse în oraş şi cumpără o mătură de plastic, două cârpe de şters praful, plus alte ustensile cu care să curețe casa.

Apoi se întoarse acasă, îşi puse un halat pe care-l găsi în baie şi începu cercetarea sistematică a tuturor încăperilor.

La începutul după-amiezii, Imelda era plină de praf, dar foarte convinsă că dincolo de neorânduiala şi îmbâcsirea care domina în toată casa, se ascundea o adevărată comoară.

O idee foarte îndrăzneaţă, începu să înmugurească în mintea ei.

In jurul orei patru, doamna Medlar o invită să ia ceaiul împreună, iar când se întoarse, cercetă cu atenţie câteva lucruri care îi captaseră în mod deosebit atenţia. Văzuse câteva obiecte care, cu siguranţă, ar fi interesat-o foarte mult pe doamna Wingfield şi vroia să i le dăruiască, pentru a-i

mulţumi astfel pentru amabilitatea cu care o tratase.

La cinci fără un sfert, se auzi o altă bătaie scurtă în uşa din spatele casei. Gândindu-se că doamna Wingfield se întorsese mai repede decât se aşteptase, Imelda alergă să deschidă şi se trezi faţă-n faţă cu Charles.

- Bunica mea nu poate să ajungă încă, aşa că mi-a telefonat să vin să te iau, spuse el, uitându-se cu ochii cât cepele la praful care-i acoperea părul, braţele şi faţa. Cred însă că ar fi mai bine dacă ai face mai întâi o baie, comentă el.

- Ah, încercam să fac o departajare între lucrurile din casă. Să văd exact ce e valoros aici şi ce nu, ce altceva v-aţi fi aşteptat să fac azi? Nu vă supăraţi că nu vă invit înăuntru, spuse ea cu răceală, dar am un pachet pentru doamna Wingfield, aşa că v-aş ruga să aşteptaţi puţin să vi-l aduc, spuse ea şi se grăbi să aducă ceea ce pusese deoparte pentru bunica lui Charles.

- E pentru colecţia dumneaei, adăugă ea, întorcându-se, cât ai bate din palme. Aş vrea să-i transmiteţi că îi mulţumesc pentru amabilitate, dar nu vă voi mai deranja. Am găsit un loc unde voi sta până mă voi întoarce la Londra.

- Ah, cum aşa? întrebă el, surprins. La cine?

- Nu cred că o cunoaşteţi. E o femeie din Londra, care nu e aici de prea multă vreme.

- înţeleg, răspunse el, uitându-se brusc în jos, spre pisicuţa care începuse să se prindă de pantalonii lui.

- Face şi ea parte din moştenirea lăsată de domnişoara Partridge? întrebă el.

- Cred că da, dar nu sunt sigură, răspunse Imelda. Trebuie să mă interesez, pentru că vreau să îndeplinesc întocmai dorinţele mătuşii mele

cu privire la animalele pe care le-a crescut şi iubit.

- Am o întrebare, domnişoară Calthorpe. E adevărat că mă antipatizezi? Eu aşa simt.

Imelda nu răspunse, imediat. Sperase ca el să-şi dea seama că nu-l putea suporta, dar crezuse că nu va vorbi despre aceste lucruri.

- Ce vă face să spuneţi asta, domnule Wingfield? replică Imelda, uitându-se în altă parte.

- Intuiţia masculină, spuse el pe un ton sarcastic.

- Antipatia reciprocă nu e ceva atât de neobişnuit, răspunse Imelda. Şi acum, aş vrea să mă scuzaţi. Am de rezolvat foarte multe treburi, în foarte puţine zile.

După asta, Imelda închise uşa, dar mai rămase câteva minute în hol, ascultând cum se îndepărtează. Era puţin stresată, pentru că nu-i stătea în caracter să se poarte urât cu cineva. Acum, după ce-i răspunsese cu aceeaşi monedă, începea să regrete că se comportase astfel. Spera că asta nu va afecta prietenia ei cu bunica lui Charles.

Ce prietenie? Se întrebă însă imediat. Sâmbătă mă voi întoarce la Londra.

în străfundurile minţii ei, ideea nebunească din ultima vreme îşi făcu şi mai simţită prezenţa.

Capitolul 3

Imelda îşi petrecu toată seara de joi ascultând povestea doamnei Walsham, care, după ce trăise o viaţă întreagă la Londra, într-o viaţă de familie care o ţinuse mereu foarte ocupată, se trezise deodată, la vârsta de cincizeci şi patru de ani, singură, într-un loc mult prea liniştit pentru gustul ei şi total diferit de casa pe care o lăsase.

- N-am vrut niciodată să vin aici, se destăinui ea, dar George a iubit întotdeauna locurile retrase de la ţară şi eu am vrut întotdeauna să-l ştiu

fericit, continuă ea, îndemnând-o din priviri pe Imelda să mănânce friptura pe care i-o servise. Cât timp a trăit, m-am simţit bine aici, unde ne-am mutat exact cu un an în urmă. Pe vremea aceea mergeam mereu pe coastă, iar când eram ocupată cu treburile casei, George se ocupa de grădină. Apoi, în octombrie, a murit subit şi n-am mai avut niciun suflet în apropiere, care să-mi spună bună, dimineaţa sau noapte bună sau să mă întrebe cum reuşesc să mă ajung cu banii, sau alte lucruri de felul acesta.

- Nu aveţi copii, doamnă Walsham?

- Ah, ba da, dragă, trei. Dar fiul meu mai mare s-a căsătorit în Australia, fata mea locuieşte la Leeds, iar mezinul e în armată. Cât timp a trăit George nu m-a preocupat foarte mult faptul că nu locuiesc împreună cu copii mei. Am considerat, până acum, că un cuplu fericit poate sta fără să aibă copiii alături. Mi se părea că numai femeile nefericite cu soţul lor nu pot să trăiască fără să aibă copiii lângă ele.

După aceste cuvinte, doamna Walsham luă de pe masă farfuria din care mâncase Imelda şi se întoarse cu alta, plină cu budincă şi cremă de zahăr ars.

- N-ai idee cât e de bine să ai pe cineva pentru care să găteşti şi cu care poţi sta de vorbă, spuse doamna Walsham, aşezându-se pe un scaun de partea cealaltă a mesei şi începând să plângă. îmi pare rău, draga mea că nu m-am mai putut abţine. Cine ştie ce crezi acum despre mine? continuă femeia, căutându-şi batista în buzunarul jachetei.

Imelda se ridică imediat şi-i puse o mână pe umeri.

- Ah, înţeleg foarte bine ce simţiţi acum, exact aşa plângea şi mama mea, după ce tata a fost ucis. Dar sunt sigură că, în timp, vă veţi face prieteni aici, doamna Walsham. V-aţi gândit vreodată să mergeţi la Institutul femeilor?

- Ah, ce Dumnezeu mi s-a întâmplat, că ţi-am stricat cina cu problemele mele? Dar mă simt mai bine acum, spuse zâmbind doamna Walsham. Nu lăsa crema să se răcească, insistă ea. Da, mi-a vorbit despre asta şi soţia sergentului care te-a trimis aici, dar întrunirile de acolo sunt doar o dată pe lună. Am nevoie de ceva care să-mi umple timpul mult mai mult. în plus, n-am cu ce să ajung la Norwich. Mi-ar plăcea să lucrez ceva în localitate, dar aici nu sunt prea multe oferte de serviciu. Nu pentru femei de vârsta mea. M-am gândit că mi-ar plăcea să lucrez într-un magazin, cu jumătate de normă.

- Mă gândesc să deschid un magazin aici, spuse Imelda.

- Da? Ce fel de magazin?

- Un magazin de antichităţi. o prăvălie de mărunţişuri, de fapt.

-Ah, spuse doamna Walsham, nu cred că ai avea cumpărători pentru astfel de lucruri, aici. Ei numesc această localitate oraş, dar după părerea mea nu-i decât un sat. Un supermarket i-ar interesa mai mult pe cei de aici, pentru că acum se duc la Norwich, pentru asta.

- Magazinele de antichităţi sunt ceva special, replică Imelda. Doamna Walsham rămase însă la părerea ei şi spre miezul nopţii
când se întinsese în pat, Imelda se gândi că, probabil, avea dreptate. Astfel, planul ei, de care se bucurase atât de mult, cădea, după toate aparenţele, mult mai uşor decât şi-ar fi închipuit.

La micul dejun, când Imelda o anunţă pe doamna Walsham că va pleca la Norwich, aceasta o întrebă dacă îi permitea s-o însoţească, iar tânăra acceptă cu plăcere.

- Bănuiesc că vrei să vinzi proprietatea, spuse avocatul domnişoarei Partridge, în timpul întrevederii cu Imelda.

- Nu ştiu încă. Mă gândesc să deschid acolo un magazin de

antichităţi.

- Ai relaţii în lumea celor care se ocupă de astfel de treburi, la Londra? întrebă avocatul.

- Nu, dar am învăţat o serie întreagă de lucruri despre această afacere de la un negustor foarte bătrân.

- Ai capital, pentru asta, domnişoară Calthorpe?

- Nu, dar.

- Nu te sfătuiesc să începi o afacere fără a avea niciun fel de capital, spuse el surâzând ca în faţa unui băieţandru care tocmai îl anunţase că vrea să se facă pilot când va creşte mare.

Doamna Walsham, care o aştepta la ieşire, o întrebă imediat, curioasă:

- Ce-a spus avocatul despre planul tău cu magazinul de antichităţi?

- Că nu-mi recomandă.

- Ah, sunt sigură că ştie de ce a spus asta.

Mai aveau destul timp până la ora la care aveau autobuz pentru întoarcere, aşa că doamna Walsham propuse, zâmbind:

- E un magazin pe strada asta care te-ar putea interesa, spuse ea, deşi toate lucrurile de acolo sunt foarte scumpe.

După câteva minute, se opriră în faţa unei vitrine în care erau expuse o mulţime de antichităţi, din cele mai diverse categorii. Astfel, alături de două scaune cu încrustaţii, în stil olandez, erau adunate câteva sfeşnice, aşezate pe o masă acoperită cu satin. Alte obiecte, ca de pildă o cutie cu tutun, două linguriţe de argint, o salatieră şi o sticluţă de porţelan, pentru parfum, erau aşezate pe o servantă. în plus, pe peretele de lângă măsuţă fusese agăţată o pictură marină, pe duşumea un covor caucazian deosebit de frumos şi totul se încheia cu un aranjament floral uluitor de atrăgător.

-Ah, exclamă Imelda, e mult, mult mai mare decât tipul de magazin

pe care-l am eu în minte. Se retrase puţin, pentru a vedea numele magazinul şi nu fu deloc surprinsă în momentul în care citi: „ Beatrix Otley - Antichităţi şi obiecte de artă."

Trecură apoi pe lângă o casă de asigurări şi Imelda realiză imediat că nu văzuse nicio poliţă de asigurare a casei printre hârtiile mătuşii sale, aşa că intră imediat şi rezolvă şi această problemă.

La întoarcere, doamna Walsham se oferi s-o ajute la curăţirea casei domnişoarei Partridge, dar Imelda simţi nevoia să rămână puţin singură, pentru a se gândi la viitorul ei.

Tocmai se urcase pe un scaun pentru a vedea ce era deasupra dulapului, când se auziră din nou câteva bătăi în uşă, după care paşi apăsaţi se apropiară în grabă.

Charles Wingfield? se întrebă Imelda, coborând nervoasă de pe scaun.

Cel care o salută cu multă politeţe era însă un tânăr în blugi şi cu o cămaşă în stil milităresc.

- Bună, spuse el.Eu sunt Sam Mutford. Am auzit că domnişoara Partridge a murit şi am venit să văd ce vrei să faci cu lucrurile rămase, spuse el.

Imelda îl privi cu mai multă atenţie.

Avea părul lung şi în dezordine, dar era curat. La gât avea o bentiţă roz, de care atârnase un inel. Fiind oacheş şi cu ochi albaştri, părea o mixtură între un ţigan şi un viking.

- Văd că veştile circulă foarte repede pe-aici. De unde ai auzit de moartea mătuşii mele?

- Locuiesc în apropiere.

- Eşti cumva comerciant?

- Sunt începător, aşa că, dacă te poţi lipsi de unele lucruri de aici.

- Ai un magazin de antichităţi?

Tânărul surâse în stilul cum o făcuse avocatul:

- Ai nevoie de bani, ca să deschizi un magazin. Poate voi avea, unul, cândva. Pentru moment, am doar o furgonetă.

Pe măsuţa de lângă ei se afla un obiect decorativ din perioada victoriană, pe care Imelda îl evaluase cam la o liră sterlină.

- Cât mi-ai da pe ăsta? întrebă ea, luând obiectul de pe măsuţă şi întorcându-se spre el.

- Am auzit că eşti din Londra. Preţurile de acolo sunt mult diferite de cele de aici.

Pe chestia asta, continuă el, nu ţi-aş da mai mult de cincisprezece bănuţi. Aş mai ridica însă preţul dacă mi-ai mai vinde şi alte obiecte.

- Nu, deocamdată nu vând.

în acel moment, doamna Wingfield intră în curte şi tânărul se grăbi să plece.

- Bine, voi veni altă dată, poate te hotărăşti până atunci. La revedere.

- Ah, Imelda, spuse doamna Wingfield, ce drăguţ din partea ta să-mi trimiţi acele lucruri atât de drăguţe. Ai găsit cumva şi ceea ce te interesează pe tine?

- Da, am găsit câteva agăţători foarte interesante. Intraţi, vă rog.

- Nu vreau să te reţin prea mult, draga mea. Am vrut doar să ştiu dacă eşti mulţumită de locul pe care l-ai găsit pentru a dormi la noapte.

- Ah, da, foarte, răspunse Imelda, povestindu-i despre doamna Walsham.

- Biata femeie, replică doamna Wingfield. Trebuie să văd ce pot face pentru ea. Draga mea. Aş putea să vin şi eu la funeraliile domnişoarei

Partridge. Ne-am cunoscut destul de bine cu ani în urmă şi ne vedeam destul de des până când a luat hotărârea să trăiască atât de retrasă.

- Da, mulţumesc, aş vrea să puteţi veni.

La înmormântarea domnişoarei Partridge veni doar doamna Medlar şi doamna Wingfield, însoţită de Charles. Nedorind să-i trezească amintiri dureroase, Imelda n-o invitase şi pe doamna Walsham.

- Vrei să iei prânzul cu noi? întrebă doamna Wingfield după încheierea funeraliilor, privind-o pe Imelda cu compasiune.

- Sunteţi foarte amabilă, dar nu mai am atât de mult timp până la plecare şi.

- Da, înţeleg. Cu ce tren vei pleca, mâine?

Imelda îi spuse ora la care era trenul, după care, simţind privirile lui Charles aţintite spre ea, se întoarse zâmbind,uşor către acesta.

- Ne-am putea vedea, încă o dată, până atunci? întrebă el, ca şi cum n-ar fi existat niciodată niciun fel de disensiune între ei.

- Nu ştiu, răspunse Imelda, luată prin surprindere. Probabil că nu. Aşa că, ar fi mai bine dacă ne-am lua rămas-bun, acum, adăugă ea, întorcându-se spre doamna Wingfield. Mulţumesc pentru tot.

Ochii doamnei Wingfield se umeziră uşor, în timp ce se îmbrăţişară cu căldură. Charles îi întinse o mână fermă, dar expresia cu care se uită în ochii ei era deosebit de blândă şi de amabilă.

Imelda îşi petrecu seara cu doamna Walsham, care fu de acord să aibă grijă de unele lucruri pe care tânăra se temea să le lase în casa domnişoarei Partridge. Sergentul Saxtead îi promisese că va avea grijă ca totul să fie în regulă, dar o casă nelocuită putea oricând să fie prădată.

Ah, dacă aş reuşi să realizez ceea ce mi-am pus în minte, îşi spuse Imelda, privind fără să vadă ecranul televizorului, în faţa căruia se aşezase

împreună cu doamna Walsham, pentru filmul de sâmbătă seara.

Era mulţumită că reuşise să rezolve toate problemele de acolo, inclusiv cea a pisicilor, pe care doamna Medlar fu de acord să le ia în întreţinere, cu condiţia ca Imelda să suporte cheltuiala necesară pentru hrana acestora.

în după-amiaza următoare, tânăra londoneză se afla în staţia de autobuz din Norwich, când văzu o maşină oprindu-se foarte aproape de ea, exact sub inscripţia „ Parcare permisă doar autobuzelor".

întinzându-se din scaunul de lângă volan, Charles deschise portiera dinspre locul pasagerului:

-Merg în aceeaşi direcţie. Urcă-te, spuse el, zâmbindu-i Imeldei ca şi cum ar fi fost dintotdeauna cei mai buni prieteni.

- Ce vă face să plecaţi din oraş duminica după-amiază? întrebă Imelda imediat ce se aşeză pe scaunul de lângă el.

- Dumneata, domnişoară Calthorpe. Am ştiut că, pentru a prinde trenul de ora patru, va trebui să iei autobuzul de la această oră şi am vrut să-ţi vorbesc.

-Despre ce anume vreţi să vorbim?

-în primul rând, despre antipatia reciprocă pe care ai menţionat-o când ne-am văzut ultima dată la casa domnişoarei Partridge. Problema a fost că exact în ziua în care ai sosit, am avut foarte multe treburi de făcut. Oboseala mă face întotdeauna să fiu puţin antisocial. Ştiu că n-am nicio scuză şi că modul în care m-am comportat ţi-a stârnit antipatia cu privire la mine, dar trebuie să ştii că nu e şi nu a fost reciprocă.

Imelda se întrebase tot timpul ce-l făcuse s-o antipatizeze aşa, astfel că acum se simţi, în sfârşit, uşurată. Privindu-l cu coada ochiului cum stătea pe jumătate întors spre ea, începu să realizeze magnetismul pe care-

l degaja acest bărbat.

- Da, adevărul e că n-a fost prea înţelept din partea mea să vin aici fără a mă asigura dinainte că voi avea unde să locuiesc, spuse Imelda.

- Am ştiut că ai venit aici direct de la căsătoria mamei tale, astfel că ar fi trebuit să înţeleg şi să te admir pentru efortul tău, în loc să te critic, declară Charles Wingfield, cu un aer vinovat.

Ajunseră la Norfolk cu patruzeci de minute mai repede, aşa încât Charles o invită pe Imelda să bea o cafea împreună la un bar din apropierea gării.

în drum, grijuliu, bărbatul cumpără “Sunday Times” şi “Punch”, oferindu-i-le Imeldei cu amabilitate, pentru a avea ce să citească în tren.

- Aţi fost foarte amabil că m-aţi adus până aici, domnule Wingfield, dar nu e nevoie să aşteptaţi până mă voi urca în tren.

-Am uitat să te întreb ceva, replică acesta, neluând în seamă remarca Imeldei. Ştiu că Beatrix a fost să te viziteze la casa domnişoarei Partridge. Mă rog. la casa ta, pentru că de-acum e casa ta.

Imelda încuviinţă.

- Ştii că are un magazin de antichităţi la Norwich. Vrea însă să-şi deschidă unul şi în localitatea noastră. M-a rugat să-ţi propun să-i vinzi ei casa. îţi oferă cinci mii. Dar presupun că nu vei lua nicio hotărâre până nu vei discuta această problemă cu mama ta. Ştii. agenţii îţi iau o mulţime de bani, dacă le ceri să te ajute cu vânzarea, aşa că e mai bine să găseşti un cumpărător fără să recurgi la agenţi.

- Da, mă voi gândi la toate astea, replică Imelda. Dar.

- Beatrix e gata să cumpere casa în stadiul în care e, o întrerupse el. Crede că în afara faptului că a fost neglijată, se prezintă destul de bine. Mobila de acolo, însă, n-are nicio valoare şi vrea să se debaraseze de tot

ce e înăuntru.

- Desigur, nu se poate compara cu mobila din casa dumneavoastră, răspunse Imelda, dar nu consider că toate obiectele rămase de la mătuşa mea sunt fără valoare.

- Oricum, n-au o valoare prea mare, replică Charles Wingfield.

- Se pare că doamna Otley nu ştie nimic despre valoarea obiectelor din epoca victoriană, aşa cum am putut să-mi dau seama după ce am vorbit cu dumneaei joi, răspunse Imelda cu răceală.

- Nu crezi că ţi-a făcut o ofertă convenabilă? Poate nu ştii că aici preţurile diferă foarte mult de cele de la Londra. Pe de altă parte, nu e uşor să-ţi găseşti un cumpărător penru o casă atât de mică şi de veche cum e casa ta. în plus, poziţia în care e amplasată e foarte dezavantajoasă.

- Pentru un magazin, în schimb, casa are o poziţie extrem de bună, replică Imelda. E şi motivul pentru care doamna Otley o vrea. Nu mă interesează dacă oferta dumneaei este avantajoasă sau nu. M-am decis să păstrez casa.

- Da? Şi ce gânduri ai cu ea?

- Voi locui acolo eu însămi. în plus, îmi voi încerca norocul în afacerile cu antichităţi.

- Dumnezeule, dar e o nebunie, replică Charles, ridicând o sprânceană. Cred că a-ţi deschide un magazin în care să vinzi lână, ar fi mult mai înţelept în situaţia ta.

în timpul care se scurse până la plecarea trenului, Charles nu făcu decât să-şi prezinte scuze pentru modul cum se comportase când fusese la bunica sa şi să încerce s-o convingă că era mai bine să accepte oferta pe care i-o făcuse Beatrix, insistând pe faptul că ceea ce sugerease ea că intenţionează să facă era o nebunie fără margini.

- Am analizat cu multă atenţie planul meu, domnule Charles Wingfield. Abia după asta am luat decizia despre care v-am vorbit.

- Ai cea mai vagă idee despre afacerile cu antichităţi?

- Nu intenţionez să mă axez, la început, pe antichităţi, în adevăratul sens al cuvântului. Doamna Otley va numi cu siguranţă magazinul meu unul de vechituri.

- Una e să te amuzi cumpărându-ţi lucruri vechi şi alta să faci afaceri cu ele.

- Da, dar nu s-a născut nimeni învăţat, comentă Imelda. în plus, nu înţeleg de ce vă interesează atât de mult ce voi face eu şi de ce insistaţi atât de mult să accept oferta doamnei Otley. E, cumva, pe punctul de a da faliment?

- Ce vrei să spui cu această remarcă? întrebă el rece.

- Până acum, magazinul ei era singurul din zonă. Concurenţa o va pune în dificultate?

Probabil că răspunsul ei se pierdu în zgomotul sosirii trenului, pentru că domnul Wingfield nu-i răspunse.

O conduse însă până la uşa compartimentului de clasa a doua, unde Imelda se întoarse spre el şi-i spuse sec:

- La revedere. Mulţumesc foarte mult că m-aţi condus.

- Sper că familia dumitale te va convinge să iei decizia cea mai înţeleaptă cu privire la ce ai de făcut cu casa pe care ai primit-o moştenire, spuse el, luând din buzunar o carte de vizită şi înmânându-i-o, după ce scrisese ceva pe ea.

- Ai aici numărul de telefon al doamnei Otley, pentru cazul în care vei ajunge la concluzia că te interesează oferta ei. La revedere, domnişoară Calthorpe.

Imelda îl petrecu puţin cu privirea, după care se urcă şi îşi căută locul.

A doua zi, la serviciu, Imelda făcu raportul lunar cu privire la activitatea depusă, dar nu vorbi nimic despre planurile ei.

Noaptea trecută scrisese o scrisoare pentru mama sa şi pentru Ben, pentru a le descrie cum decursese călătoria ei la Norfolk şi, de asemenea, scrisese câteva rânduri şi pentru doamna Walsham, pentru a o întreba dacă putea locui la ea până punea la punct casa mătuşii sale.

Cea de-a treia scrisoare o adresase domnului Ellough, care era rezident într-o maternitate privată din Sussex.

Până în urmă cu doi ani, domnul Ellough locuise la ei. După moartea surorii sale, care-i lăsase casa ei moştenire, acesta se transferase în Sussex, dar Imelda continuase să se intereseze de lucrurile pentru care el îi trezise interesul. Avea el însuşi o colecţie foarte frumoasă de antichităţi, în special de picturi din epoca victoriană. Aşa se făcea că Imelda era acum capabilă să deosebească întotdeauna o copie din epoca modernă, de un original. Astfel, cele învăţate de la el o ajutaseră să-şi dea seama de faptul că în casa mătuşii sale erau câteva obiecte destul de rare, pe care ar putea primi destui bani, pentru a face unele renovări necesare acolo.

Mama ei fusese întotdeauna foarte surprinsă de faptul că avea o corespondenţă susţinută cu domnul Ellough şi-i spunea adeseori, cu uimire:

-Nu înţeleg ce poţi vorbi cu acest om, draga mea.

Imelda continuase însă să întreţină o intensă corespondenţă cu acesta şi, în ciuda diferenţei de vârstă, comunicarea dintre ei se dovedise perfectă.

După câteva zile, controlându-şi căsuţa poştală, Imelda găsi o altă scrisoare de la domnul Ellough.

„ După părerea mea - îi scria el - cea mai mare tragedie din lumea aceasta e să nu-ţi poţi valorifica înclinaţiile. Până nu de mult, a trebuit să munceşti din greu pentru a-ţi ajuta mama. Acum, însă, ţi s-a oferit şansa să-ţi pui în aplicare un proiect care părea sortit să rămână la stadiul de simplu vis. Profită de acestă situaţie, draga mea. Mult noroc. Şi. nu-ţi pleca urechea la dubiile celorlalţi."

în aşteptarea celor doi proaspeţi căsătoriţi, Imelda pregăti o cină pe cinste, schimbă draperiile în dormitor şi cumpărase pentru mama sa un material de rochie pe care ştia că şi-l dorea de mult.

Când, în sfârşit, după ce Ben şi mama ei se întoarseră, se ivi un moment potrivit pentru a-şi dezvălui planurile, Imelda fu surprinsă de tăcerea care se lăsă în urma mărturisirilor pe care îşi îngăduise să le facă.

După câteva priviri schimbate cu soţul său, noua doamnă Dereham spuse zâmbind:

- Cred că planurile tale sunt minunate, Melly. Mi-a părut întotdeauna foarte rău că n-ai putut să te distrezi ca toate fetele de vârsta ta, şi sunt fericită că vei avea de-acum prilejul să fii liberă să faci ceea ce doreşti. Nu vrem să pleci de aici, pentru că ne vei lipsi foarte mult, dar va veni oricum timpul să-ţi găseşti un soţ şi atunci tot vei pleca, probabil. Aşa că, a venit poate momentul potrivit să-ţi încerci aripile.

- Chiar dacă vei cădea în mare ca Icarus, comentă John, sau, în acest caz, în braţele falimentului.

Capitolul 4

Imelda era deja de trei zile la Norfolk, când îl întâlni pe Charles Wingfield, în timp ce se întorcea de la oficiul poştal.

- Domnişoară Calthorpe, eşti hotărâtă, aşadar, să-ţi pui planurile în aplicare! Exclamă el, de cum o văzuse.

- Bună dimineaţa, domnule Wingfield. întotdeauna obişnuiesc să fac

ceea ce-mi pun în cap. Sper că voi rămâne întotdeauna aşa şi că voi fi mereu capabilă să recunosc o oportunitate excelentă, răspunse ea şi se îndepărtă.

în drum spre casă, însă, îşi reproşă faptul că nu făcuse niciun fel de efort pentru a se comporta cu mai multă amabilitate. Nu era cazul să fie în relaţii reci cu Charles Wingfield. Poate făcea parte din consiliul local şi dacă şi-l făceaun duşman nu putea să fie spre binele ei.

Primul lucru pe care-l îndeplini în demersurile ei de schimbare a casei pe care o moştenise, fu schimbarea perdelelor, care furau jumătate din lumina din interior. Ferestrele erau acum curate, ca şi perdelele, dar asta le permitea mult mai mult străinilor curioşi să vadă ce se întâmpla în casă.

Până va reuşi să locuiască acolo, îşi spuse Imelda vor trece probabil câteva săptămâni, dacă nu chiar luni, aşa că se gândi să pregătească mai întâi o încăpere pe care să o poată folosi drept birou şi să demareze afacerea.

începu astfel cu curăţirea sufrageriei şi nu cu originalul magazin al mătuşii sale, care fusese situat pe hol şi era plin de tejghele şi de rafturi. N-avea acum timp să cureţe toate aceste cotloane.

în după-amiaza următoare, în timp ce zugrăvea tavanul sufrageriei, Imelda se pomeni din nou cu un vizitator.

- E cineva acasă? întrebă Sam Mutford, intrând pe uşa din spatele casei. Bună, ce mai faci? continuă el, apropiindu-se.

Imelda se bucură mult văzându-l. Tânărul era primul ei contact cu lumea celor interesaţi de antichităţi din oraş şi era convinsă că o putea pune în legătură şi cu alte persoane importante pentru afacerea ei.

- Sunt bine. Tu? Tocmai era pauza mea de cafea, acum. Vrei şi tu o ceaşcă?

Sam Mutford încuviinţă şi Imelda îi făcu semn să se aşeze, după care dispăru în bucătărie să aducă cele două ceşti cu cafea.

- Cum merg afacerile? întrebă ea, întorcându-se şi aşezându-se pe un scaun alăturat.

- Aşa şi-aşa, răspunse tânărul. Te-ai gândit ce eşti dispusă să vinzi?

- întâmplător, am intrat şi eu în acest gen de afaceri. Dacă vei veni săptămâna viitoare, camera aceasta va fi plină de lucruri scoase la vânzare şi, în plus, voi fi şi eu interesată să cumpăr de la tine.

Sam bău o gură de cafea, după care o privi circumspect:

- Ai propria ta afacere, acum?

- Voi avea în curând ceva ce va semăna probabil cu un magazin.

- Eşti în asociaţie cu cineva?

- N-am niciun şef, răspunse ea, evaziv.

- Am câte ceva în rulota mea care te-ar putea interesa. Vrei să ieşim să arunci o privire?

Imelda îl urmă şi văzu într-adevăr printre lucrurile lui două picturi în ulei din epoca victoriană - „ Trezirea conştiinţei" şi „ Jurăminte călcate”, pe care ar fi vrut să le cumpere.

- N-am acum prea mulţi bani gheaţă, spuse ea. Nu mă aşteptam să găsesc ceva de cumpărat, atât de curând.

- E-n regulă. Mi-i dai data viitoare, spuse el şi o ajută să ducă tablourile înăuntru.

în timp ce trecură prin hol, Sam observă pe una dintre măsuţe rulourile de tapet pe care Imelda le cumpărase cu o zi înainte de la Norwich.

- Pot să vin să te ajut să pui tapetul pe pereţi, într-una din serile viitoare?

Imelda ezită un moment şi el adăugă surâzând:

- Vreau să te ajut, asta-i tot. Nu te voi deranja, cu nimic.

- Eşti foarte amabil, Sam, şi aş vrea să accept ajutorul tău, doar că nu e lumină electrică aici şi.

- Nu-i nicio problemă. Ştiu de unde pot cumpăra un generator portabil.

Imelda ezită din nou.

- Dacă te temi să rămâi singură cu mine aici, după căderea întunericului, te asigur că n-ai de ce. Dacă vrei să te interesezi, o poţi întreba pe Diana, de la coafor. A fost prietena mea, până nu demult, când mama sa a hotărât că un negustor de antichităţi nu e o partidă prea strălucită pentru fiica ei. Di nu e o fată independentă ca tine, aşa că s-a lăsat influenţată.

- Ce te face să crezi că eu sunt independentă?

- în mod sigur eşti, dacă ţi-ai părăsit casa părintească şi ai început o afacere pe cont propriu. Dacă Di ar fi dormit în locul ăsta plin de vechituri, s-ar fi speriat, sărăcuţa.

- Nici eu n-aş putea dormi aici, în prezent. Se va schimba mult acest loc după ce va fi curăţit şi decorat. Momentan, locuiesc în altă parte. Dacă poţi, deci, să mă ajuţi puţin, voi fi bucuroasă, Sam.

Tânărul îi mărturisi apoi că nu era sigur că va putea găsi un generator chiar în acea seară, dar dacă va reuşi, o va căuta la doamna Walsham, pe la ora şapte şi jumătate seara.

La puţin timp după plecarea lui, o vizită doamna Wingfield.

- Ce mai faci, draga mea? întrebă aceasta. Charles mi-a spus că te-a întâlnit azi-dimineaţă. Am venit să-ţi dau asta, spuse ea şi scoase din poşetă un pacheţel.

Curioasă Imelda desfăcu legătura şi dădu peste o agăţătoare de butoni, înseilată cu aur, cunoscută sub denumirea de pique d'or.

- Am găsit-o într-o casetă îngrozitor de murdară, pe care am cumpărat-o cu câtva timp în urmă de la un magazin de vechituri, spuse doamna Wingfield. Am uitat de ea, după ce am curăţit-o, dar mi-am amintit zilele trecute, când te-ai întors de la Londra. Dacă n-ai fi venit, l-aş fi întrebat pe sergentul Saxtead adresa ta şi ţi-aş fi trimis-o. Ţi-o dăruiesc ca să-ţi poarte noroc.

Imelda fu deosebit de încântată. Obiectul primit era deosebit de rar şi în plus era cel mai frumos tip de agăţătoare pe care-l văzuse vreodată.

îi mulţumi doamnei Wingfield cu căldură, după care o întrebă:

- Credeţi că sunt nebună, că vreau să deschid un magazin de vechituri?

- Nu, draga mea, am avut chiar eu această intenţie, cu ani în urmă, pe vremea când mai trăia încă soţul meu, spuse ea, uitându-se lung spre „Jurăminte călcate", proptit de peretele sufrageriei. Iată ceva care-mi place în mod deosebit, spuse ea. îmi plac toţi artiştii preraphaeliţi, dar pictorul victorian pe care-l apreciez cel mai mult e Tissot. Dacă vreodată vei găsi vreo pictură de-a lui, aş vrea s-o pui deoparte pentru mine.

La ora şapte şi jumătate, în acea seară, în timp ce o ajuta pe doamna Walsham să spele farfuriile pe care le folosiseră la cină, Imelda văzu semnalul albastru al lanternei lui Sam. Deschise repede uşa şi-l invită înăuntru pentru a i-l prezenta doamnei Walsham, care-i privi mustaţa şi părul cu nişte ochi dezaprobatori.

- Se pare că această doamnă are aceeaşi părere despre mine ca şi mama Dianei, spuse el, imediat ce ieşiră din casă. Nu-mi imaginez cum poţi trăi petrecându-ţi jumătate din viaţă uitându-te peste gardul vecinului.

- Ah, cu siguranţă, doamna Walsham nu e interesată de ceea ce fac ceilalţi oameni, spuse Imelda râzând.

- Ah, pentru mama Dianei e foarte important ce fac şi ce spun vecinii, replică Sam.

- Diana şi-a găsit un alt prieten, acum?

- Da. Un funcţionar.

După ce ajunseră la casa domnişoarei Partridge şi instalară generatorul, începură să întindă tapetul pe pereţi, continuând să vorbească despre comerţul cu antichităţi din zonă. Imelda îi pomeni de doamna Otley.

- Ah, cred că e o doamnă foarte drăguţă, dar în materie de antichităţi este practic ignorantă, spuse Sam.

O bătaie în uşă le întrerupse însă conversaţia.

- Oh, sergent Saxtead, bună seara. Intraţi, vă rog, insistă Imelda, când observă cine venise.

- Am văzut lumină şi m-am temut că ar putea fi cineva care n-are ce căuta aici, răspunse sergentul.

- Il cunoaşteţi pe domnul Mutford care mă ajută la redecorarea casei?

- Da, ne-am întâlnit, afirmă sergentul, salutându-l din cap pe Sam.

- Vroiam să vă sun zilele acestea, pentru a vă mulţumi că mi-aţi făcut legătura cu doamna Walsham, spuse Imelda. Voi sta la dumneaei până când voi pune acest loc la punct. Vreau să deschid un magazin pe care să-l numesc Victoriana.

Sergentul plecă după câteva minute, iar după aceea nici Imelda şi nici Sam nu mai aduseră vorba despre Beatrix.

- Ce-ai zice să ne oprim la Unicorn, în drumul tău spre casă şi să bem ceva? întrebă Sam, după ce terminară cu treburile pentru acea seară.

- Da, dar numai cu o condiţie. Dacă mă vei lăsa să plătesc eu consumaţia, ca răsplată pentru ajutorul pe care mi l-ai dat.

- Ascultă. Nu mi-a plăcut niciodată ca vreo femeie să dea bani pentru mine. în nicio împrejurare. Dacă eşti chiar atât de independentă încât nu mă laşi nici măcar să-ţi ofer ceva de băut, s-o lăsăm baltă.

- Bine, bine, plăteşti tu, spuse Imelda cu blândeţe.

Nu vroia să strice relaţia cu Sam.

Barul la care o invitase Sam nu era foarte mare, iar noul ei prieten părea să fie un obişnuit al localului după modul cum fusese salutat, la intrare. Privirile curioase o analizară pe Imelda cu multă atenţie, ceea ce o făcu să nu se simtă prea în largul ei.

Fu prezentată apoi patronului barului, care o salută politicos:

- Mă bucur foarte mult să vă cunosc, domnişoară. Chiar ne întrebam ce se va întâmpla cu casa domnişoarei Partridge, acum că ea nu mai e. A trecut aproape o lună de când a plecat dintre noi şi n-a apărut niciun anunţ de vânzare, aşa că am fost cu toţii foarte curioşi să ştim ce se întâmplă. Deci, vrei să-ţi deschizi un magazin de antichităţi acolo?

Sam nu o întrebă ce doreşte să bea, dar, cu siguranţă, îşi putuse da seama că nu e genul de fată amatoare de bere.

- Eşti foarte obosită, în mod sigur, după atâta muncă, aşa că vei bea puţin brandy cu sifon, ca să te mai întremezi, declară Sam. Pentru mine, un bitter mare, George, adăugă el, întorcându-se spre barman.

Cum barmanul era deja ocupat să servească alţi clienţi, Imelda şi Sam se aşezară la o masă liberă din apropierea tejghelei.

- Ştii ce ai de făcut ca să-ţi găseşti cumpărători, nu, Imelda?

Cum aceasta îl privi fără să răspundă, Sam continuă:

- Vei pune un anunţ în vitrina oficiului poştal. Te costă doar şase peni

pe lună, iar profitul poate fi considerabil.

Imelda îl întrebă dacă era vreo şcoală în zonă, unde putea să-şi dea examenul de conducător auto.

Sam nu reuşi însă să-i răspundă, pentru că uşa se deschise din nou şi o tânără foarte drăguţă se apropie de ei entuziasmată.

- Bună, Sam, spuse ea, uitându-se lung la Imelda.

- Bună, Di, răspunse Sam impasibil, în timp ce fata fu trasă de mânecă de un tânăr înalt şi condusă spre una dintre mesele din capătul barului.

- Te voi învăţa eu să conduci, spuse Sam, fără a pomeni nimic despre cele ce tocmai se întâmplaseră.

Imelda îl privi cu atenţie. Era desigur un tânăr mult mai inteligent şi mai instruit decât părea la prima vedere.

- Sam, eşti foarte amabil, dar vreau să fac nişte cursuri cu un instructor profesionist, pentru a-mi putea lua carnetul de conducător auto. îţi voi cere însă sfatul, în momentul în care-mi voi putea cumpăra o maşină.

- Ah, mă bucur că te-ai întors, draga mea, spuse doamna Walsham închizând televizorul, în momentul în care Imelda intră în sufragerie. M-am temut că ai rămas peste noapte în casa aceea veche cu băiatul acela ciudat.

- Sam nu-i deloc periculos, răspunse Imelda zâmbind.

Doamna Walsham intră câteva clipe în bucătărie, iar când se întoarse cu două ceşti mari de cacao, spuse cu blândeţe:

- Poate că într-adevăr nu-i periculos, draga mea, dar nu pot să spun că sunt foarte entuziasmată să te văd cu un tânăr cu părul atât de lung şi cu mustaţa aia care-i ajunge până pe bărbie.

- Ah, dar părul lui e întotdeauna foarte curat, răspunse Imelda, deşi ştia că acest fapt nu putea constitui un argument pentru o persoană de vârsta doamnei Walsham.

Dacă şi-ar tăia părul, ar arăta desigur ca oricare dintre ofiţerii englezi pe care doamna Walsham îi admirase mai devreme la televizor, se gândi Imelda, amuzată.

în cea de-a doua duminică după revenirea la Norfolk, Imelda fusese invitată împreună cu doamna Walsham, la masă la familia Wingfield.

Imelda acceptă cu plăcere invitaţia, pe de o parte pentru că asta o mai putea distra puţin pe doamna Walsham, iar pe de altă parte pentru că găsise în casa mătuşii sale încă o serie întreagă de obiecte pe care vroia să i le arate doamnei Wingfield şi să discute cu ea despre valoarea acestora.

Doamna Wingfield le luă cu maşina ei, după ce se întoarse de la biserică.

în timp ce doamna Wingfield discută cu gazda Imeldei despre Institutul femeilor, ea se uită pe geam, la explozia de culoare primăvăratică din jurul lor, încercând să alunge sentimentul de inconfort pe care-l simţea la gândul reîntâlnirii cu Charles. Probabil nu va avea neobrăzarea de a se comporta urât cu ea în prezenţa bunicii lui, se gândi Imelda.

Odată ajunse la Hall, proprietatea doamnei Wingfield, Imelda se mai linişti, neobservând nimic în jur care să releve prezenţa lui Charles. Probabil nu va lua prânzul la bunica lui astăzi, reflectă Imelda, cu satisfacţie.

Copiii însă apărură imediat, strălucind de curăţenie şi veseli, ca întotdeauna.

Doamna Wingfield îi prezentă cu căldură noii sale cunoştinţe.

Peste câteva minute, când doamna Betts le anunţă că masa e servită, Imelda îl zări şi pe Charles, care urcă în fugă scările şi-şi ceru iertare pentru întârziere imediat ce se apropie.

întorcându-se spre doamna Wingfield pentru a evita privirile lui Charles, Imelda spuse cu ochii strălucind de interes:

- M-am îndrăgostit de o brăţară pe care am găsit-o printre lucrurile mătuşii mele, în fundul unei cutii cu nasturi. N-am reuşit să-mi dau seama în ce perioadă a fost făcută şi mă întrebam dacă aţi putea să mă ajutaţi dumneavoastră. Este neagră, ca de lignit, dar e foarte uşoară.

- A, s-ar putea să fie un “bois durci”, un plastic perioada timpurie. A fost inventat de un francez. Se pare că a fost făcut din pulbere de abanos, amestecată cu albuş. Ai adus-o cu tine?

- Da, împreună cu încă alte câteva lucruri care mă interesează şi pe care aş vrea să le vedeţi. Vi le voi arăta după masă.

După masa de prânz, însă, doamna Wingfield uită cu totul de brăţară şi-i spuse Imeldei:

- Duminica la această oră, Charles duce întotdeauna copiii la o mică plimbare. De ce n-ai merge şi tu cu ei? Eu şi cu doamna Walsham vom sta de vorbă în grădină.

- Ce se mai aude cu deschiderea magazinului dumitale, domnişoară? întrebă Charles imediat ce ajunseră în parc.

- Biroul destinat tranzacţiilor îl voi deschide chiar mâine. Magazinul propriu-zis nu ştiu când va fi gata.

- Sunt foarte surprins că vei deschide deja afacerea, chiar dacă doar în parte, deocamdată. Cred că ai muncit foarte mult.

Imelda ar fi vrut să-i spună că n-ar fi putut face toate astea atât de curând fără ajutorul lui Sam, dar chiar în acel moment Sophie interveni cu

drăgălăşenie:

- Putem să-ţi facem şi noi o vizită la magazin, sâmbăta, când avem bani de buzunar?

- Dacă bunica ta n-are nimic de obiectat, bineînţeles, spuse Imelda cu blândeţe.

- Doamna Otley nu permite niciodată nici copiilor şi nici câinilor să intre în magazinul ei, pentru a nu-i sparge obiectele.

- Lucrurile din magazinul doamnei Otley sunt mult mai valoroase decât ceea ce voi avea eu.

îşi continuară drumul, oprindu-se într-o poieniţă la marginea pădurii. Henry şi Sophie se amuzau căţărându-se într-un copac, iar Fanny rămase alături de Imelda, culegând floricele.

La un moment dat, dinspre pădure se auzi un nechezat uşor de cal şi Imelda întoarse surprinsă capul.

- E doamna Otley, spuse Fanny, continuând liniştită să-şi pună în buchet floricelele culese.

Imelda se uită atunci spre Charles. Stătea întins la soare, pierdut în gânduri, sau probabil adormit. Numai când calul şi călăreţul se apropie destul de mult, deschise şi el ochii.

- Ce zi splendidă, remarcă Beatrix.

- Da, răspunse Charles, ridicându-se, leneş.

Pentru Imelda, care nu ştia nimic despre cai şi care se afla atât de aproape de un astfel de animal pentru prima dată, totul era extraordinar de stresant. Dar probabil doamna Otley se îndeletnicise toată viaţa ei cu un astfel de sport, se gândi Imelda, încercând să se relaxeze.

- Nu-mi plac caii, spuse Fanny, luând-o pe Imelda de mână. Sunt atât de mari. Prefer mai degrabă, cobaii.

- N-ai un ponei? întrebă Imelda, gândindu-se că e imposibil ca un Wingfield să nu ştie să călărească.

- Nu. Avem două caleşti foarte drăguţe, cu care se plimba bunica pe vremea când era doar o fetiţă, dar cai nu avem.

Sophie şi Henry se apropiară şi ei, râzând cu voioşie.

După ce duscută puţin cu ei, doamna Otley îşi întoarse în sfârşit capul spre Imelda.

- Ah, bună ziua, domnişoară Calthorpe, am auzit prin sat că vei deschide mâine magazinul.

- Bună ziua, spuse Imelda sec. Da, aşa se pare.

- îţi doresc succes şi sper că nu vei regreta niciodată hotărârea luată. Dacă vei avea vreodată probleme cu autentificarea vreunui obiect, poţi să vii să mă întrebi pe mine.

- Mulţumesc.

- Charles, continuă Beatrix, îndulcindu-şi brusc vocea. Familia Forncetts va veni diseară la mine să bem ceva împreună şi să mai stăm de vorbă. Vor fi însoţiţi de unul dintre verişorii Barbarei, care a venit la ei pentru acest weekend. Se spune că e cea mai încântătoare persoană cu putinţă. Vrei să vii şi tu să-l cunoşti?

- Mă tem că nu pot seara asta, Beatrix. Voi ieşi în oraş.

- Oh, păcat, răspunse aceasta, fără a lăsa să se vadă dacă îi păsa prea mult sau nu.

Schimbând repede subiectul, Beatrix comentă:

- Ar trebui să mă laşi s-o învăţ pe Sophie să călărească. E destul de mare pentru asta, acum.

- Da, aş vrea foarte mult, răspunse Sophie. Toate prietenele mele ştiu deja să călărească. Te rog, unchiule Charles.

- Nu! răspunse Charles Wingfield cu hotărâre.

- Sophie, vino odată, strigă Henry, impacientat că sora lui abandonase jocul.

- De ce eşti atât de împotrivă să-i laşi pe nepoţii tăi să călărească? spuse Beatrix, imediat ce se îndepărtară copiii. Nu e doar un sport sănătos. îi învaţă pe copii foarte multe lucruri despre valorile morale.

- Da. Sper să-i înveţe şi cât de abjecţi sunt vânătorii, răspunse Charles cu răceală.

- Te gândeşti poate că te-ar costa prea mult? Dar un ponei pentru Sophie nu costă mai mult decât maşina ta. Poate te gândeşti la faptul că acest sport le face pe fete mai puţin feminine? Sunt foarte multe exemple în jurul tău care îţi pot dovedi contrariul, spuse Beatrix cu cochetărie.

După câteva minute, Beatrix se îndepărtă, însă nu mai înainte de a le striga copiilor că se vor vedea din nou mâine dimineaţă la ora opt şi jumătate.

- Doamna Otley ne duce la şcoală în fiecare dimineaţă, pentru că tot merge zilnic la Norwich, explică Fanny.

întorcându-se la Hall împreună cu Charles şi cei trei copii, Imelda o găsi pe doamna Wingfield la poartă, discutând cu doamna Walsham. Se apropiase timpul să-şi încheie vizita, se gândi Imelda.

Charles se oferi să le ducă el cu maşina şi Imelda se gândi la conversaţia pe care o auzise, între el şi Beatrix. Era posibil ca familia Wingfield să fie acum mult mai săracă decât fusese odinioară? Era doamna Wingfield supărată pe Charles că îşi cumpărase o maşină mult prea scumpă pentru posibilităţile lor?.

- Asta le va da prilejul să mai bârfească, puţin, spuse doamna Wingfield, uitându-se spre vecinii care apăruseră la poartă şi se uitau

curioşi în jur.

După ce ajunseră la proprietatea doamnei Walsham, aceasta îl invită pe Charles să intre cu ele să bea un ceai împreună, dar Charles refuză categoric.

- Am vorbit atât de multe lucruri cu doamna Wingfield. N-a avut o viaţă prea roză, spuse doamna Walsham, după plecarea lui Charles. Nepotul ei nu s-a căsătorit până acum pentru că nu e uşor să-şi găsească o soţie, dacă îi are în grijă pe cei trei micuţi. Oricum, ea ar fi bucuroasă dacă o femeie mai tânără s-ar ocupa de creşterea copiilor. Nici n-ai zice că are şaptezeci şi patru de ani.

- Ah, draga de ea, exclamă Imelda.

- Pare mult mai tânără. Oricum, nu cred că n-ar găsi în zonă vreo femeie care să vrea să se căsătorească cu Charles.

- Da, probabil.

Doamna Walsham o privi lung.

- Ţie nu-ţi place Charles?

- N-aş putea spune că nu e un bărbat atractiv, dar nu e de calitatea bunicii sale.

După ce mai vorbiră puţin despre alte subiecte, Imelda se retrase în dormitorul ei, se vârî în pat şi adormi imediat, cu gândul la planurile ei.

A doua zi dimineaţă se trezi la ora şase şi jumătate şi se duse direct în bucătărie să-şi facă o ceaşcă de cafea. în timp ce aştepta ca apa să fiarbă, Imelda se întrebă câtă dreptate avusese Charles să-i spună cu cinci săptămâni în urmă că planurile ei erau pură nebunie?

Dacă nu voi reuşi? se întrebă ea.

La ora şapte însă, primi o scrisoare de încurajare şi un pachet din Sussex. înăuntru, Imelda găsi o cupă mare de argint şi un bilet în care

Sebastian Ellough îi spunea că băuse de foarte multe ori din acea cupă, gândindu-se la propria lui carieră de negustor de antichităţi. I-o oferea în amintirea momentelor petrecute împreună, ca să-i poarte noroc.

Acest cadou neaşteptat, o bucură foarte mult şi înainte de a pleca, îi scrise domnului Ellough o scrisoare lungă de mulţumire, cu gândul s-o pună la poştă în drumul spre birou.

La opt şi jumătate ieşi pentru a mai face nişte cumpărături, până la ora nouă, când deschidea magazinul.

Era o dimineaţă frumoasă, care promitea o după-amiază caldă, astfel că Imelda spera să aibă deja câţiva cumpărători, în acea zi.

Puse o măsuţă în faţa casei, pe care aşeză câteva cărţi vechi şi încă alte câteva mărunţişuri atractive oferite spre vânzare, iar deasupra uşii de la intrare fixă o pancartă cu numele firmei.

încăperea în care-şi deschisese biroul fusese redecorată în acelaşi stil în care o găsise, doar că totul era acum nou şi foarte curat. Cele trei tablouri pe care le agăţase pe pereţi nu aveau o valoare prea mare, dar erau înrămate în nişte rame foarte frumoase, pe care Imelda le curăţase cu multă grijă.

La ora nouă şi cincizeci de minute, vechiul clopoţel pe care-l pusese la uşa de la intrare se auzi sunând în sfârşit şi Imelda ieşi surâzătoare în hol, pentru a-şi întâmpina primul cumpărător.

Până la sfârşitul zilei, stabili trei întâlniri cu alţi negustori de antichităţi din diverse oraşe, se împrieteni cu alţi doi colecţionari şi se amuză privindu-i pe localnici cum intrau în biroul ei doar pentru a vedea o casă care fusese atâta timp un adevărat mister pentru ei.

La ora cinci, doamna Wingfield o vizită pentru a o întreba cum se descurcă şi fu foarte fericită s-o informeze nu numai că vânduse destul de

bine, dar avusese în plus bucuria să fie vizitată de alţi colecţionari, pentru a fi întrebată dacă nu vroia să cumpere câte ceva de la ei.

La ora cinci şi jumătate, când tocmai se pregătea să închidă, văzu rulota lui Sam oprindu-se în faţa casei.

-Cum merge? întrebă el, vesel.

-Splendid. Mult mai bine decât m-am aşteptat.

-Te-ar interesa să cumperi de la mine trei fiare de călcat?

Imelda cumpără fiarele, plus o cutie pentru biscuiţi, extrem de interesantă. în timp ce-i puse în palmă banii, Sam îi spuse zâmbind:

-E un film foarte bun în oraş, săptămâna asta. Am putea după aceea să mergem să mâncăm la un restaurant chinezesc. Putem să ne petrecem toată noaptea undeva.

- Ah, mi-ar plăcea foarte mult, Sam, dar trebuie să o anunţ pe doamna Walsham cu o oră înainte, pentru că întotdeauna pregăteşte o mulţime de feluri de mâncare pentru cina mea. Nu vreau să mă aştepte cu masa şi eu să nu ajung la cină.

-Bine. Ce zici atunci de vineri?

Imelda ezită. Fără ajutorul lui Sam, magazinul n-ar fi fost gata atât de repede. Şi în afara faptului că-i era deosebit de recunoscătoare, se simţea foarte bine în compania lui.

Văzându-i ezitarea, Sam spuse sec:

-Ah, probabil ai fixat deja o întâlnire. La revedere. Rămâne pe altă dată, poate.

După ce Sam se întoarse brusc, Imelda îi spuse în grabă:

-Vineri va fi foarte bine, Sam. Mă poţi lua de acasă? La ce oră să fiu gata?

în drum spre casă, Imelda se întrebă dacă nu fusese o nebunie din partea ei accepte întâlnirea, când reacţia lui fusese atât de violentă în faţa

refuzului ei.

Capitolul 5

Cum ziua de joi era pentru doamna Otley una în care căuta să achiziţioneze obiecte pentru magazin, vizita ei nu constitui pentru Imelda o surpriză.

- Ce mai faci, draga mea? spuse Beatrix intrând surâzătoare în magazin.

- Foarte bine, răspunse Imelda, atentă la reacţia femeii care se uita surprinsă în jur.

- Da, afacerile merg întotdeauna bine în prima săptămână. După a zecea, începe să se schimbe situaţia, spuse ea, continuând să analizeze obiectele expuse.

în cele din urmă, doamna Otley cumpără o puşculiţă de porţelan şi-i spuse zâmbind:

- Vroiam de mult să-ţi spun că familia Wingfield îşi face relaţii doar cu cei la care au un interes.

în acel moment intră un cumpărător şi Imelda împachetă, tăcută, obiectul cumpărat de Beatrix. Aceasta plăti, după care ieşi, salutând zâmbitoare.

Vineri, Imelda o lăsă pe doamna Walsham în magazin şi plecă pentru o jumătate de oră, să facă nişte cumpărături.

Când se întoarse, nu mică îi fu surpriza, văzând-o pe gazda ei discutând cu Charles Wingfield.

- Eu voi pleca, acum, draga mea, spuse doamna Walsham imediat ce o văzu.

- Nu, vă rog să mai rămâneţi, răspunse Imelda, pe un ton implorator.

- Trebuie să cumpăr şi eu câte ceva. Ne vedem mai târziu.

- îmi pare rău că m-am îndoit atât de mult de faptul că poţi administra un magazin de acest gen, spuse Charles, după ce doamna Walsham se îndepărtă.

- Vă mai îndoiţi, încă? întrebă Imelda, privindu-l în ochi.

- Cred că eşti mult mai competentă decât pare la prima vedere. în plus, cred că ai o foarte bună intuiţie în a-i ghici pe oamenii cu care intri în contact.

- Sunt în stare să fac deosebirea între un fals şi un original în materie de antichităţi, e adevărat. Cât despre oameni. Nu ştiu ce să spun, replică ea încet.

- Cine te-a ajutat să redecorezi acest spaţiu? întrebă Charles, uitându-se cu atenţie în jur. Cred că nu ai făcut toate astea de una singură, într-un timp atât de scurt, continuă el.

- Nu, într-adevăr. Am fost foarte norocoasă. M-a ajutat un tânăr care locuieşte în apropiere. Se ocupă şi el de afaceri cu antichităţi, dar nu are magazin. Are o rulotă cu care merge de colo- colo. L-am cunoscut când a venit, imediat după moartea mătuşii mele, să mă întrebe ce am de gând să fac cu lucrurile rămase.

- Un contact avantajos din multe puncte de vedere, remarcă Charles. Cum îl cheamă?

- Sam. Sam Mutford. îl cunoaşteţi?

Spre surprinderea ei, la auzul acestui nume, Charles se încruntă nemulţumit. Nu spuse însă nimic şi Imelda îl întrebă, curioasă:

- De ce aţi avut această reacţie?

Tocmai atunci, însă, se auzi clopoţelul de la intrare şi o doamnă îmbrăcată într-un costum de culoare deschisă, foarte elegant, întrebă zâmbitoare:

- Pot să arunc o privire?

- Vă rog, răspunse Imelda cu gândul în altă parte, urmându-l pe Charles în hol.

- De ce nu vă place acest tânăr? adăugă ea, plină de curiozitate.

Charles Wingfield o privi uşor enigmatic:

- Când mi-am permis să-ţi dau un sfat, nu l-ai luat în considerare. De astă dată îţi voi spune doar atât: dacă ţii la reputaţia ta aici, e mai bine să nu te arăţi în compania unui bărbat pe care nimeni nu-l apreciază în această zonă.

După asta, se uită lung pe deasupra ei la doamna care analiza cu multă atenţie obiectele din magazin:

- Cred că e nevoie de ajutorul tău acolo, adăugă el, rece. La revedere.

Cele spuse de Charles o puseseră pe gânduri, mai ales că ea însăşi simţise o oarecare rezervă în a accepta o legătură mai apropiată cu Sam. Dacă doamna Walsham ar fi avut telefon, l-ar fi sunat chiar atunci pentru a-l întreba de ce era atât de împotriva lui Sam.

Nu era onest? Dacă ar fi fost ceva în neregulă cu el, desigur, sergentul Saxtead i-ar fi spus asta. Poate Charles Wingfield nu-l suporta pe Sam din aceleaşi motive pentru care mama Dianei îi ceruse acesteia să renunţe la el.

După această concluzie, Imelda se îmbrăcă şi-l aşteptă cu nerăbdare pe Sam.

- Sper că acest tânăr nu bea prea mult, spuse doamna Walsham, în momentul în care Imelda îi vorbi despre întâlnirea ei din acea seară.

- Sper şi eu. Dacă îşi va pierde carnetul de conducere, nu va mai avea din ce să trăiască, având în vedere ocupaţia lui.

- Nu mi se pare o profesie prea serioasă, răspunse doamna Walsham.

Nu poate să-şi găsească ceva mai bun, sau nu vrea?

- Se pare că a venit, spuse Imelda, după ce auzi o maşină oprindu-se în faţa casei. Noapte bună, doamna Walsham şi nu vă îngrijoraţi dacă vin mai târziu, în seara asta.

Imelda ieşi grăbită, dar se opri o clipă, surprinsă, pe scări. Sam o aştepta lângă poartă, dar maşina cu care venise era extrem de elegantă şi de confortabilă.

- L-am rugat pe fratele meu să-mi dea maşina lui, pentru seara asta, spuse el, văzând uimirea Imeldei.

Văzându-l cum era îmbrăcat, fata regretă din tot sufletul că nu-l lăsase să sune la uşă. Sam în costum şi cu cravată era total diferit de tânărul cu jachetă lălâie cu care se obişnuise până atunci. Doamna Walsham ar fi fost desigur foarte încântată de această apariţie. Se părea, însă, îşi spuse ea zâmbind, că venerabila doamnă îi privea, curioasă, de după perdea.

- Trebuie să ne grăbim, adăugă Sam. Următorul film va fi la şapte şi jumătate. Cum merg lecţiile de condus? întrebă el, pornind motorul.

- Destul de bine, răspunse Imelda.

Sam condusese cu viteză, dar atent totuşi, astfel că ajunseră la cinematograf cu şapte minute mai devreme, timp în care companionul Imeldei cumpără biletele şi o cutie mare cu bomboane de ciocolată.

în timpul proiecţiei, Sam stătu tot timpul cu mâinile la piept şi foarte concentrat asupra ecranului. Doar în momentul în care filmul se sfârşi, bărbatul îi oferi braţul, pentru a o conduce prin parcare la maşina cu care veniseră.

Când se aşezară pe scaune, comentară puţin cele văzute, după care nu mai vorbiră nimic până în momentul când intrară în restaurant.

După ce chelnerul chinez preluă comanda şi se îndepărtă, Imelda se gândi că era momentul potrivit pentru a scoate din poşetă pacheţelul pe care-l pregătise pentru Sam.

- Ştiu că te-ai simţi foarte ofensat dacă ţi-aş oferi bani pentru ajutorul pe care mi l-ai dat, aşa că m-am gândit să-ţi fac un mic cadou, ca semn că apreciez ceea ce ai făcut pentru mine.

Sam desfăcu încet pachetul, deschise cutiuţa căptuşită cu mătase roşie în care Imelda înfipsese un ac de cravată din secolul nouăsprezece, cu marginile de aur, pe care-l găsise în dormitorul domnişoarei Partridge şi care, după toate probabilităţile, fusese al tatălui ei.

- Nu trebuia, Imelda. Te-am ajutat cu plăcere şi nu m-am gândit la nicio recompensă, spuse Sam, prinzându-şi acul în cravată. Pe de altă parte, ca să fiu foarte sincer, mi-am dorit întotdeauna un astfel de obiect. Mulţumesc din suflet.

Simţind că plăcerea lui era reală, Imelda se relaxă.

- Sam, ai văzut, în ultima vreme pe undeva vreo râzătoare de sticlă? Astăzi a fost cineva la mine şi m-a întrebat dacă am aşa ceva. A cumpărat nişte lucruşoare şi sper să mai vină.

- Da, am văzut dar acum nu-mi amintesc unde.

începură, astfel, să vorbească despre magazin. Era o plăcere pe care Imelda o experimentase până acum doar cu domnul Ellough. Cu Sam însă vorbea de la egal la egal, deşi în unele privinţe el era mai bun, iar în altele, ea.

Privindu-l în timp ce plătea consumaţia, Imelda realiză că Sam era primul bărbat cu care avea ceva în comun. Cu ceilalţi fusese doar o atracţie reciprocă, de scurtă durată. Câteodată, în trecut, se gândise de multe ori cât de plăcut ar fi să întâlnească pe cineva cu care să poată vorbi

tot ce vorbea cu Sebastian, dar care să fie cu câţiva ani mai tânăr. întâlnise şi alţi bărbaţi tineri în această afacere, de când venise aici, dar toţi aveau ceva efeminat. Sam era la fel de atractiv ca. nepotul doamnei Wingfield.

Imelda se întrebă apoi de ce se gândea la Charles în acele momente. Sam îi plăcea nespus de mult. De ce trebuia atunci să-i zboare mintea la un bărbat pe care nu-l putea suporta.

Văzându-i expresia îngândurată, Sam o întrebă:

- Ce s-a întâmplat cu tine?

- Nimic. Mă gândeam că e cea mai frumoasă seară pe care am petrecut-o în ultimul timp.

Poate pusese prea multă căldură în mărturisirea ei, pentru că în momentul în care se ridicară Sam o prinse de mână şi nu-i dădu drumul până când se urcară în maşină.

Curând se aflau din nou pe şosea şi, o milă sau două, niciunul dintre ei nu rosti o vorbă.

Trecuseră câteva minute bune de când se aflau pe drumul de întoarcere, când Sam exclamă:

- Ştiu unde am văzut răzătoarea! La bătrânul Oulton.

Imelda zâmbi, amuzată:

- Bătrânul Oulton e negustor de antichităţi?

Imelda îl întâlnise într-una din zile, pe când se întorcea la vila doamnei Walsham. întâmplător, se afla chiar şi atunci, în faţa cabanei lui.

- Mai bine mă laşi aici, spuse Imelda. Voi încerca să mă strecor nevăzută pe întuneric, altfel o să-mi iasă vorbe că vin târziu acasă, continuă ea. Noapte bună, Sam şi mulţumesc pentru seara asta deosebită.

Deşi încercă să nu facă niciun zgomot, sunetul paşilor ei o trezi pe doamna Walsham, care aprinse imediat lumina în dormitorul ei, după care

deschise uşa şi strigă, destul de agitată:

- Eşti, tu, Imelda?

- Ah, v-am trezit? îmi pare rău, spuse Imelda, care nu-şi dorea în acel moment decât să-şi dea jos machiajul şi să se vâre în pat, nu să stea la taclale. îi era însă recunoscătoare doamnei Walsham pentru că o primise în acest loc atât de frumos şi de confortabil, aşa că trebuia să accepte şi preţul, pentru asta.

Abia după o oră şi jumătate, Imelda reuşi să găsească o scuză şi să se retragă în dormitorul ei.

îi pierise însă somnul, aşa că se întinse în pat şi începu să se gândească la motivele pe care le avea Sam de a insista să iasă cu el.

Era exclus din capul locului faptul că o invita pentru că o plăcea, se gândi Imelda. Cel mai probabil vroia să-i demonstreze Dianei că putuse s-o înlocuiască foarte repede. Apoi, mai era şi sentimentul de compasiune pentru cineva care era la fel de singur ca şi el, combinat, desigur, cu dorinţa de a cimenta o relaţie de afaceri folositoare.

într-una din dimineţile săptămânii următoare, Imelda o lăsă pe doamna Walsham să aibă grijă de magazin şi luă autobuzul spre Norwich.

Pe la ora prânzului, Imelda era deja într-unul din anticariatele de pe strada principală a oraşului, examinând cu multă atenţie un exemplar în valoare de cincizeci de lire sterline, a volumului ,, Păpuşile reginei Victoria”, când auzi o voce în spatele ei:

- Bună. Ce cauţi aici? Nu e un lucru prea obişnuit ca o domnişoară să intre într-un astfel de magazin.

Imelda se întoarse surprinsă şi dădu cu ochii de Charles Wingfield.

- Oh, într-adevăr? spuse ea.

- Nu-mi amintesc să fi văzut vreo femeie intrând aici, de când

obişnuiesc să vin la acest magazin. Ce anume colecţionezi, în acest domeniu?

- Nu sunt o colecţionară propriu-zisă, în materie de cărţi. Am intrat doar să văd dacă au vreo enciclopedie a mărcilor de porţelan. Am văzut cartea asta şi am început s-o răsfoiesc, din curiozitate. Cum se face că sunteţi aici?

Charles ezită o clipă, după care răspunse cu ochii la cărţile din jur.

- Am venit să caut nişte cărţi de Fraţii Grimm. Am constatat că nepoţeii mei n-au niciun fel de habar de poveştile lor. Probabil că nici tu n-ai auzit de ele.

- Cum să nu? protestă Imelda nemulţumită de replica lui.

- învăţătoarea lui Fanny şi a Sophiei are vârsta ta şi consideră aceste poveşti depăşite. în opinia ei de expertă, consideră că puştii din epoca modernă au nevoie doar de poveşti moderne. Cum eu le citesc însă poveşti în fiecare seară, am decis să le cumpăr cărţile fraţilor Grimm.

- Ah, le citiţi copiilor poveşti?

- Fetelor, da. Văd că ai zi liberă azi, schimbă el subiectul.

- Nu toată ziua, doar până la începutul după-amiezii. Trebuie să plec, acum.

- Vrei să iei autobuzul?

- Da.

- Nu e nevoie, te duc eu.

Imelda ezită:

- La ora unu trebuie să fiu acolo.

- Şi eu. Vine la prânz mătuşa Boadicea şi e foarte punctuală. Dacă nu voi fi pe scări s-o întâmpin la sosire nu mă va ierta niciodată, ori şi-aşa nu mă prea înghite.

- Boadicea? repetă Imelda. Doamna Wingfield şi-a botezat fata cu numele unei regine războinice?

- Numele ei de botez e Margaret, dar Boadicea i se potriveşte mai bine, după cum te vei putea convinge singură, în cazul în care îţi va vizita magazinul. Astăzi vine să discutăm programul de vacanţă al copiilor.

în momentul în care tocmai se hotărâseră să iasă, apăru proprietarul magazinului, salutându-l pe Charles cu mult respect:

-Bună ziua, domnule Wingfield. Nu ştiam că aţi venit. Am vrut să vă telefonez, pentru că am găsit cartea pe care o doreaţi, „Scrisoare de la un domn din Mahon”.

Charles îi făcu cunoştinţă Imeldei cu proprietarul magazinului, după care, preţ de câteva minute, continuară să discute despre cartea pomenită. Din cele discutate, tânăra îşi dădu seama că Charles Wingfield era un obişnuit al acelui loc. în plus, deşi Charles nu-i spusese niciodată că era el însuşi un colecţionar înveterat, dialogul celor doi bărbaţi fu purtat în jargonul negustorilor de cărţi, pe care Imelda îl recunoscu imediat, deşi nu înţelese mare lucru.

-Ce fel de cărţi colecţionaţi? întrebă ea. în timp ce se îndreptau spre maşina lui Charles.

- Pentru că am o cabană în Menorca, am început să mă interesez de cărţile despre istoria acestei insule. Cum a fost sub stăpânire engleză în secolul optsprezece, caut cărţi apărute în acea perioadă.

După ce intrară în maşină, Charles Wingfield o privi cu atenţie şi-i spuse, zâmbind:

- Nu mai ai ceea ce bunica mea numeşte... aer londonez. Când ai venit prima oară la Norfolk, erai palidă şi foarte slabă. îţi place viaţa la ţară?

- Nu ştiu dacă sunt mai sănătoasă, replică Imelda, dar sunt mult mai fericită. E minunat să-ţi poţi permite să faci ceea ce-ţi place.

- Da, răspunse el cu o expresie ciudată pe faţă. E cel mai important lucru în viaţă, de altfel.

După ce spuse asta, Charles porni motorul şi îşi concentră întreaga atenţie asupra drumului.

Parcurseră doar o milă, când maşina care apăru brusc în faţa lor făcu un viraj brusc şi alunecă de pe carosabil în iarbă, oprindu-se într-o tufă.

- A explodat o anvelopă, spuse Charles, uitându-se încruntat la cele petrecute în faţa lor. îşi trase apoi maşina la marginea drumului şi coborî.

Imelda îl urmă imediat şi se opriră lângă femeia între două vârste, care ieşise şocată din automobil.

- Oh, domnule Wingfield, ce ghinion, spuse ea, recunoscându-l.

- Ai evitat minunat ciocnirea cu mine, doamnă Runton. Nu te îngrijora. îţi voi schimba eu roata, imediat. Dumneata du-te şi stai cu domnişoara Calthorpe, în maşina mea.

Peste zece minute, Charles repuse pe şosea maşina doamnei Runton şi-i spuse cu amabilitate:

- în mod sigur nu ţi se va întâmpla din nou, aşa că poţi porni liniştită. Eu voi veni oricum în spatele dumitale.

După încă o jumătate de milă, Charles ridică amuzat o sprânceană şi-i spuse Imeldei surâzând:

- Tu vei ajunge la timp, dar eu nu voi fi acasă la sosirea mătuşii Boadicea.

Imelda surâse şi-l privi cu atenţie cum urmăreşte grijuliu maşina din faţa lor. Charles Wingfield o surprindea tot timpul. Nu se aşteptase să aibă atât de multă răbdare cu femeile care conduc, dar nu sunt în stare să

schimbe singure o roată, în caz de urgenţă.

- De ce nu vă suportă mătuşa dumneavoastră? întrebă Imelda, curioasă.

- Pentru că nu e de acord cu preocupările mele, răspunse el pe un ton enigmatic.

- Şi de ce credeţi că va trece pe la magazinul meu? E şi ea colecţionară?

- Dacă n-ar fi fost, n-ar fi fost fiica bunicii mele, surâse el. Are o adevărată manie pentru obiectele din lemn. în afară de asta însă, sunt complet diferite. De-asta nu prea cred că e o idee prea bună să-şi petreacă împreună vacanţa de vară la Na Vell.

- Na Vell?

-Aşa se numeşte proprietatea mea de pe insulă. Nu ţi-a spus bunica nimic despre asta?

Imelda clătină din cap în semn că nu.

- Fiul mătuşii mele, împreună cu soţia lui, sunt plecaţi în Japonia pentru un an, iar ea are grijă de copiii acestora. O parte din drum ar trebui s-o parcurgă cu maşina, iar mătuşa mea se pricepe la fel de bine la maşini ca şi doamna Runton. în ceea ce o priveşte pe bunica mea, deşi e încă destul de energică pentru vârsta ei, nu sunt convins că o călătorie atât de lungă i-ar face bine.

- Cât de departe e?

- Sunt nouă sute de mile de la Calais la Barcelona, unde trebuie să ia vaporul până la Menorca. Cei mai mulţi dintre turişti iau avionul până acolo, dar având în vedere faptul că am pierdut doi membri ai familiei noastre într-un accident aviatic, îţi imaginezi că nu ne e prea uşor să ne urcăm într-un avion.

Câteva minute mai târziu, Charles o lăsă pe Imelda în faţa magazinului.

Cu puţin timp înaintea orei de închidere, mătuşa lui Charles apăru în uşa biroului Imeldei.

Era o femeie înaltă, care nu părea să aibă mai mult de cincizeci de ani, dar care era departe de a avea şarmul mamei sale. Chiar la cei peste şaptezeci de ani ai săi, doamna Wingfield era deosebit de atrăgătoare şi Imelda îşi spusese de multe ori că avea probabil, încă multe cereri în căsătorie.

Margaret Letheringham - cum se prezentase mătuşa lui Charles, părea acel gen de femeie care, dacă ar fi avut şansa să aleagă, ar fi preferat să fie bărbat.

Hainele pe care le purta erau de o calitate foarte bună, dar lipsite de orice fel de stil, iar părul îi stătea atât de straniu, încât părea că ieşise în fugă de la coafor, în momentul în care un stilist mediocru tocmai începuse să-i aranjeze podoaba capilară.

Era de neconceput că o astfel de femeie crescuse în preajma doamnei Wingfield.

- Mama mi-a spus că eşti mult mai pricepută decât o serie întreagă de persoane de pe-aici care se dau drept negustori de antichităţi, remarcă ea. Cred că nu e nevoie, deci, să-ţi explic ce este un obiect decorativ din lemn, demn de o colecţie.

- Da, ştiu cum trebuie să arate un astfel de obiect, spuse Imelda zâmbind cu amabilitate, dar mă tem că în momentul de faţă nu prea am ce să vă ofer. în afară de aceste cutii, una pentru sare şi cealaltă pentru condimente, nu am nimic altceva.

-Le cumpăr, dar îţi dau cu zece la sută mai puţin decât preţul pe care

l-ai fixat dumneata.

-Nu sunteţi prinsă în comerţul cu antichităţi, nu-i aşa?

-Bineînţeles că sunt, dar mama mi-a spus că ei îi faci întotdeauna o reducere.

-Doamna Wingfield e pentru mine mai mult decât un cumpărător.

- Şi eu voi cumpăra de la tine de acum încolo, destul de des, dacă vei rezista pe piaţă cu acest magazin.

- Eu sper că voi rezista. Dar mă tem că nu vă pot face acum niciun fel de reducere.

- Haide, draga mea, mătuşa lui Charles merită din partea ta un comportament preferenţial. El mi-a vorbit despre tine atât de frumos cum nu mi-a vorbit despre nicio fată pe care i-am prezentat-o eu. Sunt sigură că e pentru că te pasionează şi pe tine cărţile vechi şi istoria, sau chestii de-astea.

- într-adevăr, sunt interesată de toate aceste lucruri, recunoscu Imelda. Dar n-am o relaţie prea strânsă cu nepotul dumneavoastră.

Discuţia pe această temă se opri aici, pentru că exact în acel moment intră un nou cumpărător şi doamna Letheringham declară, destul de iritată, că vrea cutia pentru mirodenii la preţul fixat de Imelda.

După câteva minute de la plecarea mătuşii lui Charles, sună telefonul:

-Bună, draga mea. Sunt Elizabeth Wingfield. Fiica mea a fost pe la tine?

-Da, a fost. A cumpărat o cutie pentru mirodenii.

- A nemulţumit-o însă preţul, nu-i aşa? Margaret este incorigibilă. întotdeauna se tocmeşte cu cerbicie. De fapt, te-am sunat să te invit la un dineu pe care îl vom da săptămâna viitoare. Marea majoritate a invitaţilor sunt negustori mult mai vechi decât tine, dar cred că îţi va prinde bine să-i

cunoşti.

- Da, vin cu plăcere, doamnă Wingfield. Vă mulţumesc foarte mult pentru invitaţie. în ce zi din săptămâna viitoare?

în drum spre casă, Imelda realiză că uitase să-l întrebe pe Charles de ce îl considera pe Sam o persoană cu care nu se putea arăta în lume fără să se compromită.

Oricum, ceea ce o preocupa cel mai mult în momentul de faţă era cu ce se va îmbrăca la dineu. Nu mai participase niciodată la un astfel de eveniment şi n-avea nimic potrivit în garderoba ei. Nu-i rămânea decât să meargă la Norwich şi să cumpere una. Spera să găsească ceva nu foarte scump şi care să-i şi placă. I-ar fi plăcut să îmbrace ceva în stil eduardian, dar era prea dificil să-şi confecţioneze o astfel de costumaţie într-un timp atât de scurt.

Problema se rezolvă însă a doua zi, când în magazin intră o femeie între două vârste şi o întrebă:

- Cumpăraţi şi haine? Vreau să spun haine vechi.

- Depinde cât de vechi, răspunse Imelda.

Femeia se prezentă ca fiind doamna Hockwold, angajată a unei biserici dintr-un oraş vecin.

- Vrem să vindem nişte lucruri din moştenirea bisericii, ca să putem cumpăra covoare noi, spuse ea, scoţând la iveală veşmintele. M-am gândit că aţi putea fi interesată.

Rochia, din mătase neagră, cu un corsaj foarte interesant executat, era o relicvă din epoca victoriană.

Imediat ce o văzu, Imelda se întrebă dacă era o nebunie s-o îmbrace la dineul dat de doamna Wingfield. Dacă fusese donată bisericii de unul dintre negustorii invitaţi? Nici măcar nu ştia dacă era măsura ei. O

cumpără, totuşi.

Luni dimineaţă, Imelda se duse la Norwich pentru a-şi da examenul auto. După-amiază, conduse pentru prima oară maşina luată la mâna a doua, de la unul dintre instructorii recomandaţi de Sam. Seara, îi scrise doamnei Wingfield un bileţel, prin care îi explica faptul că nu mai era necesar s-o conducă Charles acasă după dineu, deşi în sufletul ei spera ca aceasta să insiste să se întoarcă acasă cu maşina nepotului ei.

Cu o zi înaintea dineului, Imelda primi o scrisoare de la mama ei, în care era un plic şi o altă scrisoare, semnată de domnişoara Rosana Titchwell, în care se spunea că aceasta are câteva obiecte de vânzare şi aştepta să fie contactată de către Imelda în cazul în care era interesată.

în dimineaţa următoare, trecând pe la magazin în drumul spre piaţă, doamna Walsham fu de acord s-o înlocuiască pe Imelda, pentru ca aceasta s-o poată căuta pe domnişoara Titchwell.

Ajungând la adresa indicată, tânăra bătu la uşa vechii case, uitându-se curioasă în jur. Imediat îşi făcu apariţia o femeie în vârstă, care o conduse printr-un hol îngust în sufragerie, unde, deşi era o dimineaţă frumoasă, în şemineu ardea focul.

Bătrâna domnişoară strânsese într-o cutie toate lucrurile pe care vroia să le vândă. Uitându-se în grabă peste ele, Imelda nu putu spune că era foarte interesată, dar dând cu ochii peste o carte din o mie opt sute nouăzeci şi doi, întrebă curioasă:

-Cât aţi vrea să vă dau pe toate astea, domnişoară Titchwell?

-Ah, n-am nicio idee, răspunse domnişoara Titchwell. Aş vrea să-mi spui tu ce valoare au, draga mea. Menajera mi-a spus că a văzut o emisiune la televizor în care se spunea că poţi lua ceva bani pe lucrurile astea vechi. M-am gândit să-ţi scriu să vii să le vezi.

- Nu aveţi vreo trusă veche, cu lucruri pentru cusut?

- Nu cred. Dar te poţi uita în coşul din dulap. Eu n-am mai cusut de foarte multă vreme.

La prima vedere, Imelda crezu că nu va găsi nimic demn de interes acolo. Căutând însă cu mai multă atenţie, dădu peste o cutie cu balamale, din lemn de nuc, şi realiză cu inima bătându-i nebuneşte că avea în mână o adevărată comoară.

- Ce-ai găsit acolo, draga mea? Ah, uitasem de asta. A fost a surorii mele. Era printre lucrurile care mi-au fost trimise după moartea ei.

- Vreţi să vindeţi această cutie, domnişoară?

- Ah, ia-o, dacă-ţi place. Dacă îmi aminteam de ea i-o dădeam doamnei Harpley, pentru nepoţelul ei, pe vremea când mai putea să mă viziteze. Nu ştiu alt copil, aşa că poţi s-o iei liniştită.

Imelda îşi amintea că mai văzuse un astfel de obiect şi şi-l dorise, dar costase cincizeci de lire sterline; dacă îi oferea bătrânei domnişoare un astfel de preţ, ar fi putut face un şoc, de surpriză. Mai bine îi dădea un preţ mai bun pe celelalte lucruri, se gândi Imelda.

- Nu pot să vă dau mai mult de zece lire sterline pe tot ce aţi strâns pentru vânzare.

- Zece lire sterline? Sfinte Sisoie, dar e un preţ extraordinar, nu mă gândeam să primesc mai mult de două.

Capitolul 6

Când ajunse la magazin, doamna Walsham se declară foarte surprinsă de cele aduse de Imelda.

- Nu poţi spune că ai făcut o achiziţie prea grozavă, draga mea.

- Nu, dar nici n-am dat prea mulţi bani, răspunse Imelda. Niciun cumpărător?

- Doar unul, care vroia obiecte rare. I-am arătat cuţitaşul de tăiat plicurile, dar n-a fost mulţumit.

Doamna Walsham începea să devină tot mai pricepută în negoţul cu antichităţi. Cu o seară înainte renunţase chiar la emisiunea ei favorită, pentru a citi o carte despre portretele din Stafordshire, pe care tânăra o uitase în sufragerie.

Oamenii sunt adeseori atraşi de lucruri care, până la un moment dat, li se păreau anoste, la fel cum fetele sunt interesate de bărbaţi pe care, la început, nu prezintă niciun fel de importanţă pentru ele.

Cum se întâmplă acum cu mine şi Charles, se gândi Imelda, dar încercă să-şi alunge repede din minte această idee, deşi era conştientă de faptul că asta nu schimba cu nimic situaţia.

în timpul după-amiezii, Sam o vizită din nou şi Imelda îi povesti despre cutia din lemn de nuc şi despre modul cum o obţinuse. Auzind că tânăra vroia să i-o vândă doamnei Wingfield la un preţ foarte mic, Sam o privi mustrător.

- Dacă acest obiect face cincizeci de lire sterline, atunci cere-i cincizeci de lire sterline. Nu vei ajunge nicăieri dacă vei da lucrurile valoroase pe un preţ de nimic. Cât de veche e această cutie?

- Nu foarte veche. în jur de o sută treizeci de ani. Dar e destul de rară.

- Ar fi mai bine să mergi cu ea la Londra şi să i-o arăţi unui alt negustor de antichităţi.

- Doamna Wingfield mi-ar da oricum pe ea douăzeci de lire sterline. Ce pierd dacă iau cu câteva lire mai puţin? Nimic. E exagerat, în fond, să cer cincizeci de lire sterline pe o cutie din lemn de nuc, spuse ea, gândindu-se cât de norocoasă fusese, totuşi, că începuse această afacere.

Cu câteva ore înaintea petrecerii de la doamna Wingfield, Imelda o lăsă din nou pe doamna Walsham să aibă grijă de magazin şi se duse la coaforul unde lucra Diana.

După ce clienta pe care o avusese înainte se ridică de pe scaun, Diana se îndreptă spre Imelda şi-i spuse pe un ton foarte prietenos:

- îmi pare rău că a trebuit să aştepţi. Vrei doar un aranjat?

- Aş vrea şi să mai tai puţin din păr, răspunse Imelda, încercând să-şi dea seama dacă tânăra o recunoscuse.

Diana însă nu-i spuse nimic, la început, dar după câteva minute o întrebă:

- Nu eşti tânăra care a deschis de curând magazinul de antichităţi?

- Ba da. Iar tu eşti prietena lui Sam Mutford, nu-i aşa?

- Da, ne cunoaştem. Am fost colegă de şcoală cu sora lui. Când trăieşti într-un oraş atât de mic, nu e greu să cunoşti pe cineva, nu?

- Da, cred că da, răspunse Imelda. Am fost foarte norocoasă că l-am cunoscut pe Sam. M-a ajutat mult.

- Da, e o persoană destul de drăguţă. Păcat că nu sunt toţi din familia lui la fel. Mama, tata şi unchiul lui. Mama lui îşi face cumpărăturile în oraş încălţată în papuci de casă şi cu bigudiurile în cap, iar tatăl lui vorbeşte vulgar cu vecinii. Sora lui însă era foarte diferită.

- Dar nu-ţi alegi prietenii în funcţie de familia lor.

- Da, sunt de acord, dar mai devreme sau mai târziu trebuie să te întâlneşti şi cu familia prietenilor. Tu nu te simţi singură aici, fără familia ta? Eu nu cred că aş putea să trăiesc de una singură, într-un loc străin.

După ce ieşi de la coafor, Imelda se gândi că, acum că stătuse de vorbă cu Diana, îşi putuse da seama că nu era genul de fată care să considere munca lui Sam interesantă.

Spre sfârşitul după-amiezii, doamna Walsham plecă acasă, iar peste alte câteva minute sosi Sam.

- Ah, îţi stă foarte bine părul. Diana te-a aranjat?

- Da. Doamna Wingfield m-a invitat la un dineu, în seara asta.

- Cred că aţi vorbit mult despre mine, spuse el, trecând peste cele spuse de Imelda despre dineu.

- Nu, nu chiar atât de multe. O mai iubeşti?

- Nu, n-o mai iubesc, răspunse Sam cu ochii în podea.

Când şi-i ridică, însă, erau atât de strălucitori şi de plini de emoţie, încât Imelda schimbă subiectul.

Când Imelda ajunse la Hall, erau deja în faţa casei câteva automobile, aşa că îşi parcă şi ea maşina într-un loc mai retras, alături de un Bentley gri, impunător.

îşi verifică apoi machiajul în oglindă şi coborî, ridicându-şi cu grijă rochia victoriană, pe care o reparase şi o curăţise cu atenţie, făcând-o să arate ca nouă.

Când ajunse în capătul scărilor, domnul Betts, care aştepta invitaţii cu uşa deschisă, îi spuse, surprinzând-o:

- Bună seara, domnişoară Calthorpe.

Imelda nu crezuse niciodată că bărbatul îi reţinuse numele, pentru că se văzuseră foarte puţin, până atunci.

Imediat ce intră în hol, fu întâmpinată de doamna Wingfield, care ieşi dintr-una din camerele din dreapta. Era îmbrăcată într-o bluză de mătase roz, asortată la o fustă de lână de culoarea ametistului.

- Imelda, draga mea, ce mai faci? o întrebă ea, îmbrăţişând-o, după

care o introduse într-o sufragerie foarte spaţioasă şi elegantă, trăgând-o uşor de braţ spre grupul din capătul încăperii.

- Permite-ţi-mi să v-o prezint pe Imelda Calthorpe, care şi-a deschis de ceva vreme un magazin de antichităţi în Strada Bisericii, spuse doamna Wingfield, plină de entuziasm.

în timp ce fu prezentată, Imelda surprinse câteva persoane care se uitau la ea cu o expresie foarte amuzată. Brusc, realiză că, faţă de eleganţa cu care erau ceilalţi îmbrăcaţi, rochia ei era de-a dreptul caraghioasă, în contextul acelei serate, deşi ea personal se îndrăgostise de modelul care o făcea să se simtă ca o adevărată prinţesă.

Pentru a se relaxa puţin, se uită în jur, căutând ceva de băut. Chiar dacă în mod obişnuit nu simţea nevoia să bea alcool, acum trebuia să se anestezieze pentru a nu mai simţi privirile amuzate ale celor care-i analizau îmbrăcămintea. Ar fi putut, se gândi ea, să-i aprecieze imaginaţia şi bunul- gust, pentru că îmbrăcase ceva cu totul şi cu totul special.

Fără a o întreba ce preferă, Charles veni imediat spre ea, simţind situaţia în care era, şi-i oferi un pahar mare cu vin de Xeres. Nu-i făcu însă niciun compliment, dar nici nu o privi de parcă ar fi fost o extraterestră în rochia aceea, aşa cum făcuseră ceilalţi.

- Tocmai mă întrebam dacă am vreo şansă să stau de vorbă cu dumneavoastră între patru ochi, ceva mai târziu, spuse ea, repede. Am în poşetă ceva ce cred că ar bucura-o foarte mult pe bunica dumneavoastră, de ziua ei de naştere. Poate ar fi mai bine, însă, să veniţi la magazin, pentru asta. Mă interesează părerea dumneavoastră şi în plus, e ceva atât de deosebit, încât aţi putea regreta dacă altcineva ar intra în posesia unui asemenea obiect.

- Dar pot aranja să stau în tête-à-tête cu tine după petrecere, răspunse Charles. Te voi anunţa din timp cum facem. Se va ivi o ocazie, sunt sigur

de asta, adăugă el, zâmbind cu căldură.

In timpul cinei, Charles Wingfield fu aşezat la una din marginile mesei, cu o femeie de vârsta doamnei Wingfield în dreapta şi o alta şi mai în vârstă în stânga, care vorbea tot timpul, obligându-l pe Charles să stea cu urechea plecată, puţin spre ea.

Imelda îl privi cu coada ochiului o clipă şi avu certitudinea că în ciuda atenţiei aparente la conversaţia cu cele două doamne, mintea lui era în cu totul altă parte.

Când îşi îndreptă din nou privirile spre el după câtva timp, îl văzu analizând-o cu atenţie, ca şi cum ar fi vrut să-i aducă la cunoştinţă ceva vital pentru el, dar nu ştia cum s-o abordeze.

După cină, toată lumea se întoarse în salonul în care fuseseră la început, iar Charles prinse un moment potrivit pentru a o lua de braţ şi a o conduce în bibliotecă.

Aceasta era o altă încăpere pe care n-o mai văzuse până atunci şi Imelda scoase o exclamaţie de uimire şi plăcere, intrând.

Rafturile cu cărţi legate în piele, biroul de mahon şi scaunele Chippendale dădeau încăperii un aer de o eleganţă desăvârşită, creând o atmosferă propice studiului, aşa cum Imelda şi-a dorit pentru ea însăşi, dintotdeauna.

In spatele ei, Charles închise uşa.

In timp ce Imelda se întoarse spre el, cu intenţia de a-i spune: „ Ce cameră frumoasă!", el i-o luă înainte:

- In sfârşit, singuri!

Chipul lui avea un aer ştrengăresc, iar ochii o priveau atât de adânc, încât părea că vrea s-o sfredelească. Nu zâmbea, dar interesul pentru ea se vedea cu mare claritate din modul în care o studia, atent la fiecare detaliu. Părea că vrea s-o pătrundă până în adâncul sufletului ei.

Imelda se emoţionă puţin. Ce putea însemna să fie, în sfârşit singură, cu un astfel de bărbat?

întotdeauna o frapase faţa lui bronzată, dar în seara aceea, acest fapt era pus şi mai mult în evidenţă de cămaşa albă. Aşa şi sprâncenele, negre ca pana corbului, şi ochii albaştri-cenuşii, ca Marea Nordului. Era un bărbat deosebit de atractiv, se gândi tânăra londoneză, atrasă de fizicul lui impunător, ale cărui forme atletice se puteau ghici sub costumul de seară.

Nu era însă nimic rece în atitudinea lui în acel moment. Ba mai mult, ar fi flirtat pe faţă cu ea, dacă Imelda i-ar fi făcut jocul. Ea, însă, era foarte indecisă cu privire la sentimentele pe care le avea pentru el. Oricum, nu era interesată de o relaţie cu el fără s-o iubească. Aceste jocuri puteau fi tolerate de către alte femei, desigur, fără niciun fel de probleme, dar ea încercase întotdeauna să întâlnească iubirea.

Imelda îşi plimbă încet ochii peste cărţile legate în piele şi spuse pe un ton destul de rece:

- Mă tem însă că obiectul pe care l-am adus să-l vedeţi e puţin cam scump, spuse tânăra, scoţând din poşetuţa cu care venise, cutiuţa de lemn de nuc, învelită în hârtie creponată.

- E o copie sau un original? întrebă Charles Wingfield, fără să deschidă încă pachetul.

- E autentică. Nu simţiţi mirosul specific de molii?

- Nu, spuse el, punând cutiuţa în buzunarul hainei elegante şi cuprinzând-o pe Imelda după gât. Nu simt nimic altceva în afara parfumului tău.

Imelda se desprinse imediat din braţele lui şi se dădu câţiva paşi înapoi.

- Spune-ţi-mi, vă rog, dacă vă interesează să faceţi cadou acest obiect bunicii dumneavoastră. Dacă nu, îl voi vinde altei persoane.

Buzele lui Charles se curbară într-o expresie de amuzament.

- Eşti la fel de nervoasă ca orice fată care e pentru prima dată în această situaţie, în care suntem noi acum.

- Ce situaţie?

- Faptul că te afli într-o încăpere, singură cu un bărbat.

- Nu aveţi dreptate. Sunt capabilă să vă ţin la distanţă, răspunse Imelda.

Charles nu răspunse şi începu să examineze cutia.

- Ai spus că e scumpă?

- Treizeci de lire sterline.

- Mai mult decât m-am gândit eu că face.

- Da, probabil, dar e un obiect unicat şi am vrut să vi-l arăt mai întâi dumneavoastră. Dacă nu vă interesează, i-l voi vinde doamnei Wingfield.

- Crezi că ea îl va cumpăra, dacă n-o voi face eu?

- Cred că da.

Uşa se deschise brusc şi Beatrix intră înăuntru, oprindu-se brusc în momentul în care văzu că încăperea era ocupată.

- Oh, îmi pare rău, nu m-am gândit că poate fi cineva aici. M-am retras puţin, să caut ceva într-o enciclopedie.

- Ce volum te interesează? întrebă Charles, punând cutia pe birou şi întorcându-se cu faţa la rafturi.

- N-are importanţă. Ce-i asta? întrebă Beatrix, uitându-se la cutie.

- Un cadou pentru ziua de naştere a bunicii mele, răspunse Charles. Crezi că o să-i facă plăcere?

Beatrix continuă să cerceteze cutia. Mâinile ei erau foarte frumoase, dar unghiile foarte lungi şi roşii le dădeau o notă de vulgaritate, în opinia Imeldei. în plus, în seara asta purta prea multe inele. Imelda se întrebă cât de mult apreciază bărbaţii acest gen de mâini atât de albe, cu degetele

încărcate de inele. Numesc asta feminitate?

- E o piesă drăguţă, cred, spuse Beatrix după un timp, deşi nu intră în sfera mea de interes. Prefer să fac negoţ cu lucruri de mare valoare. N-are niciun rost să dau patru lire pe fleacuri.

- Atât crezi că face?

- Poate în Bond Street face mai mult. în magazinele de vechituri nu poţi cere suma asta, oricum. Obiectul ăsta n-are o valoare prea mare, chiar dacă are balamale de argint.

Uşa se deschise din nou şi de astă dată intră doamna Wingfield.

- Ah, eşti aici, Charles, spuse ea. Un anume domn Mutford te caută la telefon. Robert Mutford, cred că a spus că-l cheamă.

- Mutford? A, da. Cred că-mi amintesc.

De cum intră doamna Wingfield, Imelda luă imediat cutia de pe masă şi o puse din nou în poşetă, pentru a n-o vedea doamna Wingfield.

- Voi aduce telefonul aici. Scuzaţi-mă o clipă, spuse Charles.

Beatrix şi Imelda se întoarseră în salon, alături de ceilalţi oaspeţi, împreună cu gazda lor.

Charles se întoarse şi el în salon după un timp şi, după ce-i aruncă Imeldei o privire rece, se alătură unui grup care discuta foarte însufleţit.

Făcea într-adevăr cutia adusă de ea doar patru lire? se întrebă Imelda, sau Beatrix încerca doar s-o discrediteze în faţa lui Charles, din toate punctele de vedere? De altfel, tânăra era convinsă că Beatrix nu intrase în sufragerie pentru a căuta ceva în enciclopedie. Cu siguranţă, o văzuse intrând acolo cu Charles.

La ora unsprezece, câţiva invitaţi începură să plece şi Imelda le urmă exemplul.

- Pleci atât de repede? o întrebă doamna Wingfield. Ah, trebuie să te trezeşti devreme, nu-i aşa? Voi trece mâine pe la magazinul tău. Ah,

Charles, spuse ea, văzându-l pe nepotul său apropiindu-se. Imelda pleacă. Vrei s-o însoţeşti, te rog?

- Cu plăcere. E mai bine să conduci tu, adăugă el după ce ieşiră, pentru a mai dobândi ceva experienţă. Eu mă voi întoarce pe jos. E doar o milă de la tine până aici şi e o noapte splendidă.

- Ah, sunteţi foarte amabil. Dar chiar nu e nevoie să mă conduceţi. Bunica dumneavoastră se va îngrijora dacă va vedea că întârziaţi, cum se va întâmpla în cazul în care vă veţi întoarce pe jos.

- Nu se va îngrijora, ştiind că sunt cu tine. Poate ar fi mai bine să conduc eu. Nu prea văd cum te poţi descurca în rochia asta, dar dacă nu eşti de acord, mă voi mulţumi să fiu pasager.

Deschise aşadar uşa din dreptul volanului pentru ea şi ocoli maşina pentru a se aşeza de cealaltă parte.

Imelda porni motorul şi demară.

Pe la jumătatea drumului, îl atinse accidental cu piciorul, dar Charles nu spuse nimic. Imelda însă se simţi foarte stânjenită, dar şi emoţionată, în acelaşi timp. Dacă ar fi fost cu Sam n-ar fi dat, desigur, niciun fel de importanţă acestui incident, dar prezenţa lui Charles o tulbura.

- Dacă vei opri la colţul următor, spuse el, voi traversa curtea bisericii şi voi ajunge mai repede acasă.

Când Imelda opri însă maşina, Charles nu făcu nicio mişcare. Apoi, văzând că fata nu opreşte motorul, se întinse şi-l opri el.

Din toate variantele care-i trecuseră Imeldei prin minte în acel moment cu privire la următoarea mişcare pe care o va face Charles, niciuna nu se potrivi cu ceea ce se întâmplă:

- Cinci lire, declară el, ducând mâna la buzunarul interior al hainei şi scoţând de acolo un plic.

- Vreţi să spuneţi că v-aţi hotărât să cumpăraţi cutiuţa, în ciuda celor

afirmate de doamna Otley?

- Nu mă pot baza pe ce spune Beatrix când e vorba de lucrurile pe care le colecţionează mama mea.

- Nici eu, răspunse Imelda. Mă întreb ce v-a făcut să vă schimbaţi opinia în legătură cu capacitatea mea de a evalua aceste lucruri.

- Nu m-am îndoit niciodată de integritatea ta. Doar de forţa ta de a supravieţui într-o astfel de afacere.

Imelda scoase cutiuţa din poşetă şi i-o înmână zâmbind.

- Mulţumesc, spuse Charles, zâmbindu-i, la rândul lui, cu multă căldură.

- Eu vă mulţumesc, răspunse Imelda punând plicul în poşetă. Mâine îi va duce bătrânei domnişoare Titchwell, se gândi ea.

- Mâine trebuie să te trezeşti devreme. Şi eu la fel, remarcă Charles deschizând portiera. Noapte bună, Imelda.

- Noapte bună, răspunse Imelda privindu-l lung.

îi părea rău că se despărţea de el. îi plăcea tot mai mult compania lui.

Când ajunse la magazin, a doua zi dimineaţă, Imelda găsi o scrisoare din Sussex. Nu era însă de la Sebastian Ellough şi asta o miră foarte mult. Era scrisă de proprietara casei în care stătuse acesta în ultimul an şi unde, cu două zile în urmă, se stinsese din viaţă.

Imelda se întrista, nespus de mult la citirea acestei veşti. Proprietara casei îi descrise în câteva rânduri bucuria pe care Sebastian o simţise întotdeauna la vederea scrisorilor ei şi Imelda regretă că nu-l vizitase niciodată.

Fusese foarte deprimată toată dimineaţa, deşi făcu eforturi să-şi revină şi să se ocupe de treburile ei.

Aproape de ora prânzului, o vizită Sam.

- Eşti ocupată? întrebă el, surâzând ca de obicei când se întâlneau.

- Nu, nu sunt.

Sam se uită cu atenţie în jur.

- Unde e pictura pe sticlă, pe care ţi-am adus-o cu câteva zile în urmă?

- Unde ai pus-o tu, răspunse ea, uitându-se spre locul unde văzuse pictura mai devreme, dimineaţa.

- Ah, nu mai e! continuă ea, nevenindu-i să creadă. Ah, Sam, a fost furată. Sunt sigură că am văzut-o acolo, când am deschis magazinul.

- Câţi clienţi ai avut azi? întrebă el, încruntându-se.

- Doar trei. Doi negustori de antichităţi şi o femeie care intrase doar să arunce o privire. Nu părea genul care ar cumpăra vreodată asfel de lucruri.

- Cine erau negustorii? îi cunoşti?

Imelda răspunse afirmativ, dând uşor din cap.

- Atunci, înseamnă că femeia aceea a furat-o. Să vedem dacă mai lipseşte ceva.

Spre surprindera Imeldei, dispăruse încă un ac pentru eşarfe şi un medalion.

- Probabil le-a luat când am lipsit o clipă din magazin, să vorbesc ceva cu doamna Medlar.

- Ai ieşit din magazin în timp ce aici era cineva străin? întrebă Sam, nevenindu-i să creadă.

- Doar o clipă. Femeia părea foarte drăguţă şi respectabilă.

Sam îşi plesni fruntea cu palma.

- Hoţii de magazine arată întotdeauna aşa. Altfel nu s-ar întâmpla atât de des astfel de lucruri.

Imelda îşi aminti că femeia se uita tot timpul spre poşetă, unde pusese, probabil ceea ce furase, la întoarcerea Imeldei. Deşi continuase să-

i vorbească foarte prietenos şi-i spusese că se va întoarce săptămâna următoare.

- Hei, lasă, nu începe să plângi, acum, spuse Sam, observând lacrimile care apăruseră în ochii Imeldei. N-am vrut să fiu atât de dur. îmi pare rău.

- Nu plâng din cauza ta, spuse ea, ştergându-şi ochii.

Poate dacă n-ar fi îmbrăţişat-o, ar fi reuşit să-şi revină, dar când el o cuprinse de umeri, spunându-i cu bândeţe ,, biata mititică", Imelda îşi lipi obrajii de umărul lui, aşa cum făcea când o îmbrăţişa tatăl ei vitreg şi începu să plângă şi mai tare.

După asta, începu să-i explice printre suspine de ce fusese atât de distrată în dimineaţa aceea. Pe la jumătatea discursului, se auzi clopoţelul de la intrare şi Sam deschise uşa, spunând foarte încet că domnişoara Calthorpe nu putea primi pe nimeni, în acel moment.

- Cine a fost? întrebă Imelda, întrerupându-se.

- Nu-l cunosc. Un bărbat brunet şi înalt. Probabil a crezut că cine ştie ce facem aici, râse el încet.

în momentul acela, prin faţa ferestrei magazinului, trecu o maşină şi Imelda îşi aruncă ochii pe geam. Maşina trecu mult prea repede pentru a vedea cine era la volan, dar automobilul era exact la fel ca cel pe care-l conducea Charles.

Când plecă spre casă, după ce închise magazinul, Imelda simţi că ziua care trecuse fusese una căreia i se potrivea foarte bine proverbul: un necaz nu vine niciodată singur.

Şi deşi era încă foarte îndurerată de moartea lui Sebastian, aşa cum fusese şi la moartea tatălui ei, cel mai mult o nemulţumea faptul că Charles ar fi putut crede că Sam o săruta în clipa în care sosise el la magazin.

Cum nu mai revenise după aceea, Imelda se întrebă ce-l adusese prima dată.

Nu mai vroia să cumpere cutiuţa din lemn de nuc?

Venise doar să o vadă? Dacă da, cu siguranţă n-o va mai face niciodată.

Ideea aceasta începu s-o obsedeze şi continuă să se gândească la toate astea chiar şi în weekend, când ajunse la Londra.

Imediat ce coborî în gara Liverpool, Imelda simţi că marele oraş nu mai era în sufletul ei „acasă". Era fericită să-şi poată vedea familia, dar era o mare diferenţă, se gândi ea, între a simţi că te întorci acasă şi o vizită agreabilă.

Casa ei, centrul sufletului ei, era acum la Norfolk şi nu simţi niciun regret că părăseşte capitala, luni dimineaţă, când urcă în trenul care o purta departe de acel loc.

Inevitabil, oprirea trenului în staţia în care îl văzuse prima dată pe Charles, după întâlnirea cu doamna Wingfield, o făcu să se gândească din nou la acele momente.

De altfel, Charles nu-i ieşise din minte, niciun moment, tot weekendul, exact cum un fumător se gândeşte tot timpul la ţigara care i-a fost interzisă.

De ce venise în acel moment la magazin? se întrebă ea.

Privind pe fereastă cu gândul la Charles, nici nu-l observă în primul moment, când apăru în dreptul ferestrei vagonului, făcând cu mâna spre cineva din spatele trenului.

După ce-l observă, Imelda avu impresia că, gândindu-se atât de intens la el, îi apăruse în faţă ca o viziune.

în momentul acela însă, o altă persoană se grăbi să deschidă fereastra, strigând din toate puterile:

- Hei, Wingfield, ce ghinion că nu te-am observat mai înainte. Aveam o vorbă cu tine şi. celelalte cuvinte se pierdură în zgomotul făcut de autobuzul care trecu chiar atunci pe lângă gară.

Simţind probabil că e privit, Charles întoarse capul în direcţia Imeldei, iar când o zări o privi atât de tăios, încât aceasta simţi un frison pe şira spinării.

După asta, Charles se urcă în tren, împreună cu bărbatul mai scund, care-l însoţea.

Cele două ore şi jumătate pe care le mai parcurse cu trenul, îi părură Imeldei interminabile. încercă să se concentreze asupra cărţii despre istoria porţelanului pe care şi-o cumpărase de curând, dar nu reuşi.

Dacă Charles s-ar fi oferit s-o ia cu maşina lui, i-ar putea explica ce se
întâmplase.

La coborâre însă, Imelda se gândi că era mai bine să se ascundă printre celelalte femei care se îndreptau spre peron, pentru a nu da nas în nas cu Charles, după care se grăbi să ia autobuzul.

Capitolul 1

în weekendul următor, Imelda reuşi să părăsească locuinţa doamnei Walsham şi să se mute în casa ei, care acum avea o bucătărie foarte modernă şi o baie deosebit de confortabilă, lângă dormitorul ei.

- îmi vei lipsi, spuse doamna Walsham, în momentul în care Imelda îi plăti pentru ultima săptămână de cazare. Mai ales seara, îmi va fi foarte greu că nu te voi mai vedea aici.

- De ce nu vă luaţi pe cineva în chirie?

- Ah, nu, nu acum, când vreau să te ajut pe tine cu magazinul, răspunse doamna Walsham.

- Nu vă jenaţi, vă rog, când vă cer să veniţi să staţi la magazin, să-mi

spuneţi dacă nu puteţi.

- Bineînţeles, că ţi-aş spune, draga mea, dar pentru mine e o adevărată plăcere să pot să fiu de folos.

în ciuda a ceea ce-i spusese doamna Walsham, Imelda nu simţi niciun fel de teamă când dormi pentru prima oară în casa ei, în dormitorul de lângă sufrageria în care-şi aranjase biroul.

Indiferent cât de neplăcută fusese casa pe vremea domnişoarei Partridge, acum era o atmosferă caldă şi prietenoasă peste tot, în special dormitorul, care era mochetat pe tot cuprinsul podelei , iar pereţii fuseseră acoperiţi cu un tapet roşu cu alb.

La câteva zile de la mutarea în casa moştenită de la mătuşa sa, Imelda se duse la Norwich să cumpere câte ceva, când se întâlni cu doamna Wingfield într-un magazin din care dorea să cumpere nişte rafturi pentru bucătărie.

- Imelda, draga mea, ce mai faci? Nu te-ai întrebat de ce nu te-am mai căutat în ultimul timp? Am stat la Cambridge câteva zile. Am sunat la magazin azi-dimineaţă, dar doamna Walsham mi-a spus că eşti în oraş. Am sperat să ne întâlnim.

- Aţi găsit ceva interesant pentru colecţia dumneavoastră, acolo?

- Da, m-am întors cu nişte comori. Hai să luăm prânzul împreună şi îţi voi arăta ceva foarte interesant.

Imelda ezită, pentru că era foarte grăbită, dar doamna Wingfield stărui, cu un zâmbet rugător pe buze:

- Vino, draga mea, prietenii mei din Cambridge nu sunt colecţionari, aşa că n-am avut cu cine să vorbesc despre toate astea. Ştii că apreciez foarte mult părerea ta.

Doamna Wingfield o luă pe Imelda la clubul femeilor şi cum era încă prea devreme pentru prânz se aşezară într-o cameră alăturată, un mic

băruleţ foarte cochet, unde comandară ceva de băut, înainte de masă.

Era o zi destul de rece pentru începutul lui iulie şi amândouă erau îmbrăcate în costum cu pantalon. Al Imeldei era stacojiu, iar al doamnei Wingfield, gri-deschis, festonat cu mătase caramel. Privind-o, Imelda îşi spuse admirativ că doamna Wingfield era un exemplu perfect cum să îmbătrâneşti frumos.

- N-am rezistat să n-o cumpăr, deşi a fost destul de scumpă, spuse ea, despachetând cu grijă o cutie de argint pentru ace de păr.

Tânăra începu să analizeze cu atenţie incrustaţiile de pe cutie, când o auzi de doamna Wingfield spunând:

- Bună, Charles, ai ajuns repede astăzi. M-am întânit cu Imelda şi sper că va rămâne cu noi la prânz.

- Bună, Imelda, ce mai faci? spuse Charles, rece, după ce îşi sărută bunica pe ambii obraji.

- Foarte bine. Tu? spuse ea calm.

Charles însă nu-i răspunse. Nici măcar prezenţa bunicii lui, se gândi Imelda, nu-l determină să se comporte politicos.

Cele două femei îşi băuseră deja pe jumătate porţiile mici de vin care le fuseseră aduse înainte, iar Charles se grăbi să ceară şi el o porţie mare.

Erau spre sfârşitul prânzului, când doamna Wingfield îi spuse Imeldei.

- Eu ţi-am vorbit de mine. Tu ce ai făcut în ultimul timp? Cum îţi merg afacerile?

- Săptămâna asta a fost totul în regulă. Săptămâna trecută, însă, am avut nişte probleme.

îi spuse, astfel, despre moartea lui Sebastian şi despre furtul din magazin.

-Aţi fost în dimineaţa aceea la magazin? îl întrebă Imelda pe Charles,

care stătea de partea cealaltă a mesei, în faţa ei, privind-o cu atenţie.

-Da, dar am căzut într-un moment inoportun, aşa că am plecat.

Imelda se întoarse spre doamna Wingfield şi-i explică starea în care fusese după ce primise vestea morţii lui Sebastian.

-Oh, draga mea copilă, îmi dau seama ce ai simţit, spuse ea. îmi pare atât de rău. Ar fi trebuit să rămâi, Charles, Imelda avea nevoie de un sprijin moral, în acel moment.

- Nu era singură. Era deja cineva acolo, gata s-o consoleze.

- Ah, doamna Walsham, presupun. Atunci, cum se face că femeia aceea a reuşit să fure din magazin?

- Nu. Sam Mutford era cu mine... El a observat furtul. Dar v-am spus care e relaţia mea cu el, domnule Wingfield.

- Numele de Mutford nu e respectat în acest district, aşa că...

- Da, asta e adevărat, îl întrerupse doamna Wingfield. E cea mai nesuferită familie de aici. Dar el poate e o excepţie printre ei, continuă ea.

- Sunt sigură că el e altfel. E foarte onest. Din cauza reputaţiei familiei lui, fata cu care fusese şi care lucrează la coaforul din centrul localităţii, l-a părăsit.

- Ah, se spun o mulţime de lucruri urâte despre ea. Sunt sigură că pentru el a fost mai bine aşa, replică doamna Wingfield. Ah, mi-am amintit! Vei putea veni la recepţia de la muzeul castelului, săptămâna viitoare?

în seara recepţiei de la castel, Imelda fu gata cu câteva minute bune înainte ca doamna Wingfield să vină după ea.

Se îmbrăcase într-o rochie pe care o făcuse într-un atelier din Norwich şi care era exact stilul pe care şi-l dorise. Era dintr-o mătase plină, de culoarea bronzului, la care asortase un colier ivoar, pe care-l cumpărase de la cineva care venise la magazin, special pentru a i-l arăta.

De la fereastra dormitorului ei, Imelda putea vedea până aproape de strada care cotea spre Hall. Spre surprinderea ei, însă, era maşina lui Charles care se apropia, nu cea a doamnei Wingfield.

Imelda îşi luă repede poşeta de pe pat şi se grăbi să deschidă uşa din faţa casei. în acel moment, Charles tocmai parca maşina, de partea cealaltă a străzii. Nu era însă nimeni cu el.

Tânăra închise cu atenţie uşa, îşi puse cheile în poşetă şi se îndreptă spre el.

- Am venit mai repede cu zece minute, dar văd că te-am judecat greşit. Eşti deja gata. Eşti foarte punctuală.

- Bineînţeles. Nu-mi place să întârzii niciodată. Unde e bunica dumneavoastră?

- Nu s-a simţit foarte bine azi, aşa că nu iese din casă. Sper că n-ai nimic împotrivă să mergi la recepţie cu mine.

- Nu, bineînţeles că nu. Dar aţi fi venit oricum cu noi? Sau, pentru că doamna Wingfield n-a putut să vină, v-aţi gândit să mergeţi cu mine pentru a nu fi dezamăgită de situaţie? Dacă e aşa, e foarte drăguţ din partea dumneavoastră, dar nu era necesar.

- E un mod indirect de a-mi spune că în acest caz ai fi preferat să nu te duci?

- Nu e ceea ce am vrut să spun, şi ştiţi foarte bine asta.

- E-n regulă, pentru că bunica mea aşteaptă detalii de la această petrecere, iar eu sunt un reporter foarte prost, spuse el, deschizând portiera dinspre scaunul pasagerului şi invitând-o să urce.

- Ce s-a întâmplat cu doamna Wingfield? Nimic serios, sper.

- Nu, doar o durere de cap puţin mai accentuată şi o stare de slăbiciune generală. A făcut prea multe în ultimul timp. Am încercat s-o mai temperez, dar e incorigibilă.

Zidurile castelului erau puternic luminate în momentul când ajunseră. O mulţime de persoane, îmbrăcate în ţinută de seară, se învârteau de colo-colo. în timp ce trecură podul spre peluza unde avea loc recepţia, Imelda observă că aproape toate persoanele de acolo se cunoşteau între ele.

- Presupun că-i ştiţi pe cei mai mulţi dintre invitaţi, spuse ea.

-Nu cunosc prea multă lume de-aici. Bunica mea îi cunoaşte. Eu nu particip atât de mult la întrunirile sociale. Eu prefer dineurile în doi, spuse Charles, pe un ton atât de cald şi de profund, încât Imelda simţi că i se face pielea de găină.

Oricum, erau destule persoane acolo care-l recunoscură şi care se uitară la ea cu multă curiozitate. Imelda fu foarte surprinsă văzându-l pe Charles salutându-se cu lordul Mayor şi cu alte persoane de acelaşi rang.

în ceea ce o privea, prima persoană care veni spre ea fu Beatrix, care aproape încremeni de surpriză văzând cine o însoţeşte.

- Bună seara, domnişoară Calthorpe, spuse ea surâzătoare. Apoi adăugă, întorcându-se spre Charles: Nu mă aşteptam să te văd aici. Probabil pentru că Elizabeth detestă să conducă noaptea, iar domnişoara Calthorpe abia a învăţat.

-Bunica mea nu se simte bine după oboseala din ultimele zile, aşa că am trecut puţin cu Imelda în drum spre un alt dineu.

-Ah, înţeleg, spuse Beatrix.

Cu siguranţă, n-a înţeles nimic şi nici eu, se gândi Imelda. Care dineu?

Nu avu însă niciun moment prielnic pentru a-l întreba pe Charles despre asta.

Nici nu se îndepărtă bine Beatrix că o altă invitată se apropie de Charles:

-Bună, dragule, unde e Elizabeth? Aveam o vorbă cu ea.

Charles trebui să explice, pentru a treia oară în acea seară, motivul pentru care bunica sa nu putuse fi prezentă la recepţie.

- Hm, răspunse femeia. Nu prea e caracteristic pentru Elizabeth să aibă dureri de cap. Sper că nu începe să decadă. Trebuie să te însori, Charles. Cred că sunt o mulţime de fete pe-aici care ar fi gata să se căsătorească imediat cu tine.

- Acum, în perioada de doliu după fratele meu? întrebă el cu un uşor tremur în glas.

- Eşti cea mai mică dintre fetele familiei Bengate?

- Domnişoara Calthorpe e o tânără femeie de afaceri din Londra.

- Ah, am o vază chinezească destul de preţioasă. Aş vrea să ştiu exact ce valoare are. Te pricepi la obiectele orientale?

- Din păcate nu, răspunse Imelda. E un domeniu prea aparte.

Femeia se întoarse apoi spre Charles:

- Am vrut s-o întreb pe Elizabeth dacă vrea să participe la petrecerea noastră de sâmbăta viitoare.

După alte câteva amabilităţi, schimbate cu diverse persoane, Imelda rămase câteva clipe singură cu Charles.

- E un compliment să fii una dintre fetele Bengate?

întrebă ea.

- Nu ştiu. Cum ţi-am spus, nu sunt prea monden.

După asta, intrară în galeriile de artă ale castelului, prilej cu care constată că şi Charles era mult mai atras de acuarele, decât de picturile în ulei.

- De ce i-aţi spus lui Beatrix că suntem în drum spre un alt dineu?

- A fost o nebunie să-mi închipui că vei accepta să cinezi cu mine, după ce vom pleca de aici?

- Vreţi să spuneţi. Doar noi doi?

- Nu cred că nu vor mai fi şi alte persoane în restaurant, dar la masă sper să fim singuri.

- Aş. aş fi încântată, răspunse Imelda, simţind că i se taie respiraţia.

Peste mai puţin de o oră, Charles parcă maşina în curtea unei clădiri cu acoperiş de şindrilă, de lângă o moară de apă. înainte de a intra, se opriră lângă râul din apropiere, privindu-l tăcuţi, îndelung. înăuntru era o atmosferă foarte intimă, încăperea fiind luminată doar de lumânările care ardeau pe fiecare masă.

- Mă întreb dacă pentru tine respectabilitatea trebuie să fie una dintre calităţile unui soţ, spuse Charles în mod neaşteptat, între cotletul de miel şi pepenele galben care li se servi după aceea.

- Nu înţeleg de ce aţi spus asta, răspunse Imelda, surprinsă de panta pe care aluneca discuţia, pentru că înainte tocmai discutaseră despre firele de trestie care erau aşezate lângă masa lor.

- Pentru că asta a fost impresia mea, după modul în care i-ai vorbit despre Mutford bunicii mele, săptămâna trecută.

- Depinde ce înţelegeţi prin respectabilitate. Eu cred că un soţ trebuie să fie onest, curat şi punctual, răspunse Imelda, după ce se gândi puţin. Dar nu cred că persoanele care lucrează într-un birou sunt, neapărat, mai respectabile decât cei care-şi câştigă existenţa cu mâinile. Pentru mine e important ca munca pe care o faci să te facă fericit, să-ţi placă. Nu cred că cineva care-şi câştigă existenţa colectând toată ziua taxe de la alţii poate fi o persoană mulţumită de ceea ce face. Când lucram la agenţia de asigurări, nu priveam cu atâta bucurie spre ziua de mâine, cum se întâmplă acum, când îmi place ceea ce fac. Cred că Sam e o persoană mult mai fericită decât multe altele, pentru că lucrează într-un domeniu care-l atrage.

- Tu eşti absolut fericită, aici? Nu-ţi lipseşte Londra? Nu simţi nevoia să vezi alte locuri, alte ţări?

- Ah, da, desigur, mi-ar plăcea să merg în străinătate. Poate anul viitor, când sper că voi avea un profit mult mai mare cu magazinul, voi face o vacanţă undeva, în altă ţară.

- Cred că locurile în care-mi place mie să-mi petrec vacanţa nu se potrivesc cu gusturile unei fete ca tine. Pentru un negustor de genul tău, Franţa e mult mai potrivită ca Spania, unde aşa-zisele antichităţi sunt toate din plastic, spuse Charles, după care mai luă o gură de vin, privind-o peste marginile paharului.

După ce-l aşeză din nou pe masă, continuă:

- Ce te-ai face dacă ai trăi într-un loc unde nimeni nu e interesat de antichităţi şi n-ai putea găsi nimic pentru colecţia ta?

- întotdeauna există ceva ce poate constitui o colecţie: sticle vechi, scoici, chiar şi pietricele. Niciun oraş nu poate fi mai frustrant ca Londra, pentru un colecţionar care n-are niciun ban, replică ea, destul de rece.

Puţin după unsprezece, Charles opri maşina în faţa casei ei. După ce coborâră, Imelda îşi vârî mâna în geantă şi scoase cheile. Charles însă o prinse imediat de mână, îi luă cheile şi deschise el.

Imelda tocmai vroia să-l invite la o cafea şi să-i ceară părerea despre nişte cărţi vechi, când Charles spuse foarte hotărât:

- Eu nu voi intra. Oraşul ăsta are ochi şi urechi peste tot şi nu vreau să-ţi compromit reputaţia. Noapte bună, Imelda, sper că vom mai cina împreună.

- Da, mi-ar plăcea. Mulţumesc pentru seara asta.

Tânăra intră apoi în bucătărie şi-şi făcu o cafea. Nu putea să nu simtă o mare dezamăgire că totul dură atât de puţin.

Dimineaţa următoare, în timp ce studia cu atenţie o farfurie de porţelan din anul o mie opt sute cincizeci şi nouă, Beatrix intră în magazin.

Imelda fu foarte surprinsă văzând-o şi încă şi mai surprinsă după ce femeia declară că vrea să cumpere farfuria, deşi nu vorbiseră nimic despre preţ.

- Nu credeam că vă interesează porţelanul victorian, remarcă Imelda.

- Nu mă interesează pe mine, dar unul dintre clienţii mei m-a întrebat dacă am două, trei farfurii deosebite pentru dineu. Asta cât costă? întrebă ea, cercetând o cutie de argint pentru butoni, în stil Art Nouveau.

- Cred că e preţul pe cutie, spuse Imelda.

Beatrix cumpără cutia, după care îşi îndreptă privirile spre o pictură veneţiană.

- Vrei să bei o cafea? o întrebă Imelda.

- Ah, ce drăguţ din partea ta. Cu plăcere.

în timp ce tânăra aşeză ceştile cu cafea pe o măsuţă din spatele biroului, Beatrix spuse foarte afectată, aşezându-se pe unul din fotolii.

- Cred că ai auzit câte ceva până acum despre relaţia mea cu Charles.

Imelda o privi lung. Simţise încă dinainte că vizita ei de astăzi nu era o simplă vizită de afaceri.

- Cu puţin înainte de a veni tu la Norfolk, Charles m-a cerut în căsătorie.

- Şi l-ai refuzat? întrebă Imelda, nevenindu-i să creadă.

- Da. Şi acum îmi pare rău. Ţi-am spus toate astea pentru că am observat că Charles e interesat de tine şi am vrut să ştii cum a stat situaţia între mine şi el.

- Charles nu e interesat de mine, răspunse prompt Imelda. Am fost la recepţie împreună doar pentru că bunica lui era bolnavă şi se hotărâse în ultimul moment să nu mai vină.

- Nu ţi-a trecut prin minte faptul că Charles însuşi i-a făcut această sugestie?

- Nu, e exagerat să gândim aşa. De ce l-aţi refuzat?

- Prima mea căsătorie a fost o greşeală. Eram în pragul separării, când soţul meu a fost ucis într-un accident de motocicletă. După ce ai avut o căsătorie nefericită, nu te mai poţi hotărî atât de uşor să te recăsătoreşti. A mă căsători cu Charles însemna să-i iau în grijă pe copiii fratelui lui şi eu n-am răbdare cu copiii. Nici ei nu mă plac şi, să fiu foarte sinceră, nici eu nu mă dau în vânt după ei. Elizabeth a adus vorba de câteva ori în prezenţa mea despre căsătoria lui Charles, spunând că abia aşteaptă ca altcineva să administreze acea casă, pentru că pentru ea a devenit prea dificil. Şi pentru mine ar fi fost la fel. Ar fi trebuit să renunţ la magazin şi asta n-o pot face nici măcar pentru Charles.

- Il iubeşti?

- Dacă nu l-aş iubi, aş fi acum aici, confesându-mă în faţa ta?

- N-ar fi fost mult mai eficient să vă confesaţi în faţa lui Charles? întrebă Imelda.

- Charles e încă furios pe mine. Nu m-a iertat că n-am acceptat imediat cererea lui, iar eu am fost prea mândră ca să-i spun că-mi pare rău pentru ceea ce am spus.

- Atunci, unica soluţie e să renunţaţi la mândrie şi să-i vorbiţi deschis.

- Da, dar e mai uşor de zis, decât de făcut, replică Beatrix, oftând. în plus, Charles mă evită, astfel că mă gândesc că şi-a schimbat ideea. Am vrut să-i vorbesc despre asta când l-am văzut că intră în bibliotecă, în seara în care doamna Wingfield a dat dineul, dar când m-am dus după el am constatat că era cu tine şi atunci am găsit pretextul cu enciclopedia.

în momentul acela însă, fură întrerupte de clopoţelul de la intrare, care anunţă un alt vizitator. Imelda se ridică să-şi întâmpine vizitatorul, iar Beatrix o urmă grăbită.

- Am lăsat un cec pe masă, spuse ea, după care salută cu o înclinare

uşoară din cap noul- venit şi-i zâmbi scurt Imeldei, înainte de a pleca.

Tânăra londoneză găsi plicul pe masă pentru cele două obiecte pe care le dorise Beatrix, deşi nu luase, pe moment, niciunul dintre ele.

Imelda se întrebă dacă era adevărat ce-i spusese. Nu era chiar atât de sigură că Charles ar fi vrut să se însoare cu ea. Pe de altă parte, putea fi foarte adevărat. Ideea că venise cu ea la recepţie pentru a stârni gelozia lui Beatrix, îi învenină ziua şi nu se mai putu gândi la altceva.

Duminică, Sam veni s-o ducă la un târg într-o altă localitate.

- Bună Sam, am pus de cafea. Vrei să bem acum sau e vreun bar, acolo?

- Data trecută când am fost acolo se servea totul într-o rulotă. Nu-mi amintesc să fi văzut un bar. Oricum, e o idee excelentă să stăm la o cafea împreună, înainte de plecare.

în timp ce turnă cafeaua în ceşcuţe, Imelda îl privi cu luare-aminte. Ceva era foarte schimbat la el dar nu-şi dădea bine seama ce. Era ceva ce nu putea defini.

- Ah, realiză ea în sfârşit. Ţi-ai tăiat perciunii.

- Da, m-am gândit că nu-ţi plac, spuse el, răsucindu-şi încet mustaţa.

- Ce-au spus părinţii tăi despre asta? întrebă Imelda, încurcată puţin de răspunsul lui.

- Nu erau acasă când am plecat. I-am tăiat azi-dimineaţă.

Ajunseră la târg pe la douăsprezece fără un sfert, iar deschiderea oficială era programată pentru ora unu.

Automobilele parcate, formau deja un şir mai lung de o milă.

Negustorii îşi întinseseră deja produsele pe tarabe, dar, spre surprinderea Imeldei, aproape toate erau lipsite de orice fel de valoare.

în timp ce Sam se opri să stea de vorbă cu un cunoscut, Imelda fu atrasă de două tablouri înrămate în negru cu auriu.

- Sper că nu vrei să cumperi mizeriile alea, spuse Sam, întorcându-şi capul spre ea, peste umăr.

- Chiar îmi plac, răspunse Imelda, surâzând.

în spatele murdăriei de pe sticla care-l acoperea, tânăra observă naivitatea înduioşătoare a picturii.

- O liră şi sunt ale tale amândouă, drăguţo, spuse proprietarul, văzând încotro se îndrepta atenţia fetei.

Imelda îi plăti negustorului o liră şi Sam puse tablourile în rulotă.

Mai cumpărară o serie întreagă de obiecte vechi pentru grădină, de care târgul era plin, plus câteva vase de argilă.

Vremea începu însă să se răcească şi Imelda se scutură puţin, de frig.

- Ţi-e rece? o întrebă Sam.

- Puţin, dar am o jachetă în rulotă.

- Ceea de ce ai nevoie acum e un hamburger cald, spuse el şi o prinse de braţ, conducând-o spre rulotele cu hamburgeri.

în timp ce-l aşteptă să vină cu gustările, Imelda fu atentă la conversaţiile celor din jur. După cele auzite, se părea că cei mai mulţi dintre vizitatori erau persoane care se îndreptau spre coastă şi se opreau în drum câteva minute. Foarte puţini erau cei care veneau la acest târg în mod special, aşa cum făcuseră ea şi cu Sam.

- Ştii ce cred? spuse ea, după ce Sam se întoarse şi-i oferi unul dintre pachetele cu mâncare. Tablourile pe care le-am cumpărat sunt nişte guaşe din prima perioadă.

- Vrei să spui că au valoare?

- Ah, Sam, de ce eşti atât de mercantil? întrebă ea cu o voce plină de dulceaţă. Ceea ce mă interesează nu este atât valoarea lor intrinsecă, cât vechimea lor şi faptul că am recunoscut imediat că sunt nişte guaşe. Cei mai mulţi comercianţi experimentaţi pot recunoaşte asta şi pot primi pe ele

o sută de lire sterline, cincizeci, fiecare.

- Eu le-aş fi vândut la jumătate, răspunse Sam. Cum ai zis că se numesc? Guarşe?

Imelda îi spuse pe litere pronunţarea cuvântului.

- E un termen francez, explică ea. E un amestec de culori de apă cu praf de China, pentru a obţine opacitatea. E ceea ce în engleză numim ,, vopsea de acoperire”. Nu ştiu foarte multe amănunte despre toate astea, dar ştiu că pe Continent au fost mult mai populare decât aici. Am văzut o dată un astfel de tablou într-un anticariat şi vânzătorul mi-a spus că era o guaşă. Te-ai gândit vreodată să-ţi iei o tarabă aici, ca să-ţi poţi vinde lucrurile?

- Vândutul nu e o problemă pentru mine. Găsirea obiectelor e dificilă. Ce zici de o raită prin târgul de la Portobello, sâmbăta viitoare? Se spune că acolo sunt cele mai mici preţuri din provincie.

- Da, pentru că sunt foarte mulţi negustori de antichităţi acolo şi e o competiţie acerbă între ei. Dar ne costă cinci dolari de căciulă, să ajungem acolo.

- Putem să mergem cu trenul şi să luăm prânzul la Londra. Ar fi frumos, spuse Sam.

înainte de a răspunde, Imelda se gândi că dacă Charles o va invita undeva pentru sâmbăta viitoare va putea pierde această şansă din cauza planificării plecării la Portobello.

Nici nu sfârşise bine aceste gânduri, când îl văzu pe Henry Wingfield, trăgându-l de mânecă pe Charles pentru a-i arăta ceva. Puţin mai încolo era şi Beatrix, cu Sophie şi Fanny. Probabil Beatrix îi spusese până la urmă lui Charles de ce ezitase să se căsătorească cu el, pentru că acum arătau ca cea mai fericită familie din lume, împreună. Beatrix era foarte surâzătoare, la braţul lui Charles Wingfield.

Fanny fu cea care o observă prima pe Imelda şi-l atenţionă pe unchiul ei.

- Bună, spuse Beatrix, în momentul în care se apropiară. Şi voi veniţi aici la fiecare sfârşit de săptămână?

- Din când în când, răspunse Sam, vizibil încurcat în faţa afectării ei.

în timpul conversaţiei dinainte, tinerii se prinseseră de mână şi în acel moment erau încă aşa. Charles spuse un bună ziua, aşa, în general, fără a-i privi pe niciunul dintre ei. Cea care întreţinu conversaţia fu Beatrix.

- Pregăteşte-te să auzi, foarte curând, că magazinul ei e scos la vânzare. Nu cred că va mai rămâne în această afacere după ce va fi doamna Wingfield, spuse Sam, imediat după plecarea grupului-surpriză.

- N-am observat ca Beatrix să poarte vreun inel de logodnă, spuse Imelda, care observase în atitudinea celeilalte femei un aer de triumf destul de evident.

După ce prânziră relaxaţi în bucătăria Imeldei, Sam desfăcu învelitoarea grosolană de pe spatele tablourilor cumpărate în târg şi scoase ramele, absolut dezagreabile, în care acestea fuseseră prinse.

Tablourile erau, într-adevăr, două guaşe originale, de la începutul secolului nouăsprezece.

Capitolul 8

Cu o zi înainte de a pleca împreună cu fiica sa, cu copiii şi cu Charles în vacanţă, la vila acestuia din Menorca, doamna Wingfield veni la Victoriana, pentru a-şi lua la revedere de la Imelda.

în dimineaţa aceea, tânăra se dusese la una din fermele din apropiere, unde fusese chemată pentru a cumpăra un bufet imens din o mie nouă sute treizeci. Imelda refuzase politicos să cumpere bufetul, dar luă alte câteva mărunţişuri, pentru a nu se întoarce cu mâna goală.

Astfel, când trecu prin bucătăria fermierilor, văzu că patul pisicii era acoperit cu un goblen de toată frumuseţea. Imelda îl cumpără pentru ea însăşi, aşa cum îi mărturisi doamnei Wingfield, imediat ce-i arătă cele achiziţionate de la fermă.

Doamna Wingfield cercetă cu atenţie toate piesele, oprindu-se îndeosebi la diamantele cu care era ornat desenul din mijlocul goblenului.

- Genul acesta, ca cel din mijlocul ornamentului, e turcesc. Cu vreo zece ani în urmă, era aici un negustor de antichităţi care avea multe ornamente de acest fel. Păcat că nu e semnat şi datat lucrul ăsta. Cred că e făcut cam pe la o mie opt sute şaizeci. Dar ce e cu tine, draga mea? Eşti foarte palidă. Cred că ai nevoie de o vacanţă. Nu ţi-ai făcut niciun plan, în sensul ăsta?

- Nu. Familia mea pleacă în Scoţia, dar sunt doar patru locuri în maşina tatălui meu vitreg aşa că... în septembrie voi închide câteva zile magazinul şi voi merge în Ţara Galilor, să caut nişte antichităţi, aşa că mă voi relaxa atunci.

Doamna Wingfield cumpără câteva obiecte pentru colecţia ei, după care, spre surprinderea ei, o sărută pe Imelda pe ambii obraji.

- Te voi vedea peste şase săptămâni, spuse ea. Ai grijă de tine şi nu ezita să-l suni pe Charles dacă ai vreo problemă.

în după-amiaza aceleiaşi zile, la magazin sosi un bărbat cu accent străin. Se uită cu atenţie la obiectele din magazin, dar nu se hotărî să cumpere nimic. Atunci, Imelda îi arătă guaşele.

Bărbatul îi oferi şaizeci de lire sterline lire pentru amândouă, dar Imelda refuză să i le vândă la acest preţ.

După plecarea lui - cu promisiunea că o va căuta la următoarea lui călătorie în Anglia - fata regretă că nu acceptase preţul. După aceea însă, se gândi că poate era mai bine să le păstreze pentru ea însăşi. Poate e bine să pun câteva lucruri deoparte, pentru când voi fi bătrână, se gândi ea. Apoi, gândul că poate va rămâne singură toată viaţa îi îngheţă inima de groază. îşi dorea foarte mult o familie, copii, să aibă pe cineva alături, la bine şi la rău. Poate, însă, nu va fi aşa. Poate va rămâne pentru totdeauna domnişoara Calthorpe, negustoreasa de antichităţi, şi nu va fi niciodată doamna Cineva, soţie şi mamă.

în săptămâna care urmă, vremea fu rece şi închisă, iar sufletul Imeldei înnorat, ca şi cerul,

într-una din zile, uitându-se pe fereastra magazinului, îl văzu pe Charles de cealaltă parte a drumului.

Era îmbrăcat într-un costum vechi şi era încălţat cu cizme de fermier. Nu se uită spre magazin şi Imelda se întrebă dacă atunci când se va întoarce acasă o va căuta. Era sigură că doamna Wingfield îi ceruse să vadă ce se întâmplă cu ea.

începu să plouă şi Imelda îşi controlă cutia poştală, întrebându-se dacă se gândise cineva la ea. Ilustrata primită de la Menorca nu avu însă puterea să-i ridice moralul.

îşi ocupase toată ziua reparând un abajur roz, în speranţa că această ocupaţie îi va restabili puţin starea de spirit.

Spre seară, se auzi o bătaie în uşa din spatele casei. Gândindu-se că

era Sam, pe care nu-l mai văzuse de câteva zile, se ridică repede de pe scaun şi se duse să deschidă. Era Charles.

- Bună seara, spuse el. Am picat din nou într-un moment nepotrivit?

- Nu, nicidecum, răspunse Imelda. Vă rog, intraţi.

- A, ai primit o ilustrată din insulă, spuse el, văzând cartea poştală pe măsuţa din sufragerie.

- Da. Se pare că se simt cu toţii foarte bine acolo. Vreţi să vă ofer o cafea?

- Nu, mulţumesc.

- Ceva de băut, atunci? Vin, bere, limonadă?

- Bere, te rog, răspunse el, deşi avea aerul cuiva care n-are de gând să zăbovească prea mult.

- Aveţi vreo veste interesantă? întrebă Imelda, punând berea într-o halbă.

- Da, am o scrisoare de la bunica mea. N-am prea ieşit în ultima vreme, aşa că am cam fost rupt de lume.

într-adevăr, era palid şi obosit. A muncit din răsputeri, se gândi Imelda.

Pe măsuţa lângă care se aşezase erau o serie de obiecte şi Charles luă un cuţit de tăiat plicuri şi îl studie cu atenţie. Apoi, spre surprinderea Imeldei, îl ridică în lumină şi-l studie îndelung.

- Ştii istoria acestor lucruri? întrebă el.

- Nu, în afară de faptul că se pare că au fost făcute în Franţa.

- Mă rog, de fapt n-am venit aici ca să vorbim despre astea. Altă dată, poate. Acum, am venit să-ţi cer o favoare.

- O favoare?

Charles îi studie faţa câteva minute bune, cu o expresie foarte serioasă, ca şi cum ar fi căutat să vadă ceva anume.

- Poate ... favoare, nu e tocmai cuvântul potrivit, pentru ceea ce vreau să-ţi cer.

- Ce anume?

- Poţi să închizi magazinul două săptămâni şi să mergi, în locul meu, la Menorca?.

- Să merg la Menorca? repetă, năucită, Imelda.

- Mătuşa mea a trebuit să renunţe la vacanţă şi să se întoarcă urgent acasă. Soacra ei a avut un accident şi n-are cine să aibă grijă de socrul ei, care e invalid, în timp ce soţia lui e în spital. Am primit o telegramă în după-amiaza asta. Mătuşa e deja în drum spre Anglia, iar bunica mea a rămas singură cu copiii în Menorca. Eu am aici o întâlnire foarte importantă la sfârşitul săptămânii şi nu vreau s-o pierd. M-am gândit să caut pe cineva care să meargă în locul meu acolo, până când voi fi liber. M-am gândit la tine.. .Normal...

- Normal? repetă uimită Imelda. De ce eu? De ce nu. Beatrix?

- Bunicii mele nu-i place Beatrix. Dar compania ta îi face plăcere. în plus, ai muncit foarte mult, ţi-ai schimbat toată viaţa într-un timp atât de scurt. O vacanţă ar fi binevenită pentru tine, după toate astea.

Imelda făcu eforturi să-şi adune gândurile, astfel că nu putu să spună nimic.

Văzând că tace, Charles continuă:

- Dacă te gândeşti că te-ar putea costa prea mult, n-ai de ce să te temi. N-ai nevoie de haine noi, iar costul călătoriei îl voi suporta eu, bineînţeles. Până la Gatwick te duc eu cu maşina. în plus proprietarii din insulele din Mediterană au nişte drepturi de reducere a costurilor pentru biletele de avion, pentru ei şi familia lor.

- Dar eu nu fac parte din familia dumneavoastră.

- E o listă foarte largă de posibilităţi, astfel că poţi să beneficiezi de

reducere în calitate de prietenă a mea. N-ai nimic împotrivă, sper, dacă vom completa formularele astfel.

- N-aţi putea mai bine să mă trimiteţi în calitate de asistentă medicală pentru bunica dumneavoastră? Şi cred că toate cursele charter cu care v-aţi gândit să plec sunt deja ocupate, în această perioadă.

- Da, dar de multe ori se întâmplă ca cineva să renunţe în ultimul moment. Pe de altă parte, am fost coleg de şcoală cu directorul aeroportului.

- Când aţi vrea să plec? Imediat, presupun. Mâine, dacă e posibil, nu-i aşa?

- Da, mâine ar fi perfect, dacă vom reuşi să găsim loc în avion. Dar poţi fi gata atât de curând?

- Nu văd ce m-ar împiedica. Aţi spus că n-am nevoie de multe haine.

- Nu, dar nu uita de costumul de baie. Ai nevoie şi de o rochie acolo, dar nu mai mult de una.

- Aveţi vreo idee, la ce oră trebuie să plecăm mâine?

- La opt dimineaţă, răspunse Charles, ridicându-se în picioare. Acum, e mai bine să plec. Trebuie să mai dau nişte telefoane şi probabil ai şi tu nişte lucruri urgente de făcut, în acest caz. Nu ţi-e frică să stai singură aici?

- Nu. Nu sunt într-un loc izolat. Sunt în inima satului. Pentru mine tot sat e, chiar dacă, oficial, e oraş.

- Oricum, ar trebui să blochezi uşa de la intrare cu ceva, după lăsarea întunericului. Bătrânii şi femeile singure sunt întotdeauna ţinta infractorilor. Noapte bună, Imelda, şi mulţumesc că ai fost de acord să mă salvezi.

Imelda îşi anunţă imediat mama,care spuse entuziasmată:

- Dar e minunat, draga mea. Două săptămâni, în care doar să te

bălăceşti în mare şi să stai la soare e un vis. Cred că faptul că ai deschis acest magazin ţi-a purtat mai mult noroc decât ţi-ai închipuit.

- Da, probabil, fu de acord Imelda.

- Familia Wingfield cred că te apreciază foarte mult dacă ţi-au cerut aşa ceva. Ai grijă însă să nu-ţi pierzi capul pe-acolo după niciun donjuan, ai auzit? Nu avem nimic împotrivă că locuieşti în Norfolk, dar Menorca e prea departe, continuă doamna Dereham.

După ce vorbi cu mama ei la telefon, Imelda se uită la ceas, pe urmă îşi puse trenciul şi ieşi să-şi scoată maşina din garaj.

Deşi cunoştea strada pe care locuia Sam, nu ştia la ce număr e casa părinţilor lui. îi spusese însă că, noaptea, ţine rulota în faţa casei. Având această informaţie, îl putea găsi.

Rulota era într-adevăr în faţa casei cu numărul şaptesprezece, alături de o altă maşină, probabil a tatălui său, dar în casă nu se vedea nicio lumină.

în alte circumstanţe ar fi dat un telefon înainte, dar acum fusese prea grăbită.

Urcă în fugă cele câteva trpte şi bătu la uşă.

în afara muzicii „pop" care se auzea în surdină, niciun alt zgomot nu răzbătea dinăuntru. Totuşi, după câteva minute, o femeie cu o faţă extrem de nervoasă, probabil mama lui Sam, după cum presupuse Imelda, întredeschise uşa.

- Doamna Mutford? întrebă Imelda, surâzând. Eu sunt Imelda Calthorpe. Iertaţi-mă că vă deranjez la ora asta. Aş putea, vă rog, să vorbesc puţin cu Sam?

Doamna Mutford o privi din cap până-n picioare, cu o expresie extrem de uimită şi de curioasă.

- E sus. Ar fi mai bine să intri, spuse ea şi o conduse într-o cameră

spaţioasă, în care se ajungea prin bucătărie. Domnul Mutford stătea comod într-un fotoliu din faţa televizorului şi când o văzu dădu doar uşor din cap, după care îşi mută din nou atenţia asupra ecranului.

Casa era, observă Imelda, acel tip vechi în care o scară interioară, construită lângă perete, dădea spre camerele din spate.

Doamna Mutford deschise uşa din capătul scărilor şi strigă, nemulţumită:

- Sam, te caută o tânără!...

După asta, se întoarse în cameră şi îşi aprinse o ţigară, deşi fumul dinăuntru făcea deja aerul irespirabil.

Nu o invitase pe Imelda să se aşeze şi de fapt, nici n-ar fi fost posibil să iei loc undeva, pentru că singurul fotoliu din cameră era cel pe care stătea domnul Mutford. Mai era un scaun înalt lângă masa din centru, dar era plin cu medicamente, reviste, haine care aşteptau să fie călcate şi alte lucruri aruncate la-ntâmplare.

Masa nu fusese nici ea curăţită de la micul dejun, pentru că erau încă nişte farfurii cu resturi de cereale şi lapte, printre care se aşezaseră tot felul de ustensile de uz casnic şi medical. Sau poate, se gândi Imelda, mâncaseră cereale la cină şi nu strânseseră după aceea. După tot aspectul casei, erau foarte probabil genul de oameni care mâncau cereale cu lapte indiferent de oră, pentru a nu-şi mai complica existenţa cu gătitul.

Doamna Mutford nu-i mai acordă nici ea niciun fel de atenţie, dar în două minute de când fu anunţat, Sam coborî în fugă scările.

- S-a întâmplat ceva rău?

- Nu, doar că a intervenit ceva neprevăzut şi am vrut să te înştiinţez. Am putea să stăm de vorbă în maşina mea? Nu vreau să deranjez.

- Bună idee, replică el, aproape scoţând-o din casă, de teamă să nu audă vreo remarcă nelalocul ei din partea vreunuia dintre părinţi.

- Cred că ai auzit deja destule bombăneli vulgare, continuă el.

- Sunt multe probleme în timpurile astea cu hoţii, şi venirea mea la această oră a fost atât de nepotrivită, spuse Imelda. Trebuia însă să-ţi spun că voi pleca pentru două săptămâni. Şi mă întrebam dacă poţi să stai la magazin în locul meu, în tot acest timp.

Sam o privi lung, dar înainte ca el să răspundă, Imelda deschise portiera şi se aşeză pe scaunul şoferului, după care deschise uşa cealaltă pentru el.

- Vrei să spui că te-ai gândit să mă laşi pe mine să vând în locul tău? întrebă el, uimit, aşezându-se lângă ea. După tot ce ai văzut şi auzit în casa asta?

- Dar ce-are a face asta cu noi doi? întrebă Imelda.

- Din cauza asta m-a părăsit Diana şi ea nu e atât de sofisticată ca tine. Doamna aia bătrână de la Hall n-ar fi invitat-o pe ea niciodată la un dineu.

- Doamna Wingfield? Ar fi invitat-o, probabil, dacă Diana era şi ea colecţionară. Când două persoane împărtăşesc aceeaşi pasiune, nu mai există bariere între ele.

- Chiar crezi asta, Imelda?

Ceva din vocea lui o făcu să schimbe subiectul.

- Nu va trebui să te oboseşti prea tare cu magazinul, pentru că doamna Walsham va fi acolo în fiecare dimineaţă.

- Imelda, dar n-am nevoie de ajutorul ei. Mă indispune prezenţa ei, pentru că vorbeşte tot timpul.

- Doar pentru că acasă n-are cu cine să vorbească, răspunse Imelda. Nu pot să n-o chem, Sam, s-ar simţi prost. Dar îi voi spune foarte clar că tu eşti cel care va lua decizii, pentru că eşti în domeniu.

- Dar unde te duci? S-a întâmplat ceva cu mama ta?

- Nu, dar doamna Wingfield are nevoie de mine. E în vacanţă în

Spania, cu cei trei nepoţi. Fiica ei, care a fost până acum cu ea, a trebuit să se-ntoarcă în Anglia, să vadă de soacra ei care a avut un accident, şi de socrul ei paralizat.

La aceste cuvinte, Sam rămase nemişcat, cu mâinile pe genunchi. Pe urmă, spuse încet:

- Bine. Voi sta în magazinul tău după ce îmi termin treburile.

- Ah, Sam, îţi mulţumesc atât de mult. Nu ştiam.

Fraza îi fu însă suprimată brusc de sărutul cu care îi acoperi Sam gura.

Fusese un şoc şi nu prea. Imelda se aşteptase ca acest lucru să se întâmple la un moment dat, dar nu în acel moment şi în acel loc.

Tot ce-i rămânea de făcut era să nu-i răspundă la sărut, pentru a-l face pe Sam să înţeleagă, astfel, că între ei e doar prietenie.

- Oh, la dracu! exclamă el, îndepărtându-se.

- îmi pare rău, Sam. Ţin foarte mult la tine, dar.

Imelda lăsă fraza în aer, neştiind exact ce-ar putea spune.

- Dar nu-ţi poţi închipui că unul ca el îţi poate fi socru, spuse Sam, privind încruntat spre casă.

- Nu are nimic de-a face cu familia ta. Ai uitat cum era casa mătuşii mele?

- A fi nebun e mai onorabil decât a fi prost, replică el. Televizorul şi bingo e tot ce-i interesează. De alte lucruri nici nu vreau să audă.

- Trebuie neapărat să stai cu ei? Nu-ţi poţi găsi ceva în altă parte?

- Da, poate am s-o fac. Spune-mi când pleci. De la ce oră să stau la magazin?

- Când poţi tu. Nu vreau să te deranjez prea mult..

- Nu fi proastă!.

- Când pleci?

- Dimineaţă.

- Bine. Lasă cheile la doamna Medlar şi nu-ţi face griji. Noapte bună.

Imelda nici nu apucă să răspundă, că Sam trânti deja portiera după el.

Imelda îl petrecu, tristă, cu privirea, după care se duse la doamna Walsham, care, aşa cum bănuise tânăra încă de la început, vroia să aibă ea singură grijă de magazin.

- N-aş vrea să dispară ceva şi să cad eu vinovată, spuse ea.

- Dar Sam se pricepe mai bine să vândă, e din domeniu.

- Da, nu mă îndoiesc, răspunse doamna Walsham cu răceală.

- Eu am foarte multă încredere în el. Fără ajutorul lui, nu ştiu când aş fi putut deschide magazinul. Dacă nu puteţi să aveţi încredere în el aşa cum am eu însămi, atunci cred că va trebui să-l las pe el singur să vadă de magazin.

în ciuda aşteptărilor Imeldei, doamna Walsham nu se simţi ofensată de hotărârea fetei.

- Sper că nu vrei să te căsătoreşti cu acest tânăr, draga mea, spuse doamna Walsham în momentul în care Imelda se pregăti de plecare.

- Nu, nu-i nimic de genul ăsta între noi, răspunse Imelda.

Deşi poate ar fi fost mai bine dacă era, se gândi ea, când se urcă în maşină.

Abia îşi puse maşina în parcare, când auzi telefonul sunând.

Deschise uşa cât putu de repede, temându-se ca nu cumva să înceteze înainte de a apuca să ridice receptorul.

- Te-am scos din baie? întrebă Charles.

- Nu, nu. Puteţi aştepta o clipă, vă rog?

Puse apoi receptorul pe masă şi se duse să închidă uşa.

- Iertaţi-mă că v-am făcut să aşteptaţi, spuse ea, întorcându-se.

- Ah, eu sunt cel care trebuie să-mi prezint scuze, pentru că te-am deranjat la o oră atât de târzie, replică Charles şi vocea lui, în general plăcută, îi păru Imeldei şi mai atractivă la telefon.

- Am vrut doar să-ţi spun că am rezervat un bilet pentru tine mâine şi în plus, am reuşit să găsesc un bilet la avion de la Norfolk la Gatwich. Aşa că nu-i nevoie să pleci de acasă mai devreme de ora zece şi jumătate.

- Oh, minunat, spuse Imelda, entuziasmată.

Imeldei i-ar fi plăcut s-o ducă el cu maşina, dar, oricum, vor sta câteva ore împreună, ceea ce pentru ea era de-a dreptul o fericire.

- Mi-ai răspuns ca şi cum ai fi avut şi altceva în gând, spuse el. Dacă te-ai răzgândit, nu te teme să mă anunţi.

- Nu, nu m-am răzgândit. Tocmai îmi făceam bagajul.

- Nu te culca, totuşi, prea târziu. Ne vedem dimineaţă. Noapte bună, Imelda.

- Noapte bună.

A doua zi dimineaţă, când veni Charles după ea, Sam plecase deja, după ce vorbiseră câteva minute, iar doamna Walsham tocmai despacheta nişte chinezării.

- E această doamnă destul de competentă pentru a-ţi ţine locul? întrebă el imediat ce porni motorul.

- Nu chiar, dar Sam va fi acolo aproape tot timpul.

Charles nu răspunse. După un timp întrebă, schimbând subiectul:

- Ai mai fost cu avionul?

- Nu, niciodată. Abia aştept să văd cum e.

Aeroportul era destul de nou. Norfolk acceptase destul de târziu acest avantaj al civilizaţiei.

Imelda fusese o dată în aeroportul din Londra, deşi nu zburase niciodată, aşa că, în comparaţie cu ceea ce văzuse acolo, acest aeroport îi

păru incredibil de mic.

Cu câteva minute înaintea sosirii avionului, prietenul lui Charles îşi făcu apariţia, salutând zâmbitor.

După ce Charles făcu prezentările, cei doi bărbaţi începură să discute despre costurile combustibilului pentru o astfel de cursă, până când stewardesa îi chemă în avion pe cei trei pasageri înscrişi pentru cursa din Norfolk.

Atunci, Imelda se întoarse emoţionată spre Charles, întrebându-se în ce mod să-şi ia la revedere.

Ghicindu-i starea, bărbatul luă iniţiativa şi o prinse de umeri. Apoi se aplecă brusc spre ea şi o sărută pe gură.

- La revedere, dragostea mea, spuse el, în mod cu totul şi cu totul neaşteptat. Ne vom revedea curând.

După asta, se îndepărtă grăbit.

Odată ce avionul îşi luă zborul, Imelda constată că zburând cu un avion mic e mult mai relaxant şi mai plăcut decât într-un gigant care se ridică la o altitudine care îţi dă fiori.

în cea mai mare parte a primului ei zbor însă, mintea i se concentră asupra surprinzătorului mod în care Charles îşi luase rămas-bun de la ea.

De ce a făcut asta? Desigur, nu de ochii lumii. Scrisese în documentele de călătorie că era prietena lui, dar directorului aeroportului era unul dintre prietenii lui cei mai apropiaţi, astfel că, şi dacă i-ar fi spus adevărul, n-avea nicio importanţă pentru el.

Făcuse asta pentru că o văzuse foarte emoţionată şi dorise să-i provoace un şoc pentru a o face să nu se mai gândească atât de intens la zbor? Păruse destul de amuzat când se aplecase spre ea.

La Gatwich, Imelda fu luată sub aripa ocrotitoare a prietenului lui Charles, John Brancaster. Luară prânzul împreună şi cum Charles îi

spusese că ea făcea comerţ cu antichităţi şi cum era el însuşi un colecţionar pasionat, vorbiseră foarte mult despre acest subiect. După asta, însă, inevitabil, discuţia se axă pe subiecte legate de Charles. John îi vorbi, mai ales, despre anii lor de şcoală. îi spuse apoi despre relaţia încordată a tânărului Wingfield cu bunicul său şi cât de mult îl afectase acest fapt.

- Dar de ce nu se înţelegea cu bunicul lui? întrebă Imelda, foarte surprinsă.

- Charles nu ţi-a vorbit niciodată despre asta? Ah, da, presupun că n-a făcut-o, din respect pentru doamna Wingfield. A fost întotdeauna foarte apropiat de bunica sa, iar aceasta a făcut tot posibilul pentru a-i uşura situaţia. Vezi. Bunicul său n-a fost niciodată de acord cu nora sa, care era străină. Nu ştiu exact dacă era franţuzoaică sau italiană. Părinţii mei au întâlnit-o, o dată, pe fugă. După câtva timp, s-a recăsătorit şi s-a dus în ţara ei.

- Lăsându-şi ambii fii aici? întrebă Imelda, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

- Da. După moartea soţului ei, n-a mai suportat să trăiască la ţară, cu două persoane bătrâne şi doi copii, o viaţă care nu mai avea farmecul dinainte. Ştiu povestea doar din auzite, dar se pare că doamnei Wingfield îi fusese indiferent dacă nora sa îl ia şi pe Charles cu ea. Nu se putuse, însă, despărţi de Piers. Dar, în acelaşi timp, nu vroia să-i despartă pe cei doi fraţi, aşa că l-a luat şi pe Charles în îngrijire.

- Dumnezeule! Ce situaţie.

- Da. Ironia este însă faptul că Charles seamănă fizic cu mama sa, dar are caracterul tatălui lui. Piers avea, din punct de vedere fizic, absolut toate caracteristicile unui Wingfield, dar la caracter semăna cu mama sa. Era la fel de egoist ca ea.

John făcu o pauză pentru a-şi aprinde o ţigară, după care continuă:

- Piers a fost trimis să urmeze şcoala pe care o făcuse înainte şi tatăl său, dar acolo nu ştiu exact ce a făcut că a fost cât pe-aci să fie exmatriculat. Charles a urmat aceeaşi şcoală pe care am urmat-o eu şi a terminat ca şef de promoţie. Chiar şi atunci, însă, bunicul lui a refuzat să recunoască faptul că valoarea lui era de zece ori mai mare decât cea a lui Piers.

- Dar Charles cum se înţelegea cu fratele său?

- Surprinzător de bine, având în vedere faptul că erau totalmente diferiţi. Imediat ce Charles s-a întors de la Cambridge, însă, unde a terminat de asemenea cu toate onorurile, a plecat în străinătate. îi scria bunicii sale regulat, dar până la moartea lui Piers n-a mai vrut să calce pe-aici şi cred că nu poate fi blamat.

- Aveţi idee ce a făcut în tot acest timp în străinătate? Cum şi-a câştigat existenţa?

- Nu. A evitat întotdeauna acest subiect, aşa că nu l-am mai întrebat. Oricum, cunoscându-l pe Charles, cred că şi-a văzut mai departe de cariera lui.

- Am înţeles că după moartea fratelui său s-a retras la Menorca. E un loc în care, un străin, îşi poate continua o carieră?

- Foarte posibil că nu, dar Charles vorbeşte şase limbi străine, aşa că, în mod sigur, i-ar fi fost destul de uşor să continue, şi aici să se ocupe de profesia lui.

Cel de-al doilea zbor trecu şi mai repede ca primul, pentru că acum Imelda se gândi tot timpul la cele discutate cu John despre Charles, la masa de prânz. începea să înţeleagă acum de ce de-atâtea ori părea să fie cufundat într-o lume a lui. O astfel de copilărie e normal să-l fi făcut foarte rezervat. Chiar dacă bunica lui i-a fost întotdeauna aproape, ostilitatea bunicului lui şi modul în care-l favorizase tot timpul pe fratele său nu

putea să nu lase urmări în sufletul lui. Toate acestea i-au influenţat, desigur, caracterul şi probabil a avut ceva resentimente în trecut, ceea ce-l face să se simtă şi mai obligat să aibă grijă de cei trei copii ai fratelui său. Poate le refuză nişte lucruri - cum e situaţia cu orele de călărie pentru Sophie, dar le acordă tot timpul şi tot interesul.

Imelda era convinsă că o astfel de copilărie l-a făcut să fie foarte rezervat şi cu femeile. Citise asta undeva, reflectă Imelda. Copiii privaţi de iubire, în viaţa lor adultă stabilesc foarte greu o relaţie durabilă cu cineva. Totuşi, se gândi ea, asta face probabil ca atunci când iubeşte pe cineva s-o facă într-un mod foarte profund.

Cu toate că sărutul lui fusese deosebit de cald, Imelda nu era convinsă că Charles lăsase garda jos pentru ea.

Capitolul 9

Prima imagine care i se relevă în faţa ochilor, odată ajunşi deasupra insulei Menorca, fu coasta calcaroasă şi aproape lipsită de vegetaţie.

Aeroportul era şi el extrem de mic, iar feţele grupului compact care formau suita celor care aşteptau zâmbitori sosirea pasagerilor, erau doar de tip spaniol.

Contrariată, Imelda se uită în jur cu atenţie, când îl văzu pe Henry alergând spre ea:

- Unde sunt ceilalţi? întrebă tânăra, trăgând cu greu valiza după ea.

- Doar eu şi Paco suntem aici. Fetele s-au dus la o aniversare la Binibeca, iar bunica are o durere de cap atât de mare că nu s-a putut deplasa, aşa că m-a rugat pe mine să vin să vă întâmpin. Aţi călătorit bine?

- Da. Au fost nori deasupra Franţei, dar am văzut, totuşi, Pirineii.

în parcare, Henry i-l prezentă Imeldei pe Paco, un tânăr indigen care nu vorbea deloc engleza.

- E fratele Mariei, explică Henry. Maria e femeia care are grijă de Na Vell, când niciunul dintre noi nu e aici.

După ce părăsiră aeroportul, merseră câteva mile pe o şosea principală, după care intrară pe un drum de ţară, insipid şi arid. Apoi cotiră pe o stradă lăturalnică, flancată de un perete stâncos, pe care Imelda îl observase încă din avion. Dintr-o dată, la capătul drumului, se ivi o poartă greoaie de lemn, arsă de soare.

- Na Vell pare puţin izolat, comentă Imelda, după ce trecură prin cea de-a două poartă. Există un telefon, acolo?

- Nu cred că e nici o familie, care să aibă telefon în Menorca, spuse Henry.

- Ce se întâmplă dacă avem o urgenţă, atunci? Dacă trebuie să chemăm un medic?

- Cred că trebuie să mergem până la cel mai apropiat hotel. Sau, poate, sunt telefoane şi la magazine. Cred că abia aştepţi să înoţi, nu-i aşa? schimbă Henry subiectul.

O jumătate de oră mai târziu, Imelda îl însoţi pe Henry pe o plajă izolată din apropierea casei.

Imelda n-o văzuse încă pe doamna Wingfield, pentru că, de îndată ce ajunsese la Na Vell, Maria îi spuse cu o mimică extrem de expresivă că señora doarme şi a lăsat instrucţiuni să nu fie deranjată.

După aceea, femeia spaniolă o conduse pe Imelda într-un dormitor mic, dar foarte plăcut, iar Henry o lăsă puţin singură, pentru a se schimba în costum de baie.

- Va trebui să aveţi grijă să nu staţi prea mult la soare, spuse el, când ajunseră pe plaja plină de umbrele. Bunica a fost foarte grijulie cu noi, în prima zi. V-aţi adus nişte ulei de plajă?

- Da, spuse Imelda scoţând o sticluţă cu ulei de plajă din geanta cu care venise.

- Ştiţi, cumva, când vine unchiul Charles? E mult mai amuzant când e şi el cu noi.

- Peste două săptămâni, cred.

în timp ce băiatul o zbughi în apă, Imelda începu să-şi maseze corpul cu ulei, întrebându-se ce făcea Charles la acea oră.

Apa mării îi păru incredibil de rece în primul moment, în comparaţie cu temperatura ridicată a aerului. După câteva minute însă începu să se acomodeze şi înotă fericită spre larg.

- Nu mai foloseşte nimeni această plajă? îl întrebă Imelda pe Henry care se apropiase de ea, râzând mulţumit văzând-o cum pluteşte pe spate.

- Nu e plaja noastră. Vin şi localnicii aici, câteodată. Străini, n-am văzut încă. Nu-i aşa că-i un loc grozav?

- Da, e foarte plăcut, recunoscu Imelda, străduindu-se să se concentreze asupra priveliştii.

Şi ei îi lipsea Charles la fel de mult ca lui Henry, dar nu vroia să se gândească acum cât de trist va fi când va pleca de aici, în ziua în care Charles tocmai îşi va începe vacanţa în aceste locuri minunate.

Soarele îşi pierduse mult din putere când Imelda şi Henry se întoarseră la Na Vell şi o găsiră pe doamna Wingfield bându-şi cafeaua la umbră, lângă peretele de est al casei.

- Draga mea copilă, spuse ea, imediat ce-i văzu venind. Ce fericită sunt să te am aici, cu mine. Te rog să mă ierţi că nu te-am aşteptat la aeroport. Nu sufăr prea des de dureri de cap, dar azi- dimineaţă tocmai am avut una incredibil de puternică. Din vina mea, probabil. Am băut prea mult vin şi chorizo la cină, aseară. Din fericire, a trecut. Henry a fost o gazdă bună?

- Ah, da, excelentă, spuse Imelda zâmbind şi privind cu afecţiune spre băiatul care le urmărea cu bucurie. M-a învăţat să folosesc tubul cu oxigen. Vă simţiţi într-adevăr, mai bine, doamnă Wingfield? Sper că nu v-aţi dat jos din pat din cauza mea.

- Nu, draga mea. Mă simt perfect, acum. Trebuie că eşti însetată, după atâta înot. Henry, vrei, te rog, să-i spui Mariei să ne aducă o carafa cu limonadă rece? Charles a adus aici un frigider şi a pus lumină electrică, aşa că ne bucurăm de tot confortul vieţii moderne chiar şi într-un astfel de loc.

Puţin după apusul soarelui, Fanny şi Sophie fuseseră aduse acasă de către tatăl fetei la a cărei aniversare participaseră. Discutară câteva minute, râzând şi bând limonadă rece, după care plecă în direcţia din care venise Maria cu o oră mai înainte.

Cea mai apropiată fermă era la vreo şapte kilometri, ceea ce o făcu pe

Imelda să se îngrijoreze în legătură cu posibilitatea de a da un telefon urgent.

Pentru că doamna Wingfield arăta destul de obosită, Imelda o ajută pe Maria să pună cina.

Mai târziu, după ce copiii se duseseră la culcare, Imelda o însoţi pe doamna Wingfield pe terasa construită de Charles în prelungirea vechii case.

- Mă bucur foarte mult că ai acceptat să vii aici. Copiii sunt plini de energie şi fără ajutorul fiicei mele nu m-aş fi descurcat cu ei. în plus, clima asta mă secătuieşte de tot. Te simţi bine într-un astfel de climat, Imelda?

- Nu ştiu încă. N-am mai fost niciodată în vacanţă, până acum. După moartea tatălui meu nu ne-am mai putut permite aşa ceva.

în următoarele zile, Imelda constată însă că nu doar căldura, ci toată atmosfera insulei îi făcea extraordinar de bine.

îi plăcea nespus să meargă dimineaţa, la prima oră, să joace badminton cu Henry. Adora marmelada cu pâine caldă, făcută în cuptorul din curtea casei, care era atât de diferită de cea făcută în fabrică. îi plăcea să iasă din apa mării şi să se aşeze udă pe prosopul aşezat pe nisip, lăsând soarele să-i usuce stropii plini de sare care-i alunecau mângâietor pe trup. Adora să lâncezească în patul din camera ei, după-prânz, când doamna Wingfield insista ca toată lumea să-şi facă siesta.

La sfârşitul primei săptămâni de vacanţă, Imelda era deja destul de bronzată pentru a-şi permite să stea până seara pe plajă, fără să mai îmbrace altceva în afara costumului de baie.

într-una din zile, când copiii se duseseră cu Paco la Alayor, un oraş vecin unde puteau să-şi cheltuiască banii de buzunar pe dulciuri specifice insulei, Imelda se duse singură la plajă. După câteva minute de stat la soare, cu ochii închişi, auzi pe cineva în spatele ei, interpelând-o în

spaniolă.

Speriată, deschise imediat ochii şi nu mică îi fu surpriza când îl văzu pe Charles aplecat deasupra ei.

- Charles, cum se face că ai venit atât de repede? exclamă ea, bucuroasă.

Era prima oară că îi spunea pe nume, dar amintirea sărutului fierbinte pe care i-l dăduse la despărţirea de pe aeroport o făcu să nu i se mai poată adresa atât de distant ca înainte.

Charles observă schimbarea şi zâmbi mulţumit, înainte de a-i răspunde:

- Am putut să vin mai repede decât am anticipat. Cum te simţi aici? întrebă el, mângâindu-i uşor coapsele.

- Bine, spuse ea, emoţionată. îşi dădea seama că stau foarte aproape şi pot fi văzuţi, dar pur şi simplu nu se putea îndepărta. Era un şoc mult prea plăcut să-l vadă acolo.

- Eşti fierbinte, spuse el, continuând s-o mângâie. Şi sărată, adăugă după ce îşi lipi scurt buzele de umărul ei. Am venit cu avionul de două şi pentru că n-am găsit nimic care să mă aducă până aici, am venit pe jos. Unde e niños?

Acesta era unul dintre cuvintele pe care Imelda le învăţase deja acolo.

- A plecat cu copiii la Alayor, iar doamna Wingfield e cu Maria la nişte persoane care au câteva lucruri din timpul ocupaţiei engleze. Ai prânzit? Pot să vin în casă şi să-ţi încropesc ceva de mâncare.

- Cred că mai întâi de toate am nevoie să fac un duş şi să-mi schimb hainele. Am fost la Londra toată ziua de ieri şi toată dimineaţa de astăzi, spuse el, uitându-se la pantalonii negri, de la costumul pe care-l purtase până aici. Iar acum, continuă el, privind lung bikinii Imeldei, simt nevoia să fiu dezbrăcat complet.

Douăzeci de minute mai târziu, Charles intră în bucătărie, îmbrăcat doar în pantaloni scurţi, albi, şi un tricou verde-deschis, arătând exact ca un băştinaş.

- Dumnezeule, ce piele maronie ai!. Eu nu sunt atât de închisă la culoare nici după aproape două săptămâni de plajă, spuse Imelda, comparând încheietura mâinii ei cu a lui.

Nu-l văzuse niciodată atât de sumar îmbrăcat şi era surprinsă să vadă că avea un corp atât de atletic.

Charles se duse direct la frigider.

- Ah, boquerones ! Iţi place asta? întrebă el, întinzând bolul spre ea.

Imelda încuviinţă şi acceptă oferta.

- M-am obişnuit repede cu mâncarea de aici, dar totuşi, pâinea a devenit favorita mea. Cred că m-am îngrăşat.

- Dacă e aşa, atunci îţi stă foarte bine, spuse Charles cu o strălucire aparte în ochi.

Imelda îşi aminti atunci de sărutul lui de la aeroport şi-l întrebă cu respiraţia întretăiată.

- Vrei să mănânci salata pe terasă?

Charles încuviinţă şi în timp ce îşi luă prânzul, îi spuse:

- Straniu. Nu m-ai întrebat ce se mai aude cu magazinul tău.

Imelda realiză atunci că Victoriana îi ieşise cu totul din cap din momentul în care sosise aici.

- Mi-am spus că dacă e ceva în neregulă mă anunţi tu.

- Am câteva rânduri din partea celui care are grijă de magazinul tău. Mă duc să ţi le aduc.

în momentul în care se întoarse, Imelda îi spuse:

- Acum că eşti aici, nu e nevoie ca eu să mai rămân.

- Te grăbeşti să pleci acasă?

- Nu, dar.

- Atunci, de ce ai face-o?

- Am un motiv. Nu mai e nicio cameră liberă aici. Tu unde vei dormi?

- într-un pat de campanie, aici, pe terasă, unde aş fi dormit chiar dacă ar fi fost toată casa goală.

Apoi ciuli urechile şi spuse zâmbind:

- Avem vizitatori.

„Vizitatorii" se dovediră a fi doamna Wingfield şi Maria, întorcându-se acasă cu corpul unei trăsurici aşezat cu grijă pe un cărucior de copil.

La vederea lui Charles, Maria se animă dintr-o dată şi se angajă într-o conversaţie deosebit de veselă.

- Ce amuzant, Imelda, spuse doamna Wingfield. întotdeauna mi-am dorit să mă plimb cu o trăsurică de felul acesta şi uite unde era ceea ce am sperat dintotdeauna să găsesc. în plus, am găsit o vestă bărbătească, din secolul optsprezece, de toată frumuseţea şi un şorţ tradiţional de mătase, din perioada georgiană timpurie. Charles spuse ea apoi, ca şi cum abia atunci l-ar fi observat. Ce minunat că ai venit mai repede; Imelda va avea astfel prilejul să vadă câte ceva din viaţa de noapte a insulei. Cred că prima ei săptămână aici a fost foarte departe de ceea ce se numeşte în mod obişnuit o vacanţă.

- Ah, dar nu m-am plictisit deloc, protestă Imelda.

- Ştiu că nu, draga mea. Eşti prea inteligentă ca să te poţi plictisi, răspunse doamna Wingfield cu căldură. Asta nu înseamnă însă că nu te-ai fi putut distra mai mult, dacă aveai aici pe cineva care să iasă cu tine seara. Acum că Charles e aici, poţi vedea nişte spectacole de flamenco, în vreun club de noapte în aer liber, la San Luis. Am fost o dată într-unul, dar am uitat cum se numeşte, spuse ea, uitându-se apoi întrebătoare spre nepotul ei.

- Sa Tanca, răspunse Charles, dar era foarte dificil pentru Imelda să-şi dea seama dacă această sugestie îi făcuse plăcere sau nu.

- Cred că sunt aici o mulţime de fete spaniole care ar fi mult mai fericite decât mine dacă Charles le-ar duce într-un astfel de club, răspunse Imelda.

- Fetele spaniole nu ies însoţite de străini, ripostă el, în special de străini englezi, care nu au o reputaţie prea bună aici. Orice englez e considerat o escortă periculoasă pentru fete. Dacă m-ar fi interesat să fiu aici cu vreo fată, aş fi ales una de naţionalitatea mea, care e capabilă să mă înţeleagă şi să-mi respecte dorinţele.

- Da, mă tem că e ceva adevăr în spusele lui Charles, interveni doamna Wingfield. Englezii au reuşit să-şi facă o reputaţie cât se poate de proastă pe insulă. De pildă, cei din generaţia mea aveau reputaţia că beau prea mult, pentru că foarte mulţi dintre ei chiar făceau asta, iar tinerele englezoaice sărace, care vin aici în vacanţe ieftine, sunt un adevărat magnet pentru tinerii insulari, care au auzit o serie întreagă de lucruri despre societatea noastră actuală mult prea permisivă şi care speră să se distreze cu o englezoaică într-un mod cum nu şi-ar putea permite cu o fată de aici.

Conversaţia fu întreruptă de zgmomotul unei maşini care tocmai atunci opri în faţa casei.

- Cred că e Paco, aduce copiii acasă, spuse Charles şi se grăbi să le iasă în întâmpinare.

- Charles pare foarte mulţumit de viaţa sa, spuse doamna Wingfield. E întotdeauna extrem de greu să-ţi dai seama ce e cu el, dar sunt convinsă că în ultima perioadă n-a prea fost în apele lui. Poate îl îngrijorează politica actuală. Sper să-şi mai revină, în perioada în care va sta aici. O să-i prindă bine să stea puţin departe de problemele ministerului. Pe vremea soţului

meu nu erau atât de multe documente de întocmit şi atât de încurcate. Uneori, Charles e nevoit să stea până după miezul nopţii, pentru a le rezolva.

Profitând de venirea copiilor, Imelda se retrase în camera ei pentru a citi cele două scrisori pe care Charles i le adusese din Anglia.

„ Totul e în regulă, aici, deci n-ai de ce să-ţi faci probleme" - scria doamna Walsham.

Scrisoarea lui Sam, însă, o puse pe gânduri. De când se despărţiseră nu se mai gândise niciun moment la sărutul pe care i-l furase în noaptea aceea, în faţa casei lui. Nu pomenea nimic despre asta în scrisoare, dar tonul pe care-i scria era deosebit de cald şi Imelda se simţi vinovată că nu se mai gândise la omul care făcuse atâtea pentru ea şi fără ajutorul căruia n-ar fi putut fi acum, aici, într-o insulă atât de idilică.

Lăsând-o pe Maria peste noapte cu copiii, Charles o invită pe Imelda şi pe doamna Wingfield într-un restaurant pe malul mării, la Villacarlos.

Restaurantul nu era foarte frecventat de către străini, dar era plin de localnici şi, în plus, erau o mulţime de militari care stăteau de strajă în apropiere, locul fiind aşezat pe coasta de est a insulei.

La intrarea în local, doamna Wingfield păşi înaintea Imeldei, iar Charles se aşeză imediat alături de ea, pentru a-i deschide uşa. Astfel, Imelda rămase în spate, în focul tuturor privirilor care o analizară cu o curiozitate ieşită din comun.

Când se aşezară la masă, tânăra mai avea încă obrajii roşii de jena care pusese stăpânire pe ea, iar Charles, observând, comentă amuzat:

- Va trebui să te obişnuieşti cu asta, îi şopti Charles, aplecându-se spre ea.

Interiorul restaurantului era în genul unui culoar lung şi îngust, cu mobilier rustic, podeaua din scânduri şi pereţii acoperiţi cu reclame de

băuturi. Mâncarea fu servită însă cu multă eleganţă şi, deşi era încântată de gustul acelui foarte special canelones care-i fusese pus în faţă cu voie bună şi amabilitate, Imelda nu putu să nu remarce privirile celor patru tineri de la masa alăturată, care se uitau la ea ca şi cum n-ar mai fi văzut niciodată o femeie până atunci.

Poate ar fi trebuit să se simtă flatată, îşi spuse ea, dar privirile lor nu reuşeau decât s-o enerveze. Chiar şi în momentul când li se puse în mijlocul mesei un bol mare cu midii, ei continuară s-o fixeze.

După cină, se plimbară puţin pe faleză, la lumina lunii, şi Charles îi spuse Imeldei amuzat:

- îţi displac avansurile făcute de bărbaţii spanioli? întrebă el. Am observat că ai fost puţin cam nervoasă în timpul cinei. Dacă le-aş fi spus celor patru băieţi să înceteze să te mai fixeze, ar fi fost surprinşi şi s-ar fi simţit ofensaţi. Femeile spaniole sunt obişnuite să facă ochi dulci. Pentru ele nu înseamnă nimic.

- Da îmi dau seama că nu înseamnă nimic pentru multe persoane, dar mi se pare nepoliticos să te uiţi la cineva de parc-ai vrea să-l mănânci, în timp ce-şi ia masa.

- Mi-am perecut noaptea cu nişte prieteni spanioli la Londra, spuse Charles râzând. Fata lor a declarat că sunt un englez neinteresant. Unui spaniol n-ar fi îndrăznit să-i spună asta, niciodată, adăugă el, sărutând-o pe Imelda pe gât, în ciuda prezenţei bunicii lui.

Mai târziu, în maşină, stând alături de Charles, Imelda se întrebă cât timp va mai trece până când o va săruta cu adevărat. Era sigură că o va face, mai devreme sau mai târziu.

Ceea ce nu ştia încă, era dacă era serios în toate aceste porniri, sau dacă doar se juca.

Totuşi, în zilele care urmară, deşi avusese multe ocazii, Charles nu o

atinse decât întâmplător.

Plecaseră cu toţii la un picnic la Monte Toro şi, în timp ce urca grăbită pentru a-i ajunge pe copii, Charles o prinse de mână pentru a o ajuta să treacă peste nişte stânci.

în altă zi, într-o excursie la Ciudadela, un oraş din vestul insulei, o prinse de cot pentru a o opri să traverseze. Altă dată, când s-a julit la genunchi, în timp ce juca badminton, îi curăţă rana şi i-o pansă.

Dar în nopţile calde şi liniştite luminate de lumina lunii nu se gândi niciodată să facă dragoste cu ea, în ciuda faptului că se iviseră nenumărate posibilităţi.

în cea de-a patra zi de la sosirea lui, se deciseră să meargă la Mahon, capitala insulei. Doamna Wingfield vroia să-şi cumpere nişte pantofi, iar copiii vroiau să cumpere dulciuri şi ilustrate, pentru a le trimite acasă, pentru domnul şi doamna Betts. La rândul lui, Charles vroia să cumpere peşte pentru proviziile casei şi vin de la bodega de la care mai cumpărase şi altă dată.

- N-ai vrea să vezi nişte magazine cu vechituri în timp ce suntem la Mahon? o întrebă Charles pe Imelda, zâmbind.

- Oh, există aşa ceva, acolo? Eu credeam că în Spania sunt doar două extreme: marile magazine şi dughenele cu suveniruri pentru turişti, toate pline de armuri de plastic.

- Da, există şi astea. Dar, ca în orice altă parte, străzile lăturalnice pot ascunde comori. Cele mai multe lucruri pe care le am aici, le-am cumpărat din magazinele de „vechituri".

- Nu-mi spune că asta ai cumpărat-o dintr-un astfel de magazin, spuse ea, analizând cu atenţie o farfurie de pe perete, cu marginea înflorată, citind cele scrise în mijloc: „ Himmlisch lächelt mir die Au, denk ich dich als meine Frau."

- Nu. Asta am primit-o cadou, în Elveţia.

- Ce înseamnă?

Momentan, erau singuri în sufragerie şi Charles o fixă cu o privire stranie şi spuse:

- înseamnă.,, Lanurile toate îmi par grădini ale Raiului, când mă gândesc că ar fi posibil să-mi fii soţie".

Dacă ar fi avut vreun dubiu în a ceea ce simte pentru el, aceste cuvinte ar fi convins-o.

înainte însă ca Charles să apuce să mai spună ceva, Henry intră în grabă în încăpere, urmat de Maria, care-i spuse lui Charles ceva în spaniolă.

întâmplarea făcu în aşa fel încât planurile lor pentru acea zi să fie schimbate, astfel că nu mai ajunseră la magazinul de antichităţi.

Erau în drum spre acesta, când Charles se întâlni cu un cunoscut, care insistă foarte mult să meargă cu toţii cu el, să bea ceva împreună la o cafenea pe Explanada şi care, de asemenea, îl invită pe Charles să participe, împreună cu Imelda, la o perecere pe care o dădea în acea noapte.

După un timp, însă, sfârşiră cu discuţiile şi chemară copiii care se jucaseră până atunci în grădină, pentru că mai aveau cu toţii şi alte lucruri de făcut în capitală, chiar dacă Mahon era o capitală în miniatură şi orice făceai ajungeai la plajă.

Era trecut de nouă şi jumătate, când Charles şi Imelda plecară la petrecere, care se ţinea într-o fostă casă de fermă, transformată acum în club, de unul dintre fanii urbanizărilor.

Charles nu vorbise aproape deloc tot drumul, şi Imelda acceptă bucuroasă această tăcere. Şoseaua nu era aglomerată la acea oră şi tânăra londoneză admiră în linişte luminile care se vedeau, ici, colo, în depărtare.

Când ajunseră, bărbatul trase încet maşina în faţa porţii şi opri.

Imelda se uită repede spre clădirea unde se ţinea petrecerea, întrebându-se dacă rochia ei era potrivită. O cumpărase în Ciudadela, sperând că modelul şi culoarea îi vor pune foarte bine în evidenţă bronzul pielii. Era albă, cu o bretea subţire de smarald în jurul gâtului.

încă din momentul în care intrară în club, Imelda îşi dădu seama că nu se va simţi bine. La Na Vell, Charles avea un casetofon, la care îşi punea casete cu muzică spaniolă, cântată la chitară şi celebrele cante jondo din Andaluzia. Aici se pusese la maximum muzică pop. în plus, era un fum să-l tai cu cuţitul. De aceea, când Felix îi propuse să iasă puţin pe terasă, ea acceptă.

Felix intenţiona să transforme acest loc în ring de dans. în timp ce-i vorbi despre planurile lui, Felix începu s-o mângâie pe umeri. Aceasta înmărmuri. Bărbatul era destul de bătrân pentru a-i putea fi tată. Nu se gândea că Charles s-ar putea înfuria? Nu că Charles i-ar fi acordat prea multă atenţie în ultima oră, se gândi ea, dar, oricum, un asemenea gest era total deplasat. Charles era prins de o bună bucată de vreme cu o fată de tip nordic, care veni spre el imediat ce-l observă şi-l sărută pe ambii obraji. In mod evident, erau prieteni vechi. Probabil chiar mai mult decât prieteni, îşi spuse Imelda, urmărindu-i cum dansează împreună.

Dacă Felix ar fi fost mai tânăr, ar fi dansat şi ea la fel cu el. Pentru că era însă cu atâţia ani mai mare decât ea, căută să se comporte cu tact. O judeca în mod greşit şi asta o exaspera, mai mult decât o înfuria.

După ce reuşi să-l convingă pe Felix, în modul cel mai diplomatic cu putinţă, să se întoarcă în sala în care avea loc petrecerea, constată că Charles şi Birgitta dispăruseră.

Imelda se gândi atunci să nu mai piardă timpul aşteptând ca cei doi să se-ntoarcă şi când un tânăr spaniol veni s-o invite la dans, tânăra aceptă cu

un surâs plin de strălucire, mai ales că tocmai atunci îl văzu pe Charles reintrând în încăpere.

- Oh, bună, Charles. Te-ai întâlnit cu Jaime? întrebă ea în momentul în care se apropie.

Birgitta nu se întoarsese cu el.

In loc de răspuns, Charles desprinse mâinile tânărului de pe coapsele Imeldei şi spuse cu răceală:

- Te rog să ne ierţi, señor. Trebuie să plecăm.

O prinse apoi pe Imelda de cot, trăgând-o spre locul unde parcase maşina.

Ajunseseră pe la jumătatea drumului spre Na Vell, când Imelda simţi că nu mai suporta tăcerea care se lăsase între ei, aşa că spuse răspicat:

- Nu înţeleg de ce te-ai înfuriat pe mine. Trebuie să te informez că în timp ce tu te plimbai cu elveţianca ta sau ce-o fi fost, eu a trebuit să mă apăr de avansurile prietenului tău Felix.

Charles strânse volanul cu putere în mâini şi, pentru o clipă, Imelda avu impresia că vrea să oprească maşina. Apoi se răzgândi şi spuse cu asprime:

- Dacă ai cochetat şi cu el cum ai cochetat cu tânărul care te-a invitat la dans, nici nu mă mir.

- N-am cochetat cu niciunul dintre ei, răspunse Imelda, nervoasă. Dacă cineva a cochetat în seara asta, atunci aceasta a fost Birgitta.

Charles nu răspunse nimic, pe moment, dar după câteva clipe începu să râdă foarte tare.

Un râs nervos.

Totuşi, până ajunseră la Na Vell nu mai scoase niciun cuvânt, iar Imelda nu mai rupse tăcerea.

După ce ajunseră în faţa casei şi Charles opri maşina, Imelda nu-l

aşteptă şi urcă în fugă scările. Uşa de la intrarea principală, însă, se deschidea destul de greu, astfel că Charles o ajunse din urmă şi-i blocă intrarea.

-Aşadar eşti geloasă pe Birgitta, comentă el, amuzat.

Lumina lunii relevă imediat scânteile din ochii lui şi zâmbetul de pe buze.

-N-ai de ce.

- Nu! replică Imelda, ca o reacţie involuntară la mişcarea pe care o făcu el, s-o ia în braţe.

Ignorând strigătul ei, Charles o apropie şi mai mult de pieptul lui.

Fata însă reuşi să se desprindă şi alergă în camera ei.

Mai târziu, stând întinsă în pat şi gândindu-se la cele întâmplate, Imelda regretă din tot sufletul că nu rămăsese în braţele lui Charles.

O făcuse instinctiv. Probabil din cauza faptului că era convinsă că tot acest comportament al lui era doar un simplu joc.

Ziua următoare fu de-a dreptul un coşmar.

Totul începu în momentul în care doamna Wingfield o întrebă, la micul dejun, cum fusese petrecerea.

- Te-ai distrat?

- Da. Foarte.

- Da, o petrecere de neuitat, adăugă Charles, ironic.

Din fericire, nici bunica lui şi nici copiii nu sesizară tonul lui sarcastic.

Charles o evită toată ziua, iar Imelda încercă să se concentreze, ca de obicei, asupra discuţiilor cu doamna Wingfield şi chiar reuşi, mai mult sau mai puţin.

La un moment dat, îşi ridică ochii spre farfuria elveţiană de pe perete şi îşi aminti căldura din vocea lui Charles când îi tradusese fraza scrisă în

mijlocul florilor pictate.

Regreta acum din tot sufletul comportarea nebunească din seara precedentă.

Toată ziua îşi spuse că probabil l-a judecat greşit, iar între ei se produsese astfel o ruptură ireparabilă.

Charles era cufundat în paginile unei cărţi, când doamna Wingfield îi spuse:

- Charles, ar trebui să cumpărăm o masă nouă.

Auzindu-şi numele, Charles îşi ridică privirea, uitându-se mai întâi la bunica sa, după care îşi mută ochii la Imelda. Pentru o clipă, privirile li se întâlniră, dar Imelda nu putu citi altceva în ochii lui decât indiferenţă.

- Mă doare capul îngrozitor, anunţă Imelda. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, spuse Imelda, adresându-se doamnei Wingfield, aş vrea să mă retrag în camera mea.

- Da, sigur, înţeleg, replică aceasta. Ai ceva pentru cap? Ceva aspirine, sau aşa ceva. Dacă nu.

- Am ceva pastile, mulţumesc. Noapte bună. De dragul doamnei Wingfield, se întoarse apoi spre Charles şi-i spuse şi lui noapte bună.

Spre surpriza ei, el era deja în picioare, pentru a-i deschide uşa. Când se apropie, îi spuse:

- Imelda.

- Da, răspunse ea, cu privirea plecată, pentru ca el să nu-i poată vedea lacrimile care-i inundară ochii.

- Sper că te vei simţi mai bine mâine dimineaţă. Noapte bună.

Tonul lui era curtenitor, dar rece.

Capitolul 10

Ziua următoare păru la început la fel de anostă, dar puţin înainte de prânz Henry veni în fugă pe plajă şi anunţă, foarte agitat, că a venit poliţia

la ei şi Maria face istericale.

- Ce dracu se întâmplă? exclamă Charles, ridicându-se în picioare.

- Mi se pare că e ceva în legătură cu Imelda, spuse Henry. Singurul cuvânt pe care l-am înţeles a fost seniorita şi l-au repetat de câteva ori.

- în acest caz, e mai bine să vii cu mine, Imelda, spuse Charles cu răceală, uitându-se în direcţia tinerei care stătea întinsă pe iarbă, la soare.

- Voi nu, le strigă doamna Wingfield copiilor, văzând că erau gata să-şi urmeze unchiul.

- Ah, bunicuţo, vrem să vedem şi noi poliţia, protestă Sophie.

- Poate mai târziu. Acum, nu.

La jumătatea drumului spre casă, Imelda se opri.

- Care-i problema? întrebă Charles, care venea în urma ei.

Imelda se întoarse îngrozită spre el:

- Familia mea. E posibil să fi avut vreun accident de maşină şi poliţia de aici să fi fost anunţată?

Charles îşi puse o mână pe umărul ei, iar cu cealaltă îi prinse degetele şi i le mângâie ocrotitor.

- Nu poate fi nimic serios, spuse el, pe un ton liniştitor.

Motocicletele poliţiei străjuiau curtea de o parte şi de alta, iar ei erau cu Maria în sufragerie, vorbind toţi odată.

Charles intră primul înăuntru, încercând s-o potolească pe femeia spaniolă, care ţipa melodramatic, după care întrebă ceva, adresându-se unuia dintre gardieni. Bărbatul răspunse, iar Charles se întoarse imediat spre Imelda.

- Familia ta n-a păţit nimic.

- Mulţumesc lui Dumnezeu, răspunse încet Imelda.

- Eu m-aş aşeza în locul tău, răspunse Charles, după care avu o scurtă conversaţie în spaniolă, cu poliţiştii şi-i dădu Mariei nişte ordine scurte.

Apoi, se întoarse spre Imelda.

-Au primit un mesaj din Norfolk. Au fost nişte probleme la magazin.

- Ce probleme?

- Un incendiu. N-au alte informaţii, dar se pare că pagubele sunt destul de mari şi eşti somată să te întorci în Anglia cât mai repede cu putinţă.

Maria se întoarse cu o sticlă cu fundador şi câteva pahare.

Fiecare dintre poliţişti luă câte un pahar plin cu licoarea revigorantă şi sorbi pe îndelete.

Erau îmbrăcaţi toţi în uniforme negre, peste care aveau încinsă câte o curea de piele, dar imediat ce-şi dădură jos căştile nu mai arătară atât de înfricoşători.

- Bea puţin coniac, o sfătui Charles pe Imelda, punându-i un pahar în mână. Eu cobor pe plajă să-i spun bunicii ce s-a întâmplat. N-o să lipsesc mai mult de un minut sau două. Nu te-ngrijora. Te voi ajuta cu tot ceea ce va fi necesar.

După plecarea lui, Maria îi luă mâinile şi încercă să-i demonstreze simpatia ei, într-un mod foarte patetic. Se adresă apoi poliţiştilor, repetând de câteva ori numele:„Don Carlos” şi „Seniorita Imelda”, dar în ce context anume, tânăra nu reuşi să-nţeleagă.

Bându-şi încet coniacul oferit de Charles, Imelda se gândi nu atât la pagubele pe care le suferise, cât la modul în care această întâmplare încheia disensiunile dintre ei.

în timp ce Charles, copiii şi doamna Wingfield se apropiară, poliţiştii se pregătiră să plece.

După ce rămaseră singuri, Charles ţinu să-i explice Imeldei unul din obiceiurile din Menorca. Poliţiştii lăsară mai mult de jumătate din băutură în pahare, nu pentru că-şi făceau probleme că erau în timpul serviciului, ci

pentru că acolo nu era politicos să consumi tot din ce ţi se oferea.

După ce zgomotul motocicletelor se stinse, doamna Wingfield spuse, compătimitoare:

- Sunt foarte tristă pentru cele petrecute, draga mea. Mă întreb cum anume s-au întâmplat, toate astea. Charles, n-ai putea să-l suni pe sergentul Saxtead şi să-l descoşi în legătură cu acest fapt?

- Da, chiar aşa m-am gândit şi eu să fac, răspunse el, după care se uită la ceas, gânditor. Mă întreb ce şanse avem să putem lua un avion spre Anglia azi sau mâine. Probabil toate biletele sunt vândute încă de acum o săptămână. Fără o rezervare prealabilă, e imposibil să pleci de aici, în sezonul turistic.

- Cu maşina, în cât timp se poate ajunge?

- în patruzeci şi opt de ore şi Imelda ar ajunge epuizată după un astfel de drum. într-un fel sau altul, trebuie să mergem cu avionul.

- Dar nu e necesar să te întorci şi tu în Anglia, spuse Imelda.

- Draga mea, sper că nu-ţi imaginezi că te las să te întorci singură în situaţia asta. Nu ţi-am spus, dar şi doamna Walsham şi tânărul Mutford sunt în spital, cu arsuri destul de grave. Nu sunt pe listele critice, dar e totuşi ceva foarte serios. Mă duc până la hotelul din apropiere să încerc să dau nişte telefoane. Mă voi întoarce cât de curând posibil. Vreţi să veniţi şi voi, copii?

După plecarea lui Charles şi a copiilor, cele două englezoaice începură să comenteze veştile primite.

- Nu înţeleg de unde a plecat această nenorocire. Toată instalaţia a fost refăcută şi am controlat totul înainte de plecare, spuse Imelda. Nici doamna Walsham şi nici Sam nu fumează, aşa că nu s-a putut întâmpla din cauza lor.

- Poate unul dintre cumpărători a intrat cu ţigara şi doamna Walsham

n-a observat, sugeră doamna Wingfield.

Charles se întoarse peste două ore şi fu în măsură să le explice totul.

Cum copiii mâncaseră la hotel, fură trimişi la culcare, aşa că în timp ce-şi luară prânzul, Charles le povesti cele aflate la telefon.

Din fericire, mai erau patru locuri libere la avionul care pleca din Menorca în acea seară, la ora zece, iar pe următorul îl vor lua la miezul nopţii, din Gatwich.

- Am vorbit cu John, care a aranjat totul şi vom avea o maşină cu care să ajungem, după aceea, la Norfolk. Vom fi acolo la ora patru dimineaţa, probabil, ceea ce va fi foarte bine, pentru că, astfel, Imelda se va putea odihni puţin înainte de a se duce la spital. L-am rugat pe sergentul Saxtead să anunţe familia Betts că vom ajunge acasă dimineaţă foarte devreme.

- N-ai mai multe informaţii cu privire la incendiu? întrebă doamna Wingfield.

- Da. S-a produs din cauza unei tigăi de prăjit cartofi, foarte unsuroasă.

- Dar eu n-am avut în casă aşa ceva, replică Imelda, extrem de surprinsă.

- Poate avea doamna Walsham şi a luat-o cu ea la magazin, spuse doamna Wingfield.

- Poate, dar. Nu e genul neglijent, se gândi Imelda.

- Se pare că imediat după ce a pus tigaia pe foc a intrat cineva în magazin şi doamna Walsham a uitat tigaia pe foc. Când s-a întors în bucătărie, flăcările cuprinseseră deja aproape tot şi a strigat după ajutor. N-a reuşit însă să mai iasă, pentru că, agitată cum era, s-a împiedicat şi a căzut. Lovitura se pare că a fost destul de puternică, pentru că şi-a pierdut cunoştinţa. Din fericire, Sam a venit imediat după aceea şi a reuşit s-o salveze. După ce a scos-o pe doamna Walsham din bucătărie, Mutford a

sunat repede pompierii. Pe urmă a încercat să salveze cât mai mult din lucrurile tale, dar focul s-a extins neaşteptat de repede. La sosirea pompierilor toată partea din spate a casei era în flăcări şi Mutford însuşi trebuia să fie acum salvat.

- Atunci, doamna Walsham nu e foarte grav, cum am înţeles prima dată.

- Nu. Va ieşi din spital într-o zi sau două.

în cursul acelei seri, la ora opt şi jumătate, Paco îi duse pe Charles şi pe Imelda la aeroport.

Din cauza unor probleme tehnice, însă, care nu le-au fost explicate cu lux de amăunte, abia la ora unu pasagerilor li s-a permis intrarea în aeroport şi avionul ateriză la Gatwich abia la ora trei dimineaţa.

Maşina trimisă de John nu era una pe care trebuia să o conducă ei, aşa cum se aşteptase Imelda, ci o limuzină imensă, cu un şofer în uniformă.

Charles prezentă şoferului scuze că-l făcuseră să-i aştepte şi bărbatul îi răspunse surâzând că fusese înştiinţat de întârziere şi trăsese un pui de somn.

Uitându-se spre Imelda, însă, şoferul intră în alertă. Fata era atât de epuizată, încât pur şi simplu îi era imposibil să ţină ochii deschişi.

Imediat după ce intră în maşină, de altfel, adormi brusc.

în momentul în care se trezi din nou, treceau prin centrul oraşului Norfolk şi era deja lumină, iar Charles tocmai îi spunea şoferului pe ce stradă să cotească.

Spre surpriza ei, nu mai stăteau în colţuri diferite, ci erau îmbrăţişaţi, în partea de mijloc a banchetei, iar ea era cu capul pe pieptul lui. Inima începuse să-i bată cu putere în momentul în care constată că auzea cu claritate bătăile inimii lui.

Nu se putu desprinde din braţele lui şi continuă să stea nemişcată, cu

ochii închişi, până când maşina se opri în faţa porţii casei lui Charles.

Atunci, Charles o scutură uşor, spunându-i încet la ureche:

- Trezeşte-te, Imelda, am ajuns.

Fata însă mai rămase câteva clipe la pieptul lui. După asta, îşi frecă ochii şi se desprinse din îmbrăţişare, ca şi cum abia atunci s-ar fi trezit şi nu realizase poziţia în care stătuseră.

înainte de a coborî, însă, îşi întoarse privirile spre el şi-l sărută scurt pe obraz.

-Ai fost foarte bun cu mine.. .îţi mulţumesc.

Văzând expresia ochilor lui, Imelda realiză că motivul pentru care venise cu ea în Anglia nu ţinea doar de amabilitate.

în momentul acela, şoferul deschise portiera şi domnul Betts se grăbi să-i întâmpine.

După un sfert de oră, în timp ce Imelda, Charles şi şoferul îşi luau micul dejun, familia Betts le povesti tot ce se întâmplase în lipsa lor. Le relatară, astfel, cu lux de amănunte, cum se produsese incendiul şi le arătară fotografiile apărute în ,,Eastern Evening News”

După micul dejun, şoferul îşi luă la revedere şi plecă, iar Charles îşi scoase maşina din garaj pentru a o duce pe Imelda să vadă ce-a mai rămas din ,,Victoriana".

Deşi imaginile din ziar o pregătiseră cu privire la dezastrul care se produsese la proprietatea ei, fusese totuşi şocată să vadă în ce hal era acum casa pe care o lăsase în cea mai bună ordine.

Ce nu distrusese focul, fusese stricat de apa folosită pentru stingerea flăcărilor.

- Biata Bessie. Sper că şocul n-a terminat-o şi pe ea, spuse Imelda, bătând la uşa doamnei Medlar, vecina sa.

Bătrâna doamnă era însă în cea mai bună stare. Se pare că după ce n-a

mai fost ea însăşi în pericol, toată situaţia o amuzase cum nu se putea mai mult. îi reţinu mai mult de o oră, pentru a le prezenta viziunea ei asupra întâmplăriii.

- Se pare că, astfel, s-a sfârşit cariera mea de negustor de antichităţi, spuse Imelda, în drum spre spitalul din Norwich. Nu mai am nicio posibilitate să-mi revin, după asta.

-Ai putea vinde locul şi să-ţi închiriezi un alt spaţiu pentru magazin, replică Charles.

- Da, dar unde voi locui? Nu mai am niciun fel de economii.

Charles nu răspunse imediat, dar după câteva momente de tăcere adăugă:

- Cred că se poate găsi o soluţie la această problemă. în timp ce tu îşi vei vizita prietenii, eu mă voi gândi să vedem ce se poate face, spuse el, concentrat asupra drumului.

Imelda îl privi cu coada ochiului şi nu mică îi fu surpriza când văzu pe buzele lui umbra unui zâmbet satisfăcut.

Când fu anunţată că are o vizită, doamna Walsham începu să plângă. Imelda încercă s-o liniştească, dar fără niciun rezultat. Nimic n-o putea convinge pe bătrâna londoneză că cele întâmplate nu sunt un dezastru total.

- Nu l-ai văzut încă pe bietul băiat?

- Nu. Voi merge după aceea.

- Dacă nu era el, acum eram moartă, exclamă doamna Walsham. Mi-a salvat viaţa! Şi sunt sigură că ştia că-l antipatizam, începu ea din nou să plângă în hohote.

Pentru Imelda a fost o uşurare când asistenta veni să le anunţe că timpul dedicat vizitei s-a încheiat.

- E foarte trist că s-au întâmplat toate astea chiar când începuse să se

mai liniştească după moartea soţului ei, spuse Imelda.

- E trist că ţi-ai pierdut magazinul şi că ţi-ai stricat o vacanţă atât de frumoasă, replică asistenta.

Sam stătea întins în pat, cu ochii închişi, într-un salon cu peste o duzină de pacienţi, în momentul în care intră Imelda.

Nedorind să-l trezească, în cazul în care dormea, fata se aşeză pe scaunul de lângă pat şi-l privi tăcută şi îndurerată.

Atunci, bărbatul care stătea în patul vecin, îşi puse deoparte ziarul şi anunţă cu un surâs ştrengăresc:

- Hei, Sam, a venit o tânără doamnă să te vadă.

Sam deschise brusc ochii:

- Imelda! Te-ai întors mai repede, spuse el încercând să se ridice, dar căzu din nou cu capul pe pernă.

Mâinile şi braţele îi erau bandajate în întregime şi, evident, orice presiune asupra lor, îi producea o durere cumplită.

Suspinul Imeldei aprinse scântei în ochii lui.

- Oh, Sam, ţi-ai riscat viaţa ca să salvezi nimicurile fără valoare pe care le aveam, dar aş fi pierdut bucuroasă tot, decât să păţeşti tu asta!

- Nu sunt chiar atât de rău, răspunse el, ca pentru a o mai linişti. Câteva arsuri ici şi colo. Nu trebuie să te îngrijorezi din cauza asta. Arăţi fantastic, Imelda! .Bronzul îţi vine foarte bine. îmi pare rău că a trebuit să te-ntorci din vacanţă atât de repede. Ai văzut magazinul?

- De acolo venim.

- Tu şi cu cine?

- Charles Wingfield s-a întors în Anglia cu mine.

Lumina din ochii lui Sam se stinse brusc.

- înţeleg. Foarte frumos din partea lui. Ai nevoie de cineva care să te ajute în situaţia asta.Ce-a mai rămas din tot ce-a fost? Când m-au luat cu

ambulanţa era totul în flăcări. Am văzut o fotografie în ziar. E o ruină totul.

- Da, aşa este.

Bărbatul de lângă ei, care fusese atent tot timpul la discuţie, interveni:

- Au scris că apa folosită pentru stingerea flăcărilor a făcut mai mult rău decât focul, spuse el, după care începu să descrie un incendiu produs de căderea unei bombe în cel de-al Doilea Război Mondial.

Sam îşi ridică plictisit ochii spre tavan.

în timpul descrierii vechii întâmplări, asistenta de serviciu intră zâmbitoare în salon:

- E timpul să-ţi fac injecţia, domnule Snape.

- Ah, ce norocos sunt, şopti Sam, în timp ce bărbatul de lângă el se ridică din pat pentru a se duce în oficiu.

- Poţi să-mi dai puţină apă, Imelda? adăugă Sam.

Imelda turnă puţină apă în pahar şi-l ajută să bea.

- Nu vrei să bei altceva, nu doar apă? întrebă ea. Trebuie să-mi permiţi să fac nişte cumpărături pentru tine, Sam. O să-ţi aduc fructe şi nişte brânză. Cred că nu e prea grozavă mâncarea de-aici. Ca în cele mai multe spitale, cred că e foarte grasă şi lipsită de proteine.

- Nu te gândi la mine. Ai nevoie de energie să recuperezi ce se mai poate recupera din magazin. Cum se simte doamna Walsham? Ai văzut-o?

- Da, e foarte tristă.

- Aşa şi trebuie să fie. Ce femeie nebună! E ca mama Dianei. Ar fi trebuit s-o fi văzut ieşind din magazin cu un peşte şi trei cartofi în plasă!...

- Nu ştiu cum s-a întâmplat asta. Cred că nu-şi va mai face niciodată cartofi prăjiţi.

- Ce vei face, acum? Te-ai gândit? Te vei întoarce la Londra?

- Nu m-am gândit încă la asta. Tu şi cu doamna Walsham sunteţi grija

mea, acum. Ţi-au spus, cumva, cât timp trebuie să mai stai aici?

- încă vreo câteva zile. După aceea voi merge la dispensar pentru schimbarea pansamentului, din când în când. Va trece o perioadă până când mă voi restabili complet.

Imelda se gândi că vor mai trece probabil vreo două luni.

- Bietul, Sam, spuse ea. Sunt sigură că ai nişte dureri incredibile, chiar dacă încerci să ascunzi asta.

Mai zăbovi lângă el încă vreo jumătate de oră, după care se duse să cumpere unele lucruri de care îşi dădu seama că el avea nevoie.

Se făcuse deja prânzul când ea şi cu Charles se întoarseră la Hall.

Imediat ce ajunseseră, făcură pe rând câte un duş şi îşi schimbară hainele.

După ce se aranjă puţin, Imelda coborî în bibliotecă, unde ştia că îl poate găsi pe Charles.

Imediat ce o văzu, acesta îi spuse:

- Prânzul va fi gata abia peste o jumătate de oră. Doamna Betts mi-a spus că durează mai mult pentru că ne-a pregătit ceva special. Ia loc. Cred că eşti obosită.

- Nu, nu mă simt obosită, încă. Probabil, mai târziu, răspunse Imelda, uitându-se pe fereastră, atrasă de verdele crud al grădinii, la fel de frumos ca cel al câmpurilor de pe insulă. Era o zi, frumoasă, de vară, dar în comparaţie cu vremea de la Menorca, putea părea un timp răcoros.

- Pare un moment în care viaţa mea e cazul să ia altă turnură, spuse Charles gânditor. Dacă eşti de acord, îţi voi relata câteva din planurile mele de viitor, după ce îţi voi povesti câte ceva din trecutul meu.

Imelda îl privi cu ochi mari, plini de curiozitate.

- Când mi-am terminat studiile, nu aveam nicio idee despre ceea ce m-ar interesa să fac cu adevărat, începu Charles, privind lung pe fereastră

spre cerul care se zărea deasupra cedrilor. Fratele meu, Piers, era aşteptat aici, pentru a continua munca bunicului meu şi aşa a şi făcut. Eu eram complet dezorientat. N-aveam niciun fel de ideal şi nici nu eram dorit în mod special, în nicio parte.

- Dar ai dovedit pe parcursul studiilor că eşti foarte inteligent şi capabil, aşa mi-a spus John.

- Am avut o mare uşurinţă de a mă descurca la examene, asta-i tot. Dar nu eram făcut să urmez o carieră academică. Neştiind ce să fac, m-am decis să nu mă mai gândesc la asta o vreme şi să plec să cunosc lumea.

Imelda luă lichiorul pe care i-l întinse el şi aşteptă, curioasă, să-şi continue relatarea.

Ascultându-l apoi cum vorbea cu vocea lui frumoasă, acum foarte calmă, Imelda se întrebă cum putuse să fugă din braţele lui, în seara când se întorseseră de la petrecere.

- Timp de câţiva ani, am lucrat tot ce mi s-a oferit: muncă brută, în cea mai mare parte, dar aşa am putut să-mi plătesc drumul spre estul şi sudul Pacificului. Atunci am văzut cea mai mare parte din America. întâmplător, am ajuns pe urmă în Europa şi acolo mi-am găsit vocaţia.

Charles se uită, apoi la paharul ei şi văzu că era gol.

- îţi mai pun lichior? întebă el zâmbind.

- Mulţumesc, răspunse Imelda şi-i stătu pe limbă să-l întrebe ce vocaţie, dar realiză că e mai bine să-l lase să-şi spună povestea după cum simte el.

După ce îi puse din nou lichior în pahar, Charles se întoarse la fotoliul de la biroul lui, aşezându-se cu faţa la ea. Pentru prima dată de când îşi începuse istorisirea se uită la ea, renunţând să-şi mai plimbe privirile de colo-colo, pierdut, spre cerul de pe care soarele dispăruse treptat.

- Mi-am cumpărat casa de la Menorca şi am lucrat acolo în diferite

domenii de primăvara până iarna, iar iarna plecam să lucrez în altă parte. Asta până la moartea fratelui meu şi a soţiei sale. De atunci încoace, sunt tutorele lui Henry. După ce Henry va deveni major, îmi voi continua viaţa dinainte. Ţi-am povestit toate astea pentru că am vrut să-ţi fie foarte clar cum stau lucrurile.

Făcu apoi un gest larg cu mâna spre cameră şi spre cărţile de pe pereţi.

- Nimic din ce este şi se petrece în această casă nu e pe gustul meu, continuă el. Tot ce am eu însumi şi mă reprezintă, este proprietatea mea de la Na Vell şi încă o indemnizaţie nu prea substanţială pe care o primesc în urma celei mai nesigure profesii pe care poate să şi-o aleagă un bărbat.

Charles începu să se joace cu paharul, mutându-l de colo-colo pe masă, deşi nu-şi băuse încă lichiorul.

După asta, îşi puse mâinile pe braţele fotoliului şi spuse, privind-o în ochi:

- Acum că ştii cât de puţin am să-ţi ofer, accepţi să te căsătoreşti cu mine, Imelda?

Niciodată în viaţa ei, îşi spuse Imelda, nu--şi închipuise o cerere în căsătorie mai stranie ca aceasta.

îi răspunse cu voce tremurând':

- Oh, Charles, eşti nebun! Nu ştii că două persoane care se iubesc nu-şi pun niciodată problema siguranţei materiale?

în acel moment, Charles sări de pe scaunul lui şi o îmbrăţişă atât de strâns, încât Imelda simţi că-şi pierde respiraţia.

- N-am fost niciodată sigur că ceilalţi sunt capabili să iubească, îi şopti el în ureche, acoperindu-i lobul cu sărutări mici şi gingaşe. Dragostea ta a fost atât de ascunsă, iubirea mea. Abia în noaptea când ne-am întors de la petrecere, după ce te-am sărutat şi am simţit că ai fugit pentru că te temi

de mine, am realizat ce e în sufletul tău.

De data asta, Imelda nu mai fugi.

Nici când gongul bătu cu putere în hol, anunţând că prânzul e gata.

- Oh, la naiba cu tot prânzul, spuse Charles cu voce întretăiată.

Câteva momente mai târziu, însă, o îndepărtă puţin şi se priviră în ochi cu uimirea celor cărora le e dat să trăiască o fericire total neaşteptată.

- Doamnă Betts, eu şi cu Imelda ne-am logodit, anunţă Charles, în momentul în care femeia aduse platoul cu pateu.

- Oh, domnule Charles, sunt atât de fericită! Şi aşa va fi şi bunica dumneavoastră. Spera de mult să se întâmple asta, spuse doamna Betts, privindu-i radiind de bucurie.

- Adevărat? Mie nu mi-a spus aşa.

- Ah, nici mie, dar ştiu că va fi fericită, oricum. întotdeauna ţinea partea domnişoarei Calthorpe.

- După prânz îi vom trimite bunicii o telegramă, spuse Charles când rămaseră din nou singuri.

După ce mâncară biscuiţii cu brânză, Imelda îl întrebă, curioasă:

- Dar ce munci ai făcut, pentru a te întreţine? Nu mi-ai spus nimic despre asta şi sunt curioasă, dacă spui că te vei întoarce la munca ta după ce vei pleca de aici.

- După ce vom pleca de aici. Nu mi-am întrerupt de fapt niciodată munca, doar că lucrez noaptea, nu în timpul zilei.

- Vrei să spui că o lăsai pe bunica ta să creadă că te ocupi de treburile proprietăţii şi tu făceai cu totul altceva?

- Da. N-a ştiut niciodată nimic despre munca mea. Dacă ar fi ştiut, ar fi realizat cât de neconvenabil e pentru mine să lucrez ziua. Sunt aici doar pentru că ştiu că ea şi cu Henry au nevoie de prezenţa mea. Bunica şi cu mine am fost întotdeauna în dezacord şi ea a căutat tot timpul să mă facă

să-mi aleg o cu totul altă cale. Aşa că nu i-am vorbit despre toate astea, ca s-o las să-şi trăiască bătrâneţele liniştită. Dar nu voi mai putea să ascund de-acum preocuparea mea, pentru că în momentul în care am ajuns aici, am găsit scrisoarea asta, care mă aştepta.

Charles îşi duse mâna la buzunar, scoase de acolo un plic şi i-l înmână pe deasupra mesei.

Scrisoarea pe care Imelda începu s-o citească atent, era de la Societatea Regală pentru Literatură. Charles era invitat să devină membru al acestei societăţi.

Vrei să spui că eşti. scriitor?

- Istoric. Unul dintre istoricii tăi favoriţi, cum mi-ai spus nu demult.

Imelda îl privi câteva momente, năucită.

- Nu poţi să-mi spui că eşti D. G.Hepburn, răspunse ea, gândindu-se la ziua în care-l întâlnise după ce îşi cumpărase o copie a volumului „Bayard", pe care şi-l dorise foarte mult, dar nu putuse să şi-l cumpere la preţul la care apăruse pe piaţă.

- Numele meu complet e: Charles David Guy Hepburn Wingfield. E o deziluzie chiar atât de mare?

- Nu, dar e o surpriză fantastică. Să mă numesc, după căsătorie D. G. Hepburn. Nu-mi vine să cred!.

- Să fii soţie de scriitor nu e chiar o veselie. Vor fi destule nopţi în care vei dormi singură.

- O voi ruga pe bunica ta să mă înveţe tot ce ştie despre broderii. Nu te voi deranja de la lucru. Voi fi foarte mândră de munca ta. Şi. vei fi primit acolo, cu toată pompa?

- Nu e o ceremonie neprotocolară. Aşa cred. în prima etapă eşti prezentat Preşedintelui. Pe urmă semnezi documentul de acceptare cu tocul lui Byron. Prezentarea uneia dintre lucrările tale vine mai târziu.

-Ce scrii, în perioada asta?

-Tocmai am terminat o carte despre Richard Kane. A fost unul dintre guvernatorii insulei Menorca în perioada stăpânirii engleze, care a avut o influenţă foarte benefică asupra insularilor.

După-prânz, se relaxară pe şezlongurile din grădină, vorbind vrute şi nevrute, făcându-şi planuri de viitor. Din când în când, Charles se apleca asupra ei şi o săruta.

- Destul cu vorbăria despre mine, spuse deodată Charles. Ce poţi să-mi spui despre tine? Mă întrebam dacă ai fi mulţumită să ai un stand, o dată pe săptămână, miercurea, în magazinul de antichităţi de la biblioteca la care activează bunica mea. Sau poate îţi convine mai mult o altă zi? Oricum, ar trebui să te duci mai întâi acolo, ca să aranjezi toate formalităţile şi să pregăteşti deschiderea standului. O altă zi pe săptămână ai avea nevoie pentru colectarea obiectelor.

- Două zile pe săptămână ar fi mai mult decât suficient, răspunse Imelda. Aş vrea să am destul timp pentru a o ajuta pe bunica ta la treburile casei.

Charles încruntă uşor sprâncenele.

- Dar e prea dificil pentru tine să-ţi asumi acest gen de responsabilităţi. E o casă mare şi în plus sunt trei copiii neastâmpăraţi, care fac dezordine tot timpul.

-Copiii sunt adorabili, răspunse Imelda. Sunt deja foarte apropiată de ei. Putem face un mic efort să fim şi mai apropiaţi, nu-i aşa?

Faţa lui Charles se lumină toată de un zâmbet larg şi fericit:

-Da, ar trebui să mai adăugăm încă un copil, cât de curând, grupului existent. Te-ai gândit unde ţi-ar plăcea să ne petrecem luna de miere?

- Las totul la alegerea ta. Cunoşti mult mai multe locuri decât mine.

- Mi-ar plăcea să mergem la Jura Mountains şi poate, după aceea, în

Dauphine.

- Unde s-a născut Bayard, nu-i aşa? Presupun că ai fost deja acolo, înainte de a-ţi scrie cartea.

- Da, şi am vrut întotdeauna să mă întorc şi să explorez acea parte a Franţei mult mai pe îndelete. La Jura e un adevărat Paradis terestru. Poţi să stai foarte confortabil la un han, unde mâncarea şi băutura se aduc cât ai clipi. Dormitoarele sunt căptuşite cu dulapuri, iar paturile sunt largi şi cu saltele de puf.

Un astfel de loc e pe placul tău, sau vrei să mergem undeva cu mai puţină culoare?

- La Jura pare să fie dumnezeiesc de frumos, răspunse Imelda, emoţionată. Dar când vom merge? Primăvara următoare?

- Primăvara următoare!... Te-ai prostit, fetiţo? Eu mă gândeam la toate astea pentru luna viitoare!

De ce-ar trebui să aşteptăm până primăvara următoare? Presupun că nu vrei să facem acel gen de nuntă atât de elaborat încât să ia o jumătate de an de pregătire, nu-i aşa?

- Oh, nu, câtuşi de puţin, răspunse Imelda. Mi-ar plăcea să am şi eu o nuntă la fel de liniştită ca cea a mamei, cu Ben. Dar lumea nu se aşteaptă ca tu să ai o nuntă tradiţională, cu artificii şi şampanie, şi cu o fotografie în „Country Life"?

Eu cred că ar fi mai bine să ne căsătorim aici, la Norfolk, mai bine decât la Londra.

Piers şi Rawena au avut o nuntă foarte elegantă. Oamenii vor trebui să aştepte prilejul următor, când Henry îşi va găsi o soţie. Eu nu văd căsătoria ca pe ceva ce trebuie să fie expus în faţa lumii.

Dimpotrivă. Mi se pare că acest eveniment e făcut pentru a fi petrecut în cea mai mare intimitate posibilă.

Charles zâmbi apoi şi ochii îi sclipiră amuzaţi, înainte de a întreba:

- îţi aminteşti ziua când te-am dus la Norwich, de unde ai luat trenul spre Londra?

- Foarte clar. Nu mi-am închipuit atunci că vom discuta vreodată despre căsătoria noastră.

Mi-ai displăcut, atunci, mai mult decât orice bărbat pe care l-am întâlnit vreodată, se confesă Imelda. Charles, de ce ai fost atât de nervos când ţi-am vorbit despre planurile mele cu magazinul de antichităţi? Doar pentru că te temeai că apariţia mea, aici, în acest domeniu o va putea duce pe Beatrix la faliment? Cred că. aţi avut o relaţie, împreună.

- Beatrix a fos atrasă de ideea de a fi doamna Wingfield, răspunse el. în cazul în care aveam mai mulţi bani, presupun că era de acord să fie soţia mea şi să aibă şi grijă de copii.

- Nu cred că era interesată de bani, răspunse Imelda.

- Nu mi-ar fi acordat niciun fel de atenţie dacă Piers ar fi trăit şi dacă n-ar fi fost căsătorit.

- Cum era soţia fratelui tău?

- Rowena? Era o puştoaică drăguţă, dar n-avea strălucire şi nici simţul umorului.

Imelda îl privi lung.

Ştia că impresia lui despre Rowena era departe de adevăr, ca cele mai multe idei despre el însuşi.

- Charles. De ce când m-am întors de la Londra m-ai ignorat atât de mult? Ai crezut că Sam m-a sărutat, înainte de a mă căuta tu la magazin?

- Trebuie să admit că n-aveam o idee prea grozavă despre Sam, în acea perioadă.

în gara Liverpool nu am vorbit cu tine doar pentru că eram prea obosit după ce îmi petrecusem toată ziua la Public Record Office. Când trenul a oprit la Norwich, am sperat să te găsesc, să te invit să vii cu mine cu maşina, dar nu te-am mai văzut.

- Da, mă ascunsesem în grupul acela compact de femei, ca să nu mă mai observi. Ce absurzi sunt oamenii când sunt îndrăgostiţi, comentă ea. îţi poţi imagina o persoană sănătoasă la minte, ascunzându-se de omul pe care vrea să-l vadă cel mai mult?

- Erai îndrăgostită, în acea perioadă? întrebă el, făcându-i ştrengăreşte cu ochiul, într-un moment de vădită relaxare,

- Cred că da. E dificil să spun exact. La început, sentimentele mele pentru tine au fost foarte încurcate. Ce e interesant, însă, e că nu reuşeam să fiu cu adevărat supărată pe tine niciodată, când te purtai rece sau nepoliticos. Când ai început, de fapt, să ţii la mine?

- Mi-a plăcut foarte mult să fiu în preajma ta şi să te privesc încă de când te-am văzut prima oară, cu bunica mea.

- Dar nu s-a văzut asta, din modul cum te-ai comportat atunci, răspunse Imelda, uimită.

- Tot timpul m-am comportat bine, dar n-ai observat tu, replică el cu ochii strălucind de amuzament. Dar tu de ce te-ai comportat aşa când te-am sărutat la Na Vell?

- Pentru că am crezut că vrei să faci dragoste cu mine, chiar dacă nu mă iubeşti. Mulţi obişnuiesc asta.

- Eu ţi-am arătat întotdeauna că te iubesc, dar tu n-ai fost pregătită să primeşti mesajul meu.

- Ce mesaj?

- Himmlisch lächelt mir die Au, denk ich dich als meine Frau... Lanurile toate îmi par grădinile Raiului când mă gândesc că ar fi posibil să-mi fii soţie. Că vei fi soţia mea, se corectă Charles.

Sfârşit

Solicitanţii la
„CARTEA PRIN POŞTĂ“ se pot adresa „S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“
Bucureşti, str. Panait Istrati 62, sector 1 tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii: str. Panait Istrati 62, sector 1 tel/fax 021-224.16.98 tel.: 021-665.45.65